ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΡΙΕΣ

Ιστορίες με γυναίκες που διάλεξαν ή αναγκάστηκαν να αντικρίσουν τη βία και τον πόλεμο κατάματα.

Ιστορίες σε κόσμους όπου θεωρείται φυσικό για μια γυναίκα να κρατάει σπαθί, και σε άλλους στους οποίους κάτι τέτοιο θεωρείται αδιανόητο.

Ένα βιβλίο που σπάει την παράδοση των ανδρικών προτύπων στο χώρο της ηρωικής φαντασίας. Οι ηρωίδες των διηγημάτων του είναι γυναίκες με πάθος και δυναμικότητα, οι οποίες προσπαθούν να επιβιώσουν μέσα σε κόσμους γεμάτους βία και ξαφνικό θάνατο.

Οι περιπέτειές τους σίγουρα θα σας συναρπάσουν.

Δρχ. 800

40

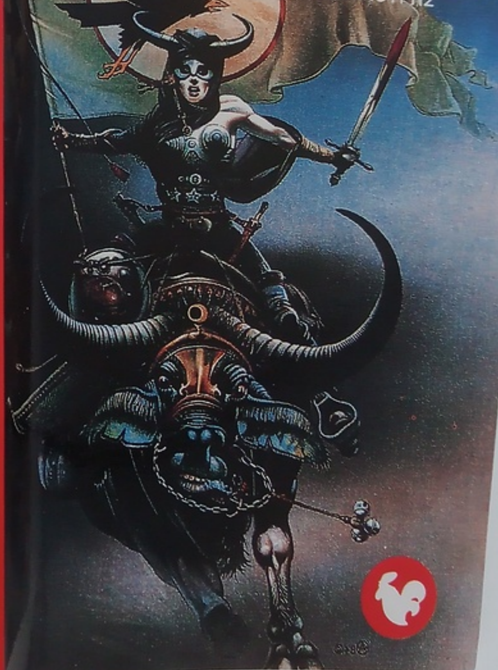
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΡΙΕΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΡΙΕΣ

Εισαγωγή-Μετάφραση-Σχόλ… ΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

40

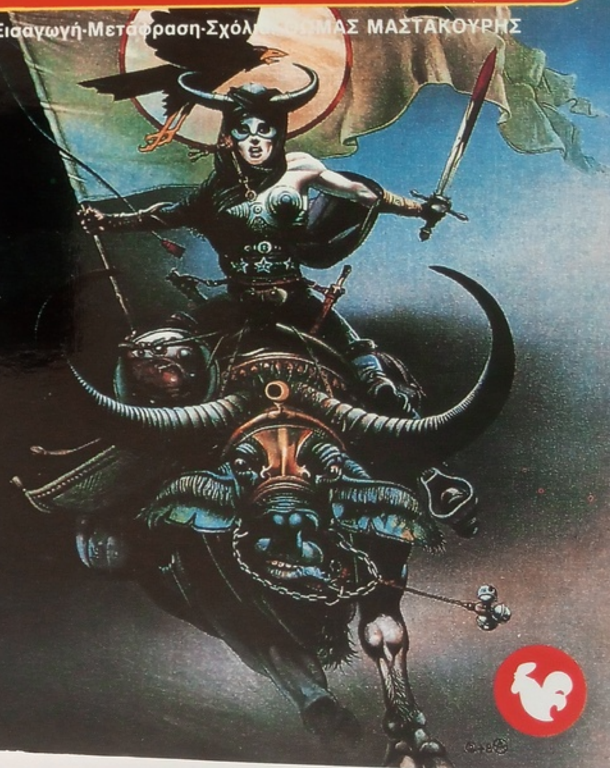
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΡΙΕΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΕ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΡΙΕΣ

Εισαγωγή-Μετάφραση-Σχόλια: ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΩΡΟΡΑ: βιβλίο τσέπης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 40ο

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 42ο

Κυκλοφορούν:

ΒΙΒΛΙΟ 1ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 2ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 3ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ
ΒΙΒΛΙΟ 4ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 5ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΜΕΤΑΛΛΟ
ΒΙΒΛΙΟ 6ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 7ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 8ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΑΛΛΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 9ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΟΝΕΙΡΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 10ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΦΙΑΛΤΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 11ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΕ ΓΕΛΙΟ
ΒΙΒΛΙΟ 12ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΗΡΩΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 13ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ
ΒΙΒΛΙΟ 14ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΕΡΑΤΑ
ΒΙΒΛΙΟ 15ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΧΘΡΙΚΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 16ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 17ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΚΘΟΥΛΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 18ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 19ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗΣ ΣΑΤΙΡΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 20ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΒΕΛΟΥΔΟ ΚΑΙ ΑΤΣΑΛΙ
ΒΙΒΛΙΟ 21«ο:ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΟΥΡΛΙΑΧΤΑ ΚΑΙ ΨΙΘΥΡΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 22ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΘΕΟΥΣ ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 23ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΗΣ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 24ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΙΚΑ ΣΠΑΘΙΑ
ΒΙΒΛΙΟ 25ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΝΑΥΑΓΟΥΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ
ΒΙΒΛΙΟ 26ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 27ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 28ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΓΙΣΣΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 29ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΝΤΙΝΟ ΜΕΛΛΟΝ
ΒΙΒΛΙΟ 30ό: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΒΡΙΚΟΛΑΚΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 31ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ / 2
ΒΙΒΛΙΟ 32ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΣΕ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 33ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΡΕΛΟΥΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 34ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΛΥΚΑΝΘΡΩΠΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 35ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΥΒΕΡΝΟΠΑΝΚ
ΒΙΒΛΙΟ 36ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΔΑΙΜΟΝΙΟΥΣ ΚΛΕΦΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 37ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΓΙΓΑΝΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 38ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 39ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ ΕΙΣΒΟΛΕΙΣ
ΒΙΒΛΙΟ 40ό: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΡΙΕΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΜΕ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΡΙΕΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ - ΣΧΟΛΙΑ
ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΡΟΡΑ
Σειρά Επιστημονική Φαντασία

© Copyright 1995
Εκδόσεις ΩΡΟΡΑ,
Θεοφάνης Ιγνατίου
Μαυρομιχάλη 11 - ΑΘΗΝΑ 106 79,
Τηλ. 36.35.025

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο ευρωπαϊκός πολιτισμός, πέρα από όλα όσα πρόσφερε στον κόσμο, εγκαθίδρυσε και μια αξία άγνωστη σε όλες τις άλλες ανθρώπινες κοινωνίες: την ισότητα των δύο φύλων. Όταν, ακόμη και στη σύγχρονη εποχή, οι Μουσουλμάνες θα πρέπει να κυκλοφορούν στο δρόμο με τσαντόρ, δεν μπορεί κανείς παρά να θαυμάζει τις μεγάλες ελευθερίες που είχαν οι Ευρωπαίες γυναίκες από τα πανάρχαια χρόνια. Πέρα από την όποια ελευθερία λόγου, συμπεριφοράς ή συμμετοχής στο παραγωγικό σύστημα, οι γυναίκες στη γηραιά μας ήπειρο είχαν συχνά και ένα προνόμιο (θα μπορούσε, βέβαια, κανείς να το ονομάσει και υποχρέωση) που για πολλούς θεωρείται ένα από τα μεγαλύτερα ταμπού: το δικαίωμα να κρατάει όπλα.

Ο Τάκιτος αναφέρει στο σύγγραμμά του «Τα Ήθη των Γερμανών» πως οι Γερμανίδες συχνά πολεμούσαν στο πλάι των ανδρών τους. Η Κελτική παράδοση είναι γεμάτη από γυναίκες πολεμίστριες, ενώ στη Σκανδιναβία- όπου κάθε γυναίκα ήταν υποχρεωμένη να αναλαμβάνει την υπεράσπιση του σπιτιού της όταν ο άν-

δρας της έλειπε μακριά- το πρότυπο της γυναίκας πολεμίστριας παίρνει μορφή στις Βαλκυρίες, τις ουράνιες πολεμίστριες που επιλέγουν όλους όσους αξίζουν μετά το θάνατο τους να επισκεφθούν τη Βαλχάλλα.

Όσο για την Ελλάδα, πέρα από τους γνωστούς περιορισμούς των παντρεμένων γυναικών σε πόλεις με έντονη επιρροή από την Ανατολή όπως η Αθήνα, ας θυμηθούμε πως τα κορίτσια της Σπάρτης γυμνάζονταν πλάι στους άνδρες, διδασκόμενα τις πολεμικές τέχνες. Η Αταλάντη έσφαξε μόνη της τους δυο πρωτοκένταυρους που πήγαν να τη βιάσουν και έλαβε μέρος στο κυνήγι του Καλυδώνιου Κάπρου και, σύμφωνα με ορισμένες πηγές, και στην Αργοναυτική Εκστρατεία. Οι Αμαζόνες, η μυστηριώδης αυτή φυλή την οποία πολέμησαν τόσο ο Ηρακλής όσο και ο Θησέας, παρ΄ ότι για πολλούς σύγχρονους «αναλυτές» δεν ήταν παρά ένα μύθος, δείχνει πως η ιδέα μιας μητριαρχικής κοινωνίας δεν ήταν καθόλου άγνωστη στους αρχαίους Έλληνες. Εντυπωσιακό μάλιστα είναι το φαινόμενο των αρχαίων πολεμικών χορών στους οποίους οι πολεμιστές ντύνονταν γυναίκες, και οι οποίοι έχουν επιβιώσει μέχρι τις μέρες μας και χορεύονται σε πολλά μέρη της Ελλάδας την περίοδο της Αποκριάς.

Το φαινόμενο της γυναίκας-πολεμίστριας, πέρα από την Ευρώπη, είναι γνωστό μονάχα σε έναν ακόμη αρχαίο πολιτισμό, αυτόν της Ιαπωνίας. Οι κόρες των ευγενών διδάσκονταν από μικρές τη χρήση ορισμένων «γυναικείων» όπλων, όπως το τόξο και το *γιάρι*, τα

οποία ασφαλώς δεν ήταν λιγότερο θανάσιμα από τα ανδρικά. Στις παραδόσεις υπάρχουν πολλές γυναίκες ηρωίδες, όπως η αυτοκράτειρα Τζίνγκο και η Τομοέ Γκοζέν, οι οποίες πιθανώς να υπήρξαν σαν ιστορικά πρόσωπα.

Η φανταστική λογοτεχνία από πολύ νωρίς υιοθέτησε αυτή την «εξτρεμιστική» γυναικεία τάση. Μέσα στους φανταστικούς κόσμους των συγγραφέων, μια γυναίκα-πολεμίστρια, όπως η Μπρανταμάντε στο Μαινόμενο Ορλάνδο του Αριόστο, δεν φάνταζε καθόλου παράταιρη για το δυτικό αναγνώστη. Παρ΄ όλα αυτά, μπορούμε να πούμε ότι μέχρι και τα μέσα του εικοστού αιώνα τα παραδείγματα αληθινών πολεμιστριών στη φανταστική λογοτεχνία είναι ελάχιστα. Η Μπελίτ και η Βαλέρια του Χάουαρντ, η Τζιρέλ της Μουρ και η Έογουιν του Τόλκιν είναι μερικά φωτεινά παραδείγματα που όμως απλά επιβεβαιώνουν τον κανόνα. Η αλλαγή ήρθε μόλις τις τελευταίες δεκαετίες, μαζί με τα σημαντικά επιτεύγματα του φεμινισμού και τη γυναικεία «απελευθέρωση». Σημαντική ήταν μάλλον και η συμβολή των παιχνιδιών ρόλων, τα οποία πρόσφεραν γυναικεία ηρωικά πρότυπα ακόμα και σε αρσενικούς παίκτες. Φυσικά, οι περισσότεροι συγγραφείς- άνδρες και γυναίκες- δεν κατάφεραν να δημιουργήσουν τίποτα περισσότερο από κακέκτυπους ήρωες, θηλυκές «Κόναν» χωρίς καμιά προσωπικότητα και εσωτερικές ανησυχίες. Θέλω να πιστεύω πως οι ιστορίες αυτής της ανθολογίας δεν ακολουθούν τέτοιου είδους πρότυπα. Οι γυναίκες, αυτά τα υπέροχα πλάσματα δίχως

τα οποία ο κόσμος θα ήταν πολύ πιο ανιαρός (αλλά και πολύ πιο ήσυχος) δεν παύουν να είναι άνθρωποι, με ανθρώπινα πάθη και ανθρώπινες αρετές. Η αλλαγή από τα ανδρικά πρότυπα ελπίζω να είναι ανανεωτική, ακόμη και για το φανατικότερο μισογύνη αναγνώστη της σειράς.

Θωμάς Μαστακούρης
Αθήνα, 1995

ΚΟΜΜΕΝΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

του Γκλεν Κουκ

Ο Γκλεν Κουκ είναι γνωστός στην Αμερική κυρίως από μια θαυμάσια σειρά από νουβέλες με κεντρικό θέμα το «Μαύρο Λόχο», μια ομάδα μισθοφόρων σε έναν εκπληκτικό φανταστικό κόσμο. Η ηρωίδα της ιστορίας που ακολουθεί είναι η νεότερη σε ηλικία από όλες τις υπόλοιπες της ανθολογίας, αλλά αυτό δεν την κάνει λιγότερο γενναία ή αποφασιστική. Σε μια περίοδο και έναν τόπο όπου η γυναίκα δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα σκεύος ηδονής και αναπαραγωγής, η Νάριμαν μας αποκαλύπτει τη δύναμη της ψυχής της και τα όρια στα οποία μπορεί να φτάσει μια γυναίκα σπρωγμένη από το μητρικό ένστικτο και την επιθυμία της εκδίκησης.

Θ.Μ.

1

Η Νάριμαν ήταν δέκα χρονών όταν ο μαύρος καβαλάρης ήρθε στο Γουαντί αλ Χαμαμάχ. Ήταν πανύψηλος, και ίππευε αγέρωχα ένα άτι τόσο λευκό όσο η κελεμπία του ήταν μαύρη. Καθώς περνούσε ανάμεσα στα τσαντίρια, δεν κοιτούσε ούτε δεξιά ούτε αριστερά. Οι γέροι έφτυναν τις οπλές του αλόγου του. Οι γριές έκαναν στον αέρα σημάδια προστασίας. Παιδιά και σκυλιά κλαψούριζαν και έτρεχαν μακριά. Το γαϊδούρι του Μακράμ γκάριζε σαν τρελό.

Η Νάριμαν δεν ένιωθε φοβισμένη αλλά μονάχα απορημένη. Ποιος ήταν αυτός ο ξένος; Γιατί τον φοβόντουσαν οι υπόλοιποι της φυλής; Επειδή ήταν ντυμένος στα μαύρα; Καμιά φυλή από όσες ήξερε δεν φορούσε μαύρα. Το μαύρο ήταν το χρώμα των εφρίτ και των τζίνι, των κυρίαρχων του Τζεμπάλ αλ Αλφ Ντουλκουαρνένι, της σκιερής οροσειράς που υψωνόταν πάνω από το Γουαντί αλ Χαμαμάχ και το ιερό των αλ Μουμπάρακ.

Η Νάριμαν ήταν θαρραλέα. Οι μεγαλύτερες την ορμήνευαν συχνά, αλλά εκείνη δεν φερόταν όπως άρμοζε στο φύλο της. Οι γριές κουνούσαν τα κεφάλια και έλεγαν πως το μούλικο του Μοουφίκ δεν είχε καλή μοίρα. Ο ίδιος ο Μοουφίκ ήταν αρκετά ύποπτος, μια και είχε φύγει για τους μεγάλους πολέμους που γίνονταν στο βορρά. Τι δουλειά είχαν όλα αυτά με τους αλ Μουμπάρακ;

Η Νάριμαν συνέχισε να παρακολουθεί τον καβαλάρη.

Εκείνος σταμάτησε μπροστά στη σκηνή του πατέρα της, η οποία ξεχώριζε από τις υπόλοιπες, τράβηξε ένα μαύρο ραβδί από τη θήκη των δοράτων του, και φύσηξε επάνω του. Η άκρη του έλαμψε σαν να ήταν από πυρακτωμένο σίδερο. Ακούμπησε αυτή την άκρη πάνω στη σκηνή και χάραξε ένα παράξενο σύμβολο, σαν σταυρό με μια σφαίρα στα δεξιά του χαμηλότερου σκέλους του. Οι γέροι μουρμούρισαν, βλαστήμησαν, και είπαν ο ένας στον άλλο πως ήξεραν από παλιά ότι κάποιο μεγάλο κακό θα έβρισκε το τσαντίρι του Μοουφίκ.

Η Νάριμαν έτρεξε πίσω από τον άγνωστο, ο οποίο κάλπαζε προς την άλλη άκρη της κοιλάδας, προς την κατεύθυνση του βωμού. Η γριά Φαρίντα της φώναξε να σταματήσει, αλλά εκείνη προσποιήθηκε πως δεν την άκουσε. Άρχισε να μετακινείται από σκιά σε σκιά και από βράχο σε βράχο, μέχρι την κρυψώνα από την οποία κατασκόπευε τις τελετές των μεγάλων.

Είδε τον καβαλάρη να περνά μέσα από τον Κύκλο με μια ακατάβλητη υπεροψία. Δεν κοίταξε προς το Καρκούρ, ούτε και έκανε κάποια μετάνοια ή προσφορά. Η Νάριμαν περίμενε πως ο Μεγάλος Θάνατος θα τον χτυπούσε πριν προλάβει να βγει από τον

κύκλο, αλλά εκείνος συνέχισε το δρόμο του απείραχτος. Τον είδε να χάνεται.

Η Νάριμαν κοίταξε το θεό. Ήταν λοιπόν κι ο Καρκούρ ένα φοβισμένο απομεινάρι του παρελθόντος; Ήταν συγκλονισμένη. Η οργή του Καρκούρ ήταν μια σταθερά στη ζωή της φυλής. Κάθε δουλειά και κάθε διασκέδαση έπρεπε να συμφωνεί με τις επιθυμίες του. Ήταν ένας οξύθυμος θεός. Κι όμως, καθόταν αδιάφορος σαν ένα κόκκινο αγκωνάρι, ενώ ένας άπιστος είχε παραβιάσει τον Κύκλο του.

Ο ήλιος έγερνε πια προς τη δύση του όταν επέστρεψε στον καταυλισμό. Η γριά Φαρίντα τη φώναξε αμέσως. Εκείνη της διηγήθηκε τα όσα είχε δει. Οι γέροι μουρμούρισαν, ψιθύρισαν και έκαναν τις αποτρεπτικές χειρονομίες τους στον αέρα.

«Ποιος ήταν, Φαρίντα; Τι ήταν; Γιατί τον φοβηθήκατε;»

Η Φαρίντα έφτυσε μέσα από τα αραιά της δόντια. «Είναι αγγελιοφόρος του Πονηρού. Ένας σαγκούν που ήρθε από το Τζεμπάλ». Η Φαρίντα έστρεψε τα γέρικα μάτια της προς τα Βουνά των Χιλίων Μάγων. Έκανε μια αποτρεπτική χειρονομία. «Πάλι καλά που η μάνα σου δε ζει για να τα δει όλα αυτά».

«Γιατί;»

Όμως τότε ήχησε το κέρας του φρουρού, καταλήγοντας σε μια νότα θριάμβου. Οι κυνηγοί είχαν επιστρέψει. Ο Καρκούρ είχε ευλογήσει τη φυλή. Η Νάριμαν έτρεξε να πει στον πατέρα της για τον ξένο.

2

Ο Μοουφίκ είχε ριγμένη μια αντιλόπη πίσω από τη σέλλα του, μια αρμαθιά από ορτύκια, δύο λαγούς, ακόμα και μια χελώνα. «Κάναμε σπουδαίο κυνήγι, Μικρή Αλεπού. Ποτέ δεν τα είχαμε πάει τόσο καλά. Ακόμα κι ο Σούκρι πέτυχε κάτι». Ο Σούκρι δεν μπορούσε να κάνει τίποτα σωστά. Ήταν, κατά πάσα πιθανότητα, ο άνδρας που θα παντρευόταν η Νάριμαν, μια και την είχε γεννήσει η συγκεκριμένη μάνα.

Βλέποντας τον πατέρα της τόσο ευχαριστημένο, απέφυγε να του μιλήσει για τον ξένο. Οι άλλοι όμως κυνηγοί το έμαθαν από τους γέρους, και τα βλέμματα όλων στράφηκαν προς τον Μοουφίκ. Η Νάριμαν φοβήθηκε μήπως του έκαναν κακό, ώσπου συνειδητοποίησε πως τον κοιτούσαν με οίκτο. Οι περισσότεροι κουνούσαν τα κεφάλια. Η επίσκεψη του άγνωστου είχε επιβεβαιώσει τις προκαταλήψεις τους.

Ο Μοουφίκ σταμάτησε έξω από τη σκηνή τους. «Μικρή Αλεπού, δεν θα κοιμηθούμε πολύ απόψε. Ελπίζω να έχεις μαζέψει αρκετά ξύλα».

Διέκρινε την κούραση στη φωνή του. Πάντα δούλευε περισσότερο από τους άλλους. Δεν είχε γυναίκα να τον ακολουθεί και να καθαρίζει το κυνήγι, ούτε και κάποια να τον βοηθάει στο τσαντίρι. Η μόνη που έμπαινε καμιά φορά στον κόπο ήταν η γριά Φαρίντα, η αδελφή της μάνας του.

Η Νάριμαν πήρε τα πουλιά και τους λαγούς και τα άπλωσε σε ένα στρωσίδι. Μάζεψε τα εργαλεία της, φούντωσε τη φωτιά, και κάθισε να δουλέψει.

Ο ήλιος έδυσε δυτικά και κάπως νότια. Ένα δάχτυλο φωτιάς πέρασε ανάμεσα στις βουνοκορφές

και κάρφωσε τον καταυλισμό, διώχνοντας τις σκιές. Ο Μοουφίκ σήκωσε το κεφάλι.

Χλόμιασε. Το στόμα του ανοιγόκλεισε χωρίς να βγάλει ήχο. Τελικά κατάφερε να ψελλίσει; «Τι έγινε;»

Εκείνη του μίλησε για τον καβαλάρη.

Ο Μοουφίκ κάθισε κάτω με σκυμμένο το κεφάλι. «Αχ, όχι... Όχι και την Αλεπουδίτσα μου». Και, απαντώντας σε μια προηγούμενη ερώτησή της: «Υπάρχουν κάποιοι που ακόμη κι ο Καρκούρ δεν τολμά να αντιπαλέψει. Ο καβαλάρης υπηρετεί κάποιον πολύ πιο δυνατό από αυτόν». Ύστερα είπε σκεπτικά: «Ίσως πάλι να μας έδειξε το δρόμο. Θα πρέπει να υπάρχει κάποια σπουδαία αιτία για να πέφτουν τα ζώα πάνω στα βέλη του κυνηγού». Σηκώθηκε, περπάτησε προς τις σκιές, και κοίταξε τα φοβερά βουνά στα οποία καμιά φυλή δεν τολμούσε να ανεβεί. «Μαγείρεψε μόνο όσο κρέας μπορεί να χαλάσει πριν το καπνίσουμε».

«Πες μου τι σημαίνουν όλα αυτά, πατέρα».

«Είσαι πια αρκετά μεγάλη και μπορείς να μάθεις. Σε διάλεξαν. Οι Αφεντάδες τον έστειλαν για να χαράξει το σημάδι και να το καταλάβουν όλοι. Πάει πολύς καιρός από τότε που ήρθε στη φυλή μας ένας σαγκούν. Την τελευταία φορά ήταν όταν ζούσε ακόμα η μάνα μου».

3

Ο Μοουφίκ είχε πάει στο βορρά και είχε λουστεί σε άγνωστα νερά. Μπορούσε να συλλάβει το αδιανόητο. Μπορούσε να σκεφτεί να αψηφήσει τους Αφέντες. Ξόδεψε ένα μέρος από τα λάφυρα που είχε

κερδίσει στον πόλεμο για να αγοράσει το γάιδαρο του Μακράμ. Φόρτωσε όλα όσα είχε πάνω σε δύο ζώα, πήρε την κόρη του και έφυγε. Γύρισε πίσω το κεφάλι μονάχα μια φορά, λέγοντας: «Δεν έπρεπε να ξαναρθώ».

Πήγαν στα βόρια, ακολουθώντας μονοπάτια ζώων, διασχίζοντας ψηλά και βραχώδη μέρη, και αποφεύγοντας τις άλλες φυλές. Πέρασαν δώδεκα ημέρες στους λόφους πριν κατεβούν σε μια μεγάλη όαση. Για πρώτη φορά στη ζωή της, η Νάριμαν είδε ανθρώπους που ζούσαν σε σπίτια. Παρέμενε πάντα κοντά στον Μοουφίκ. Όλα της φαίνονταν παράξενα.

«Εκεί, στην ανατολή, είναι το ελ Ασουάντ, το κάστρο του Γουαλίγκ». Η Νάριμαν είδε μια πελώρια πέτρινη σκηνή στην κορυφή ενός γυμνού λόφου. «Και από εκεί, τέσσερις μέρες απόσταση, βρίσκεται το Σεμπίλ ελ Σεμπίλ, το πέρασμα προς τη θάλασσα». Έδειξε βορειοδυτικά, και το χέρι του κινήθηκε για να συμπεριλάβει όλη τη δύση. «Και εκεί πέρα απλώνεται η μεγάλη έρημος που ονομάζεται Χαμάντ αλ Νακίρ».

Η κάψα έκανε τον αέρα να πάλλεται πάνω από την Έρημο του Θανάτου. Για μια στιγμή της φάνηκε πως έβλεπε τους παραμυθένιους πύργους του Ιλκαζάρ, αλλά ήταν μονάχα η φαντασία της, κεντρισμένη από τις ιστορίες που ο Μοουφίκ είχε φέρει πίσω μετά τις περιπέτειές του. Το Ιλκαζάρ ήταν ερειπωμένο εδώ και τέσσερις αιώνες.

«Θα πάρουμε νερό από εδώ, θα διασχίσουμε την έρημο και θα εγκατασταθούμε εκεί κάτω. Ο σαγκούν δεν πρόκειται να μας βρει ποτέ».

Χρειάστηκαν οκτώ ημέρες, τις περισσότερες από τις οποίες περιπλανιόνταν σαν χαμένοι, μέχρι να φτάσουν στο Γουαντί ελ Κουφ, τη μοναδική όαση

μέσα στην έρημο. Χρειάστηκαν άλλες δεκατέσσερις μέχρι να τη διασχίσουν εντελώς και να βρουν κάποιο μέρος για να εγκατασταθούν.

Η νέα τους ζωή ήταν περίεργη. Οι άνθρωποι μιλούσαν την ίδια γλώσσα, αλλά οι ασχολίες τους ήταν διαφορετικές. Η Νάριμαν πίστεψε πως θα τρελαινόταν πριν μάθει τις συνήθειές τους. Παρ΄όλα αυτά, τις έμαθε. Ήταν η θαρραλέα, η κόρη του Μοουφίκ, αυτή που δεν δίσταζε να αμφιβάλει για τα πάντα και να πιστεύει μόνο σε όσα της ταίριαζαν. Αυτή και ο πατέρας της παρέμεναν απόβλητοι, αλλά όχι τόσο πολύ όσο μέσα στην ίδια τους τη φυλή. Η Νάριμαν συμπαθούσε καλύτερα αυτούς τους καινούριους ανθρώπους. Της έλειπαν μονάχα η γριά Φαρίντα και ο Καρκούρ. Ο Μοουφίκ επέμενε πως ο Καρκούρ ήταν μαζί τους, τουλάχιστον με το πνεύμα.

4

Η Νάριμαν ήταν δώδεκα χρονών όταν ο καβαλάρης επανεμφανίστηκε.

Ήταν στο χωράφι, μαζί με τους φίλους της Φεριάλ και Φεράς. Ήταν ένα πετρώδες, κουρασμένο χωράφι. Ο πατέρας της Φεριάλ το είχε αγοράσει φτηνά, προσφέροντας στον Μοουφίκ το ένα τέταρτο της σοδιάς αν τον βοηθούσε να το καλλιεργήσει. Εκείνο το πρωινό, ενώ τα παιδιά μάζευαν πέτρες για να φτιάξουν ένα τοίχο, ο Μοουφίκ και ο συνεταίρος του ήταν αλλού. Ο Φεράς τεμπέλιαζε όλο το πρωί, και ήταν αντικείμενο σχολίων για τη Νάριμαν και την αδελφή του. Εκείνος ήταν που είδε πρώτος τον καβαλάρη.

Μόλις που ξεχώριζε μέσα σε ένα φόντο σκούρων λιθαριών και σκιών. Βρισκόταν πίσω από ένα μεγάλο βράχο ο οποίος έκρυβε τα πάντα εκτός από το κεφάλι του αλόγου του. Ήταν όμως εκεί, και τους παρακολουθούσε. Η Νάριμαν ρίγησε. Πώς τους είχε ανακαλύψει;

Υπηρετούσε τους Αφέντες. Η μαγεία τους ήταν τρομερή. Ο Μοουφίκ ήταν ανόητος που είχε πιστέψει ότι θα μπορούσαν να ξεφύγουν.

«Ποιος είναι;» ρώτησε η Φεριάλ. «Γιατί φοβάσαι;»

«Δεν φοβάμαι», είπε ψέματα η Νάριμαν. «Είναι ένας σαγκούν». Εκεί στο βορρά, μερικοί άρχοντες είχαν δικούς τους σαγκούν. Βιάστηκε να προσθέσει: «Κάνει τα θελήματα των Αφεντάδων του Τζεμπάλ».

Η Φεριάλ γέλασε.

«Θα το πίστευες κι εσύ, αν είχες ζήσει κάτω από τη σκιά του Τζαμπάλ», της είπε η Νάριμαν.

«Η Μικρή Αλεπού είναι μεγαλύτερη ψεύτρα από ό,τι δείχνει το παρατσούκλι της», είπε ο Φεράς.

Η Νάριμαν έφτυσε μπροστά στα πόδια του. «Ώστε εσύ παριστάνεις το γενναίο, ε;»

«Δεν με φοβίζει».

«Τότε έλα μαζί μου να ρωτήσουμε τι θέλει».

Ο Φεράς κοίταξε πρώτα τη Νάριμαν, μετά τη Φεριάλ, και τέλος ξανά τη Νάριμαν. Ο ανδρικός του εγωισμός δεν του επέτρεπε να κάνει πίσω.

Η Νάριμαν είχε κι αυτή τον εγωισμό της. Θα προχωρήσω μόνο μερικά βήματα, έλεγε από μέσα της. Ίσα ίσα για να κάνω τον Φεράς να δειλιάσει. Δεν πρόκειται να τον πλησιάσω περισσότερο.

Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Ο Φεράς στραβοκατάπιε και έτρεξε να την προλάβει. «Γύρνα πίσω, Φεράς!» φώναξε η Φεριάλ πίσω του. «Θα το πω στον πατέρα!»

Ο Φεράς βόγκηξε. Αν η Νάριμαν δεν ήταν τόσο τρομαγμένη, θα γελούσε. Ο Φεράς ήταν παγιδευμένος ανάμεσα στην υπερηφάνεια και την απειλή της τιμωρίας.

Η βεβαιότητα της τιμωρίας τον έκανε να πάρει κουράγιο. Θα φρόντιζε ώστε το ξύλο που θα έτρωγε να άξιζε τον κόπο. Δεν θα άφηνε ένα κορίτσι να φανεί πιο θαρραλέο.

Ήταν εβδομήντα μέτρα μακριά, όταν ο Φεράς το έβαλε στα πόδια. Η Νάριμαν ένιωσε το σκληρό βλέμμα του σαγκούν. Λίγα βήματα ακόμα, μόνο και μόνο για να αποδείξει πως είχε νικήσει τον Φεράς.

Έκανε πέντε μεγάλα, σταθερά βήματα, κι ύστερα σταμάτησε και σήκωσε τα μάτια. Ο σαγκούν παρέμενε ακίνητος. Το άλογο έσεισε το κεφάλι, προσπαθώντας να διώξει τις μύγες. Το άλογο ήταν διαφορετικό, αλλά ο καβαλάρης ίδιος... Τον κοίταξε στα μάτια.

Κάτι πέρασε χαλινάρι στην ψυχή της. Ο σαγκούν της έκανε ένα ευγενικό νόημα να πλησιάσει. Τα πόδια της κινήθηκαν. Πενήντα μέτρα. Είκοσι πέντε. Δέκα. Ο φόβος της φούντωσε. Ο σαγκούν κατέβηκε από το άλογο, χωρίς να πάρει τα μάτια του από τα δικά της. Της έπιασε το μπράτσο και την οδήγησε στη σκιά του βράχου. Την έσπρωξε ευγενικά, μέχρι που η πλάτη της κόλλησε στην πέτρα.

«Τι θέλεις;»

Εκείνος τράβηξε το μαντήλι που του έκρυβε το πρόσωπο.

Ήταν ένας απλός άνθρωπος. Ένας νεαρός άνδρας, όχι μεγαλύτερος από είκοσι χρονών. Δεν ήταν

άσχημος, και είχε ένα αχνό χαμόγελο στα χείλη, αλλά τα μάτια του ήταν ψυχρά και ανελέητα.

Το χέρι του σηκώθηκε και τράβηξε το πέπλο που η Νάριμαν μόλις πρόσφατα είχε αρχίσει να φοράει. Εκείνη τρεμούλιασε σαν παγιδευμένο πουλί.

«Ναι», ψιθύρισε ο νεαρός. «Είναι τόσο όμορφη όσο μου είχαν υποσχεθεί». Της άγγιξε το μάγουλο.

Δεν μπορούσε να ξεφύγει από τα μάτια του. Πολύ ευγενικά, εκείνος τράβηξε από εδώ, έλυσε από εκεί, και αυτή απόμεινε πιο γυμνή από ότι είχε βρεθεί ποτέ οποιαδήποτε στιγμή από την ώρα της γέννησης της.

Επικαλέστηκε από μέσα της τον Καρκούρ, αλλά ο Καρκούρ είχε αυτιά από πέτρα. Αναρίγησε καθώς θυμήθηκε τον πατέρα της να της λέει πως υπήρχαν δυνάμεις μπροστά στις οποίες ο Καρκούρ έσκυβε το κεφάλι.

Ο σαγκούν στοίβαξε τα ρούχα τους πάνω σε μια πέτρα. Εκείνη στραβοκατάπιε μόλις τον είδε σηκωμένο, και προσπάθησε να σπάσει το ξόρκι του σφαλίζοντας τα μάτια. Δεν την ωφέλησε. Τα χέρια του έπιασαν τη γυμνή της σάρκα και την ανάγκασαν να ξαπλώσει.

Έχωσε ένα πυρωμένο σίδερο μέσα της, τιμωρώντας την που είχε τολμήσει να το σκάσει. Παρά την αποφασιστικότητά της, εκείνη άρχισε να κλαψουρίζει και να τον ικετεύει να σταματήσει. Αυτός, όμως, δεν είχε έλεος μέσα του.

Τη δεύτερη φορά ο πόνος ήταν λιγότερος. Εκείνη είχε μουδιάσει. Έσφιξε τα βλέφαρα και υπέμεινε. Δεν του έδωσε την ικανοποίηση του πανικού της.

Την τρίτη φορά άνοιξε τα μάτια καθώς έμπαινε μέσα της. Το βλέμμα του αιχμαλώτισε το δικό της.

Το αποτέλεσμα ήταν εκατό φορές πιο δυνατό από ότι όταν της είχε κάνει νόημα να πλησιάσει. Η ψυχή της αλυσοδέθηκε με τη δική του. Έγινε κομμάτι του. Η ηδονή της ήταν τόσο μεγάλη και αποκλειστική όσο ήταν την πρώτη φορά ο πόνος της. Άρχισε πάλι να τον ικετεύει, αλλά αυτή τη φορά όχι για να δείξει έλεος.

Ύστερα εκείνος σηκώθηκε και άρπαξε τα ρούχα του, ενώ η Νάριμαν άρχισε ξανά να κλαίει, με τη ντροπή της διπλή επειδή είχε απολαύσει αυτό που της έκανε.

Οι κινήσεις του δεν ήταν πια άνετες και υπεροπτικές. Ντύθηκε βιαστικά και αδέξια. Στα μάτια του υπήρχε φόβος. Πήδησε στο άλογό του και το σπιρούνισε.

Η Νάριμαν ζάρωσε σε μια μπάλα ντροπής και πόνου και έκλαψε.

5

Άλογα χλιμίντριζαν και άνδρες φώναζαν: «Από εδώ πήγε!»

«Νάτος! Απάνω του!»

Ο Μοουφίκ έσκυψε και έριξε το μανδύα του επάνω στη Νάριμαν. Εκείνη έκρυψε το πρόσωπό της μέσα στα ρούχα του.

Το ποδοβολητό των αλόγων, οι κραυγές οργής και η κλαγγή των όπλων πάνω σε ασπίδες, απομακρύνθηκαν. Ο Μοουφίκ την άγγιξε. «Αλεπουδίτσα;»

«Φύγε. Άσε με να πεθάνω».

«Όχι. Θα περάσει και θα ξεχαστεί. Στο θάνατο δεν υπάρχει λησμονιά». Η φωνή του ήταν πνιγμένη από

το θυμό. «Θα τον πιάσουν. Θα τον φέρουν πίσω. Θα σου δώσω το ίδιο μου το μαχαίρι».

«Δεν πρόκειται να τον πιάσουν. Έχει μέσα του τη Δύναμη. Δεν μπορούσα να του αντισταθώ. Με έκανε να τον θέλω. Φύγε. Άσε με να πεθάνω».

«Όχι». Ο Μοουφίκ είχε πάρει μέρος στους πολέμους του βορρά. Είχε δει πολλούς βιασμούς. Οι γυναίκες επιζούσαν. Η αντίδραση ήταν πολύ πιο έντονη όταν το θύμα ήταν ένα αγαπητό πρόσωπο, αλλά το κομμάτι του που ήταν άνδρας και όχι εξοργισμένος πατέρας γνώριζε πως αυτό δεν ήταν το τέλος.

«Ξέρεις καλά τι θα πουν». Η Νάριμαν τύλιξε το μανδύα του γύρω της. «Η Φεριάλ και ο Φεράς θα διηγηθούν τι είδαν. Όλοι θα σκεφτούν πως το έκανα με τη θέλησή μου. Θα με ονομάσουν πόρνη. Κι αυτό που θα με ονομάσουν, αυτό θα αναγκαστώ να γίνω. Ποιος άνδρας θα με θέλει τώρα για γυναίκα του;»

Ο Μοουφίκ αναστέναξε. Αυτά που άκουγε ήταν αλήθεια. Όταν οι κυνηγοί επέστρεφαν, ντροπιασμένοι που κάποιος τους είχε ξεφύγει μέσα στην ίδια την περιοχή τους, θα αναζητούσαν δικαιολογίες για την αποτυχία τους και θα έβλεπαν τα πράγματα με λιγότερο σωστό τρόπο.

«Ντύσου».

«Άσε με να πεθάνω, πατέρα. Άσε με να πάρω αυτή τη ντροπή από πάνω σου».

«Σταμάτα και ντύσου. Έχουμε πράγματα να κάνουμε. Θα πουλήσουμε όσα έχουμε τώρα που οι άνθρωποι ακόμα μας συμπαθούν. Ξεκινήσαμε μια καινούρια ζωή εδώ. Μπορούμε να την ξαναρχίσουμε και κάπου αλλού. Σήκω και ντύσου. Θέλεις να σε βρουν έτσι; Είναι ώρα να δείξεις θάρρος».

Πάντα της έλεγε αυτά τα λόγια όταν οι άνθρωποι την πλήγωναν. «Είναι ώρα να δείξεις θάρρος».

Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της καθώς ντυνόταν. «Το έλεγες και στη μητέρα αυτό;» Η μάνα της ήταν μια γενναία κοπέλα από το βορρά, η οποία είχε κατεβεί στα νότια από έρωτα. Ήταν περισσότερο απόβλητη από τον Μοουφίκ.

«Ναι. Πολλές φορές. Και θα έπρεπε να είχα κρατήσει το στόμα μου κλειστό. Θα έπρεπε να μείνω στο βορρά. Τίποτα από όλα αυτά δεν θα γινόταν αν έμενα με τη φυλή της».

Η συνεταίρος του Μοουφίκ δεν προσπάθησε να επωφεληθεί από τη δύσκολη κατάσταση. Εξαγόρασε το μερίδιό του γενναιόδωρα. Ο Μοουφίκ δεν χρειάστηκε να ξοδέψει λάφυρα πολέμου για να φύγει.

6

Κάποιος λοχαγός Αλ Τζαχέζ, τον οποίο ο Μοουφίκ είχε υπηρετήσει στους πολέμους, του έδωσε μια θέση κυνηγού. Αυτός και η Νάριμαν βρίσκονταν πια οκτακόσια μίλια μακριά από το Γουαντί αλ Χαμαμάχ.

Η Νάριμαν άρχισε να υποπτεύεται το χειρότερο λίγο μετά την άφιξή τους. Κράτησε το στόμα κλειστό μέχρι που δεν μπορούσε πια να κοροϊδεύει τον εαυτό της. Πήγε να μιλήσει στον Μοουφίκ, επειδή δεν είχε κανέναν άλλον.

«Πατέρα, περιμένω παιδί».

Εκείνος δεν αντέδρασε με το συνηθισμένο τρόπο. «Ναι. Σκοπός του ήταν να σπείρει άλλον έναν όμοιό του».

«Τι θα κάνουμε τώρα;» Ήταν τρομοκρατημένη. Η φυλή της δεν συγχωρούσε τέτοια πράγματα. Στο

μέρος όπου είχαν βρεθεί τα πράγματα ήταν σχεδόν τα ίδια.

«Δεν υπάρχει λόγος πανικού. Το συζήτησα με τον Αλ Τζαχέζ από τη στιγμή που φτάσαμε. Είναι σκληρός και θεοφοβούμενος άνθρωπος, αλλά κατάγεται από το ελ Ασουάντ. Ξέρει τι κρύβεται στο Τζεμπάλ. Ο γιδοβοσκός του έχει γεράσει. Θα μας στείλει στους λόφους να τον αντικαταστήσουμε. Θα μείνουμε εκεί μερικά χρόνια, ενώ αυτός θα λέει σε όλους πως χήρεψες. Θα γυρίσεις πίσω και θα είσαι ακόμα νέα. Οι άνδρες σκοτώνονται μεταξύ τους για μια τέτοια χήρα».

«Γιατί είσαι τόσο ευγενικός μαζί μου; Μονάχα μπελάδες σου έχω φέρει από τότε που ο καβαλάρης κατέβηκε στο γουαντί».

«Είσαι η οικογένειά μου. Ο μόνος άνθρωπος που έχω. Ζω σύμφωνα με τις διδαχές του Προφήτη, αντίθετα με πολλούς που δηλώνουν πιστοί για πολιτικούς λόγους».

«Κι όμως, προσκυνάς τον Καρκούρ».

Εκείνος χαμογέλασε. «Δεν πρέπει να παραβλέπουμε καμιά πιθανότητα. Θα μιλήσω με τον Αλ Τζαχέζ. Μέσα στη βδομάδα, θα έχουμε φύγει».

Η ζωή στους λόφους, μαζί με τα κοπάδια των γιδιών, δεν ήταν και τόσο δυσάρεστη. Η γη ήταν χέρσα, και θύμιζε στη Νάριμαν την πατρίδα της. Όμως αυτή η χώρα ήταν πιο ήσυχη. Οι λύκοι και τα λιοντάρια ήταν λιγοστά. Τα παιδιά δεν κινδύνευαν συχνά.

Καθώς η κοιλιά της φούσκωνε και η αναπόφευκτη ημέρα ερχόταν όλο και πιο κοντά, η Νάριμαν φοβόταν όλο και περισσότερο. «Πατέρα, δεν είμαι αρκετά μεγάλη για να γεννήσω φυσιολογικά. Θα πεθάνω. Το ξέρω».

«Δεν πρόκειται να πεθάνεις». Της είπε πως και η μητέρα της φοβόταν. Πως όλες οι γυναίκες φοβούνται. Δεν προσπαθούσε να την πείσει ότι οι φόβοι της ήταν αβάσιμοι, απλά πως ο φόβος ήταν πολύ πιο επικίνδυνος από τη γέννα. «Θα είμαι μαζί σου και δεν θα αφήσω να πάθεις τίποτα. Ο Αλ Τζαχέζ που υποσχέθηκε ότι θα στείλει την καλύτερη μαμή του».

«Πατέρα, δεν καταλαβαίνω γιατί είσαι τόσο καλός μαζί μου. Και απορώ περισσότερο γιατί αυτός είναι τόσο καλός μαζί σου. Δεν μπορεί να σε νοιάζεται τόσο μόνο και μόνο επειδή ήσουν κάποτε στο λόχο του».

Ο Μοουφίκ σήκωσε τους ώμους. «Μπορεί να είναι επειδή του έσωσα τη ζωή στη Μάχη των Κύκλων. Εξάλλου, υπάρχουν περισσότεροι καλοί άνθρωποι από ό,τι νομίζεις».

«Ποτέ δεν μιλάς για τους πολέμους. Μονάχα για τα μέρη που έχεις δει».

«Οι αναμνήσεις εκείνες δεν είναι ευχάριστες, Αλεπουδίτσα. Μονάχα σκοτωμοί, και στο τέλος κανένα κέρδος, ούτε για μένα ούτε για τη δόξα του Κυρίου. Εσύ θα μιλάς στα παιδιά σου για τις μέρες αυτές όταν γεράσεις; Δεν πέρασα καλά, αλλά είδα περισσότερα από οποιονδήποτε άλλον αλ Μουμπάρακ μέχρι σήμερα».

Ήταν ο μόνος που είχε επιζήσει από μια ντουζίνα εθελοντές. Ίσως για αυτό το λόγο, και όχι επειδή είχε φέρει πίσω μια ξωμερίτισσα γυναίκα, να έγινε απόβλητος. Οι γέροντες τον αντιπαθούσαν επειδή ζούσε ενώ οι δικοί τους γιοι ήταν νεκροί.

«Τι θα κάνουμε το μωρό, πατέρα;»

«Τι θα το κάνουμε; Ο,τι κάνουν όλοι οι άνθρωποι. Θα το αναστήσουμε, ώστε να γίνει άντρας».

«Αγόρι θα είναι λοιπόν;»

«Είμαι σίγουρος, αν και ένα κορίτσι θα ήταν εξ[illegible] σου καλοδεχούμενο». Χασκογέλασε.

«Θα τον μισείς;»

«Να μισώ το παιδί της κόρης μου; Μπορεί να μισώ τον πατέρα, αλλά όχι το μωρό. Το παιδί δεν έχει φταίξει σε τίποτα».

«Ταξίδεψες σε παράξενες χώρες. Δεν είναι περίεργο που οι γέροι δεν σε συμπαθούσαν».

«Οι γέροι πεθαίνουν. Οι ιδέες είναι αιώνιες. Αυτά λέει ο Προφήτης».

Μετά από αυτά τα λόγια του, η Νάριμαν ένιωθε καλύτερα, αλλά ο φόβος ποτέ δεν της έφυγε εντελώς.

7

«Ωραίος γιος», είπε η ξεδοντιάρα γρια. «Ωραίος γιος. Στο λέω από τώρα, κυρά, πως θα γίνει σπουδαίος. Το βλέπω εδώ, μέσα στην παλάμη του». Σήκωσε ψηλά το μικροσκοπικό, μελανιασμένο πλασματάκι που έσκουζε. «Και βγήκε με την τσίπα επάνω του. Μονάχα οι εκλεκτοί γεννιούνται έτσι. Γέννησες έναν πολύ σπουδαίο άνθρωπο».

Η Νάριμαν χαμογέλασε, αν και δεν είχε ακούσει ούτε το ένα δέκατο από τα λόγια της γριάς. Το μόνο που την ένοιαζε ήταν πως η αγωνία της είχε τελειώσει και ο πόνος είχε υποχωρήσει. Ένιωθε μια μεγάλη θέρμη για το παιδί, αλλά δεν είχε τη δύναμη να την εκφράσει.

Ο Μοουφίκ έχωσε το κεφάλι μέσα στη σκηνή. «Σαντρά, πήγαν όλα καλά;» Το πρόσωπό του ήταν χλωμό. Μισοζαλισμένα, η Νάριμαν συνειδητοποίησε πως κι εκείνος ήταν το ίδιο φοβισμένος.

«Και οι δυο τους είναι μια χαρά. Ο Αλ Τζαχέζ πρέπει να είναι περήφανος για το βαφτισιμιό του». Επανέλαβε τις προβλέψεις της.

«Καλομάνα, καλύτερα να μην του τα πεις αυτά. Είναι αυστηρός στις θρησκευτικές του πεποιθήσεις και δεν του αρέσουν οι δεισιδαιμονίες».

«Τα λόγια τους ανθρώπων, είτε αυτοί είναι απλοί θνητοί, είτε Εκλεκτοί του Θεού, δεν μπορούν να αλλάξουν τους νόμους της φύσης. Οι οιωνοί είναι οιωνοί».

«Μπορεί... Μπορεί. Δεν πρέπει να της δώσεις το παιδί στην αγκαλιά;»

«Ασφαλώς και πρέπει. Τον κανακεύω λίγο ακόμα γιατί κάποια μέρα θα περηφανεύομαι που ξεγέννησα τέτοιο παλικάρι». Ακούμπησε το μωρό πάνω στο στήθος της Νάριμαν.. Εκείνο της έπιασε τη ρόγα, αλλά χωρίς ιδιαίτερο ενθουσιασμό».

«Μην ανησυχείς, μικρή κυρά. Σε λίγο θα βυζαίνει με την ψυχή του».

«Σε ευχαριστώ, Σαντρά», είπε ο Μοουφίκ. «Ο Αλ Τζαχέζ έκανε σωστή επιλογή. Είμαι υπόχρεος και στους δυο σας».

«Ήταν τιμή μου», είπε η γριά, και βγήκε από το τσαντίρι.

«Περίεργη μαμή, έτσι Αλεπουδίτσα; Τον έκανε τη Σφύρα του Θεού πριν προλάβει να πάρει την πρώτη του ανάσα».

Η Νάριμαν τον κάρφωσε με το βλέμμα της. Δεν ή-ταν απλά κουρασμένος. Ήταν αναστατωμένος. «Ο καβαλάρης;»

«Είναι εκεί έξω».

«Καλά κατάλαβα πως ένιωσα την παρουσία του».

«Τον κυνήγησα, αλλά μου ξέφυγε. Δεν τόλμησα να ξεμακρύνω πολύ».

«Αύριο, ίσως». Μα ενώ την έπαιρνε ο ύπνος, σκε-φτόταν: Ποτέ δεν θα τον πιάσεις. Θα σε ξεγελάσει με τη Δύναμη. Κανείς πολεμιστής δεν μπορεί να τον πιάσει. Μόνο ο χρόνος ή κάποιο τέχνασμα μπορούν να φέρουν το θάνατό του.

Κοιμήθηκε και ονειρεύτηκε τον καβαλάρη και το πώς ένιωσε την τρίτη φορά.

Το έβλεπε συχνά αυτό το όνειρο. Ήταν κάτι που είχε κρύψει από τον Μοουφίκ. Δεν θα το καταλάβαι-νε. Δεν το καταλάβαινε ούτε η ίδια.

Ίσως πραγματικά να ήταν πόρνη στην καρδιά.

8

Η Νάριμαν ονόμασε το παιδί Μισρ Σαχίντ μπιν Χα-μάντ αλ Μουμπάρακ, πράγμα που σήμαινε πως ήταν ο Μισρ Σαχίντ, ο γιος της ερήμου, από τη φυλή αλ Μουμπάρακ. Η λέξη Χαμάντ θα μπορούσε να είναι και ανδρικό όνομα, και έτσι αντικατέστησε αυτό του χαμένου συζύγου της. Ο παππούς του Μισρ, ωστό-σο, τον ονόμαζε Τοουφίκ ελ Μαζίρι, δηλαδή Καμηλο-πόδαρο, για λόγους που μονάχα αυτός έβρισκε α-στείους.

Ο Μισρ μεγάλωνε γρήγορα, μάθαινε εύκολα και ήταν εκπληκτικά υγιής. Σπάνια είχε κολικούς, ακόμη

κι όταν έβγαζε δόντια. Τις περισσότερες ώρες ήταν χαρούμενος, και πάντα του άρεσε να αγκαλιάζει τον παππού του. Η Νάριμαν δεν έπαυε να απορεί για το πώς μπορούσε να νιώθει τόση αγάπη για ένα πρό-σωπο. «Πώς μπορούν οι γυναίκες να αγαπούν περισ-σότερα από ένα παιδιά;» ρωτούσε τον Μοουφίκ.

Εκείνος σήκωνε τους ώμους. «Ειλικρινά δεν μπο-ρώ να σου πω. Ήμουν μοναχοπαίδι της μάνας μου, κι εσύ είσαι δικό μου μοναχοπαίδι».

Τα δυο πρώτα χρόνια πέρασαν ειδυλλιακά. Το μωρό και οι κατσίκες δεν τους άφηναν χρόνο για ανησυχία. Τον τρίτο χρόνο, όμως, ο Μοουφίκ άρχισε να γίνεται κακόκεφος. Το μυαλό του δεν ήταν στα παιχνίδια του με τον Μισρ. Μια μέρα η Νάριμαν τον βρήκε να ακονίζει το σπαθί του και να κοιτάζει προς τους λόφους. Τότε κατάλαβε. Περίμενε τον καβαλά-ρη.

Η ιδέα ξαναφούντωσε τις φαντασιώσεις της. Πο-θούσε τον σαγκούν. Κράτησε το αριστερό της χέρι κοντά στη φωτιά μέχρι που ο πόνος της έδιωξε τον πόθο.

Λίγο μετά τα τρίτα γενέθλια του Μισρ, ο Μοουφίκ είπε: «Θα πάω να μιλήσω στον Αλ Τζαχέζ. Είναι ώρα να γίνεις χήρα του Χαμάντ».

«Και θα είμαι ασφαλέστερη εκεί; Μήπως ο σα-γκούν μπει κι εκεί αψήφιστα, όπως και πριν;»

«Ο Αλ Τζαχέζ δεν το πιστεύει. Ελπίζει πως οι ιε-ρείς θα μπορέσουν να τον κρατήσουν μακριά».

Η Νάριμαν πήγε μέχρι την είσοδο της σκηνής και κοίταξε τους άγονους λόφους γύρω της. «Πήγαινε να του μιλήσεις. Φοβάμαι την κατακραυγή του κόσμου, αλλά φοβάμαι τον σαγκούν ακόμα περισσότερο».

«Αυτό περίμενα να μου πεις».

Είχε αρχίσει να χαλαρώνει. Η νύχτα είχε περάσει χωρίς απρόοπτα. Ο Μοουφίκ θα έπρεπε να γυρίσει μέχρι το μεσημέρι. Αν μπορούσε να βρει κάποιες ασχολίες για να περάσει την ώρα της και να μη σκέφτεται...

Ήταν σχεδόν μεσημέρι, όταν ο Μισρ φώναξε: «Μαμά, ο παππούς γυρίζει». Εκείνη αναστέναξε, άφησε το ρούχο που μπάλωνε στο πλάι, και βγήκε να τον ανταμώσει.

Πάγωσε στη θέση της. «Ο Καρκούρ να μας φυλάξει!» Δεν μπορούσε να κατηγορήσει τον Μισρ για το λάθος του. Σπάνια είχε αντικρίσει άλλο καβαλάρη εκτός από τον Μοουφίκ.

Ο Σαγκούν ήταν στην άλλη άκρη της κοιλάδας και ερχόταν προς το μέρος της. Φαινόταν μεγαλύτερος από το φυσιολογικό, σαν μια μακρινή πόλη που τη βλέπεις μέσα από τον καυτό αέρα της ερήμου. Ερχόταν αβίαστα. Το ανεβοκατέβασμα των ποδιών του αλόγου του ήταν υπνωτιστικό. Δεν φαινόταν να πλησιάζει.

«Πήγαινε μέσα, Μισρ».

«Μαμά;»

«Κάντο! Και να μην ξαναβγείς μέχρι που να σου πω. Ο,τι κι αν συμβεί».

«Μαμά, τι συμβαίνει;»

«Πήγαινε!»

«Μαμά, με φοβίζεις».

Του έριξε μια άγρια ματιά, κι ο μικρός χώθηκε μέσα στο τσαντίρι. «Και κλείσε τον μπερντέ!» Γύρισε το κεφάλι. Ο καβαλάρης φαινόταν διπλάσιος σε μέγεθος, αλλά ακόμα το ίδιο μακριά. Δεν είχε ταχύνει το ρυθμό του. Η ντροπή στην καρδιά της φούντωσε

όπως και η κάψα στα λαγόνια της. Ήξερε πως θα την έπαιρνε μπροστά στη σκηνή, και η σκοτεινή πλευρά της τον καλούσε ανυπόμονα.

Πλησίασε. Η Νάριμαν σκέφτηκε να το σκάσει για τους λόφους. Τι θα την ωφελούσε, όμως; Θα την κυνηγούσε και θα την έπιανε. Κι ο Μισρ θα έμενε μόνος.

Άρπαξε το τόξο που ο Μοουφίκ χρησιμοποιούσε για το κυνήγι και έριξε ένα βέλος προς τον καβαλάρη. Αστόχησε.

Ήταν ικανή στην τοξοβολία. Καλύτερη κι από τον πατέρα της, ο οποίος παραξενευόταν από το γεγονός πως μια γυναίκα μπορούσε να κάνει οτιδήποτε καλύτερα από έναν άνδρα. Δεν έπρεπε να αστοχήσει. Έριξε δεύτερο και τρίτο βέλος.

Αστόχησαν κι αυτά. Το τέταρτο έξυσε την κελεμπία του, αλλά μονάχα επειδή είχε έρθει τόσο κοντά. Δεν ακολούθησε πέμπτο. Είχε δει τα μάτια του.

Το τόξο έπεσε από τα χέρια της. Εκείνος ξεκαβάλλησε και προχώρησε προς το μέρος της.

Από την επόμενη ώρα, μονάχα μια στιγμή αποτυπώθηκε στο μυαλό της. Ο Μισρ βγήκε έξω, είδε τον καβαλάρη πεσμένο επάνω της, έτρεξε και τον δάγκωσε στον πισινό. Αυτή τη σκηνή, αστεία και οδυνηρή συνάμα, θα την θυμόταν για πάντα.

Στη συνέχεια, την κοίταξε στα μάτια. Η θέλησή του σφυροκόπησε τη δική της. Η Νάριμαν αποκοιμήθηκε.

Την ξύπνησαν βλαστήμιες και κατάρες. Ήταν ένα βίαιο ξέσπασμα οργής και μίσους. Ένιωθε πολύ νωθρή, ακόμη και για να ανοίξει τα μάτια της.

Ξαναθυμήθηκε τον ερχομό του μαύρου καβαλάρη. Θυμήθηκε το άγγιγμά του και τη δική της παθιασμένη ανταπόκριση. Ένιωσε τον ήλιο να της καίει το γυμνό δέρμα. Πετάχτηκε όρθια και τυλίχτηκε στα πεταμένα ρούχα της.

Ο Μοουφίκ πελεκούσε ένα πεσμένο ξύλο, ενώ καταριόταν ασταμάτητα. Βλαστημούσε τόσο τον Καρκούρ όσο και το Θεό του Προφήτη. Εκείνη ντύθηκε τρομαγμένη.

Η εξάντληση έκανε τον Μοουφίκ να σταματήσει. Κάθισε πάνω στον κορμό του δέντρου και άρχισε να κλαίει. Η Νάριμαν πήγε να τον παρηγορήσει.

«Ησύχασε, πατέρα. Δεν μου έκανε κακό. Με ντρόπιασε ξανά, αλλά δεν με χτύπησε». Πέρασε τα χέρια της γύρω του. «Όλα θα πάνε καλά, πατέρα».

«Αλεπουδίτσα, αυτή τη φορά δεν είχε έρθει για σένα. Μας πήρε τον Μισρ».

9

Η Νάριμαν άλλαξε, σκλήρυνε, σκυθρώπιασε. Η Νάριμαν του Γουαντί αλ Χαμαμάχ δεν θα την αναγνώριζε. Εκείνη η Νάριμαν θα φοβόταν αυτή τη δεύτερη κοπέλα.

Ο Μοουφίκ την πήγε να δει τον Αλ Τζαχέζ. Ο λοχαγός φάνηκε να εξοργίζεται τρομερά. Έβαλε τους άνδρες του να χτενίσουν την περιοχή. Ειδοποίησε ολόκληρο το βασίλειο. Απευθύνθηκε στους Ιερούς Βωμούς του Μραζκίμ για ένα γραπτό φιρμάνι αναθέματος και για τη μεσολάβηση του Κυρίου.

«Μονάχα αυτά μπόρεσα να κάνω, και ξέρω πως είναι άσκοπα. Δεν πρόκειται να βρεθεί. Όσοι υπηρε-

τούν τους Αφεντάδες, πηγαίνουν και έρχονται όπου και όποτε τους αρέσει».

«Κανείς δεν μπορεί να κάνει τίποτα;» ρώτησε η Νάριμαν. «Πόσον καιρό συνεχίζεται αυτό το πράγμα; Πόσες γυναίκες έχουν υποφέρει όπως εγώ;»

«Αυτό γίνεται από πάντα», είπε ο Αλ Τζαχέζ. «Από την εποχή που γεννήθηκε η Αυτοκρατορία, κι ακόμα πιο πριν. Θα συνεχίζεται και στο μέλλον».

«Και γιατί κανείς δεν το σταματά;»

«Επειδή κανείς δεν μπορεί να το σταματήσει. Ένας από τους Αυτοκράτορες δοκίμασε. Έστειλε έναν ολόκληρο στρατό στα βουνά του Τζεμπάλ. Ούτε ένας δεν γύρισε πίσω».

Η Νάριμαν απλά ξεσπούσε την απελπισία της. Ήξερε πόσο μάταιο ήταν να αντισταθεί κανείς στους Αφεντάδες. Όχι, αυτό ήταν κάτι προσωπικό. Ήταν κάτι ανάμεσα σε αυτήν και τον σαγκούν. Οι Αφεντάδες δεν ήταν παρά σκιές πέρα από τον ορίζοντα, ένας παράγοντας πολύ αόριστος στη συναισθηματική εξίσωση της καρδιάς της.

«Αυτός ο άνδρας μου άρπαξε το γιο. Το γιο μου! Δεν αναγνωρίζω το δικαίωμά του επάνω στο παιδί. Δεν έκανε τίποτε άλλο εκτός από το να με ρίξει ανάσκελα».

«Νάριμαν;» είπε ο Μοουφίκ απορημένα.

«Θέλω το γιο μου πίσω».

«Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα», είπε ο Αλ Τζαχέζ. «Ο σαγκούν είναι αυτός που είναι και εμείς είμαστε αυτοί που είμαστε».

«Όχι».

«Νάριμαν;» Ξανά ο Μοουφίκ φάνηκε να μην καταλαβαίνει.

«Το σκεφτόμουν όλη τη μέρα, πατέρα. Θα πάω να βρω τον Μισρ».

«Μα εσύ είσαι ακόμα παιδί, και μάλιστα γυναίκα», είπε ο Αλ Τζαχέζ.

«Ωρίμασα πολύ τα τελευταία χρόνια. Είμαι μικροκαμωμένη, αλλά δεν είμαι παιδί. Όσο για το φύλο μου, μπορείς να λες ό,τι θέλεις. Δεν πρόκειται να αλλάξω γνώμη».

«Νάριμαν!»

«Πατέρα, θα πάψεις να επαναλαμβάνεις το ίδιο πράγμα; Μου συμπαραστάθηκες όταν εγώ σου ζητούσα να μην το κάνεις. Με έπνιξες μέσα σε μια αγάπη που δεν άξιζα. Στάσου δίπλα μου και τώρα. Δώσε μου αυτά που χρειάζομαι για να φέρω τον Μισρ πίσω. Δίδαξέ με όσα πρέπει να μάθω».

Ο Αλ Τζαχέζ κούνησε το κεφάλι. «Μοουφίκ, είχες δίκιο. Είναι πραγματικά αξιοθαύμαστη».

«Αλεπουδίτσα... θα σου πάρει πολύ χρόνο. Εγώ δεν είμαι πλούσιος. Δεν μπορώ να αγοράσω όπλα και άλογα και...»

«Άλογο και σπαθί έχουμε. Ήσουν στρατιώτης. Μπορώ να ζήσω μέσα στην έρημο. Ανήκα στη φυλή αλ Μουμπάρακ».

Ο Μοουφίκ αναστέναξε. «Το σπαθί είναι πολύ βαρύ, κόρη μου».

Η Νάριμαν λοξοκοίταξε τον Αλ Τζαχέζ. Ο λοχαγός προσπαθούσε να εξαφανιστεί ανάμεσα στα μαξιλάρια του.

«Αλεπουδίτσα, δεν θέλω να χάσω κι εσένα. Αυτό δεν θα μπορούσα να το αντέξω». Η φωνή του Μοουφίκ ήταν σπασμένη. Η Νάριμαν διέκρινε ένα δάκρυ στη γωνία του ματιού του. Θα κόστιζε ακριβά στο φτωχό πουγκί των συναισθημάτων του.

Δεν θέλησε να τη δει να φεύγει. Η καρδιά του του έλεγε πως δεν θα την ξανάβλεπε.

Ο μαύρος καβαλάρης την είχε κλέψει όπως ακριβώς είχε κλέψει και τον Μισρ. Η Νάριμαν αγκάλιασε τον Μοουφίκ. «Πατέρα, πρέπει να το κάνω. Δεν θα έκανες κι εσύ το ίδιο για μένα;»

«Ναι. Ναι, θα το έκανα. Σε καταλαβαίνω».

«Δεν είναι φρόνιμα πράγματα αυτά», είπε ο Αλ Τζαχέζ. «Πέρα από την αδυναμία καθενός να τα βάλει με τον σαγκούν και το Τζεμπάλ, τι κίνδυνους διατρέχει μια μοναχική γυναίκα; Ακόμα και τίμιοι άνδρες θα έμπαιναν στον πειρασμό να τη βιάσουν, πόσο μάλλον δουλέμποροι και ληστές. Ο Προφήτης επέβαλε το νόμο, μικρούλα μου, αλλά ο Πονηρός είναι αυτός που όπως πάντα κυβερνά το μεγαλύτερο μέρος της χώρας».

«Αυτά είναι προβλήματα που θα τα αντιμετωπίσω όταν εμφανιστούν». Τα όσα έλεγε ο Αλ Τζαχέζ ήταν αλήθεια. Δεν μπορούσε να το αρνηθεί. Οι γυναίκες δεν είχαν καμιά νομική υπόσταση ή προστασία. Όταν ο σαγκούν τη βίασε, είχε προσβάλλει τον πατέρα της και όχι την ίδια. Μια αδέσμευτη γυναίκα δεν θεωρείτο πρόσωπο.

Η αποφασιστικότητά της δεν κλονίστηκε. Αδιαφορούσε για τα προβλήματα και για οποιονδήποτε στεκόταν στο δρόμο της.

10

Όταν ήθελε κάτι πολύ, η Νάριμαν κατάφερνε πάντα να περνά το δικό της. Τελικά, ο Μοουφίκ υποχώ-

ρησε, και ο Τζαχέζ δέχθηκε απρόθυμα να την εκπαιδεύσει.

Η Νάριμαν εξασκήθηκε με τόση αποφασιστικότητα ώστε, τελικά, απέσπασε το θαυμασμό ακόμα και των ανδρών του Αλ Τζαχέζ. Έφτανε πρώτη και έφευγε τελευταία, αγωνιζόμενη σκληρότερα από οποιονδήποτε νεαρό.

Ήταν σκληρή. Αγνοούσε τις μελανιές και τα πιασίματα. Οι δάσκαλοί της έμαθαν να την αποκαλούν Αλεπού και πισωπατούσαν όταν η θανατερή φωτιά φανερωνόταν μέσα στα μάτια της.

Μια μέρα εξανάγκασε τον Μοουφίκ να την πάει στο λοχαγό. «Είμαι έτοιμη», είπε στον Αλ Τζαχέζ. «Φεύγω αύριο».

Ο Αλ Τζαχέζ στράφηκε στον πατέρα της. «Θα της επιτρέψεις κάτι τέτοιο, Μοουφίκ; Μια γυναίκα αρματωμένη είναι κάτι ανήκουστο».

Ο Μοουφίκ σήκωσε τους ώμους.

«Μην προσπαθείς να με εμποδίσεις», του είπε η Νάριμαν. «Ο πατέρας μου προσπαθεί να το καταφέρει εδώ και εβδομάδες. Θα φύγω με ή χωρίς τις ευλογίες σας».

«Μοουφίκ, απαγόρευσε αυτή την τρέλα!»

«Την άκουσες, λοχαγέ. Τι πρέπει να κάνω; Να την αλυσοδέσω;»

Ο Αλ Τζαχεζ την κοίταξε λες κι ήταν έτοιμος να τη φυλακίσει για να την προστατέψει. «Τότε, δώσε την για γυναίκα μου, Μοουφίκ».

Αν και έμεινε άφωνη, η Νάριμαν κατάλαβε. Ο Αλ Τζαχέζ ήθελε να της προσφέρει τα νομικά δικαιώματα του γάμου, ώστε να έχει το δικαίωμα να της απαγορεύσει να φύγει. Αν αυτή αντιδρούσε, θα την κυνηγούσαν σαν σκλάβα που δραπέτευσε.

Ο τρόμος την πλημμύρισε. Κοίταξε τον πατέρα της και είδε πως έμπαινε στον πειρασμό να δεχθεί.

«Λοχαγέ, η καρδιά και η ψυχή μου φωνάζουν να δεχτώ, αλλά δεν μπορώ. Μια δυνατότερη φωνή με προστάζει να την αφήσω, όσο κι αν αυτό με πληγώνει».

Ο Αλ Τζαχέζ αναστέναξε νικημένος. «Όπως νομίζεις. Μικρή, κοίταξε να μη στενοχωρήσεις ούτε να ντροπιάσεις τον πατέρα σου από δική σου ευθύνη. Για αυτό που έκανε ο σαγκούν δεν ήσουν εσύ υπεύθυνη. Οι σαγκούν μοιάζουν με τις μεγάλες θύελλες της ερήμου. Δεν μπορείς παρά να σκύβεις το κεφάλι μέχρι να περάσουν. Έλα. Οι ιερείς θα ευλογήσουν το ταξίδι σου».

Περίμεναν ντυμένοι με τα γιορτινά τους. Τα μάτια του Αλ Τζαχέζ τρεμόπαιξαν. «Βλέπεις; Ακόμα κι ο γέρο λοχαγός αρχίζει να σε καταλαβαίνει».

«Ίσως». Αναρωτιόταν μήπως ήταν πολύ προβλέψιμη.

Η τελετή ήταν λιγότερο σημαντική για αυτήν απ' ότι για τον Μοουφίκ και τον Αλ Τζαχέζ. Την υπέμεινε για χάρη τους. Εκείνη θα ζητούσε τη βοήθεια του Καρκούρ.

«Κάτι ακόμα και δεν πρόκειται να σε ενοχλήσω ξανά», της είπε ο Αλ Τζαχέζ μετά το τέλος της τελετής. «Γκαμέλ, το κουτί».

Ένας ιερέας έφερε ένα κουτί από σανδαλόξυλο. Ο Αλ Τζαχέζ το άνοιξε. Μέσα του, πάνω σε λευκό μετάξι, υπήρχε ένα φυλαχτό. Ήταν καμωμένο από μια μικρή ανοιχτοπράσινη πέτρα, παρόμοια με αυτές που πολλές φορές έβλεπε στο χώμα. «Ίσως αυτό το δώρο θα είναι αρκετό για να ξεπληρώσει την υποχρέωσή μου απέναντί σου, Μοουφίκ», είπε ο λοχα-

γός. Στράφηκε προς τη Νάριμαν. «Παιδί μου, ο Προφήτης διδάσκει πως ακόμα και η γνώση της μαγείας είναι αμαρτία, αλλά ένας άνθρωπος πρέπει να είναι πρακτικός. Ο ίδιος ο Προφήτης έχει σαγκούν για συμβουλάτορες. «Αυτή η πέτρα είναι ένα φυλαχτό. Αν κάποιος που έχει τη Δύναμη σε πλησιάσει, η πέτρα θα σε ειδοποιήσει. Θα αρχίσει να παγώνει, όταν θα είσαι ακόμα ένα μίλι μακριά του. Όταν θα είσαι πολύ κοντά του, θα χύσει ένα πράσινο φως. Είναι το καλύτερο όπλο που έχω να σου δώσω».

Η Νάριμαν προσπάθησε να συγκρατήσει τους λυγμούς της αλλά απέτυχε. Τα δάκρυά της κύλησαν ελεύθερα. Αγκάλιασε το λοχαγό. Εκείνος ξαφνιάστηκε τόσο πολύ ώστε πισωπάτησε, αλλά η έκφρασή του πρόδωσε την ικανοποίησή του.

«Πήγαινε με τις ευλογίες του Κυρίου, Αλεπουδίτσα. Και με του Καρκούρ, αν αυτό σε ευχαριστεί».

«Είμαι υπόχρεη για όλα», είπε εκείνη. «Και ειδικά για το ότι είσαι φίλος του πατέρα μου».

Ο Αλ Τζαχέζ ρούφηξε τη μύτη. «Τι θα ήμασταν χωρίς φίλους, παιδί μου; Απλά κομμένα κεφάλια που κυλούν στην άμμο».

11

Η Νάριμαν κοίταξε πίσω της λίγο πριν το κάστρο του Αλ Τζαχέζ χαθεί από τα μάτια της. «Εκεί είναι το χθες». Κοίταξε προς τα νότια, προς τη μεγάλη έρημο. «Εκεί περιμένει το αύριο. Οκτακόσια μίλια». Έσφιξε τα χαλινάρια, άγγιξε το φυλαχτό ανάμεσα στα στήθη της, τα όπλα της, το σάκο που ο Μοουφίκ είχε γεμίσει με λάφυρα από τον πόλεμο την ώρα που νόμιζε

πως δεν τον έβλεπε. Είχε κάνει τα πάντα για να την μεταπείσει και τα πάντα για να τη βοηθήσει.

Κοίταξε πάλι πίσω, ενώ αναρωτιόταν αν οι ιδέες που είχαν για τις γυναίκες τους υποχρέωναν να στείλουν ξοπίσω της φρουρούς.

«Προχώρα, Πιστή», είπε στη φοράδα της. Το κάστρο χάθηκε. Η καρδιά της πετάρισε. Έφευγε. Μόνη. Ένα κομμένο κεφάλι που κυλούσε πάνω στην άμμο, αποκομμένο από το κορμί του.

Έφερε στο μυαλό της την εικόνα του καβαλάρη, όπως τον είχε δει τη μέρα που άρπαξε τον Μισρ. Ένιωσε αυτό το ζεστό, υγρό συναίσθημα, αλλά όχι τόσο έντονο. Το μίσος είχε αρχίσει να σβήνει εκείνη τη φωτιά.

Ευχήθηκε να υπήρχε τρόπος μια γυναίκα να κάνει σε έναν άντρα ακριβώς ό,τι έπαθε από αυτόν.

Η έρημος ήταν ακριβώς όπως της την είχαν περιγράψει. Πικρή και ανελέητη. Όσοι κατοικούσαν εκεί αντικαθρέφτιζαν αυτή της τη σκληρότητα. Δυο φορές συνάντησε άνδρες που τη θεώρησαν δώρο από τον ουρανό. Την πρώτη φορά κατάφερε να τους ξεφύγει. Τη δεύτερη στριμώχτηκε και αναγκάστηκε να πολεμήσει. Προς μεγάλη της έκπληξη, βγήκε νικητής.

Αν και προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό της πως είναι ισάξια με οποιονδήποτε άνδρα, ποτέ δεν το είχε πιστέψει κατά βάθος. Θα μπορούσε η σοφία τόσων αιώνων να κάνει λάθος; Ξεκίνησε ξανά, πιο ώριμη και πιο σίγουρη.

Η μεγάλη έρημος ήταν πιο απέραντη από ότι τη θυμόταν. Πιο καυτή και πιο άγονη. Εκεί δεν υπήρχε τίποτα και κανείς για να της αποσπάσει την προσοχή.

«Το κομμένο κεφάλι πρέπει να κυλήσει χωρίς το σώμα του». Συχνά έκφραζε τις σκέψεις της με λόγια. Μήπως υπήρχε και κανείς για να την ακούσει;

Δεν είχε άλλη επιλογή από το να μπει στο Γουαντί ελ Κουφ. Ξαφνιάστηκαν όταν την είδαν, μια γυναίκα ντυμένη με ανδρικά ρούχα, αρματωμένη και σκυθρωπή σαν οποιονδήποτε περιπλανώμενο μισθοφόρο. Ακόμα και οι πόρνες σκανδαλίστηκαν. Κανείς δεν ήξερε πού να την κατατάξει. Αγόρασε νερό, πήρε πληροφορίες, και ξανάφυγε πριν προλάβουν να συνέλθουν.

Κάποιος σκέφτηκε να την κυνηγήσει, αλλά ένα βέλος άλλαξε τις φιλοδοξίες του.

Ταξίδευε με μικρούς ανεμοστρόβιλους για συντροφιά. Οι αλ Μουμπάρακ πίστευαν πως οι ανεμοστρόβιλοι ήταν δαιμονικά που χόρευαν. Τους φώναξε, αλλά αυτοί δεν απάντησαν. Μετά από λίγες ημέρες, άρχισε να υποπτεύεται πως ήταν κατάσκοποι των Αφεντάδων. Τους κορόιδευε και τους περιγελούσε, αλλά εκείνοι την αγνοούσαν.

Τελικά, έλεγξε το φυλαχτό. Όχι μόνο δεν έχυνε φως, αλλά δεν ήταν καν παγωμένο. «Οι παλιές ιστορίες είναι ανόητες».

Βγήκε από την έρημο και σταμάτησε στην όαση Κι που είχαν επισκεφθεί όταν έρχονταν στα βόρεια. Κι εκεί, όπως και στο Γουαντί ελ Κουφ, ρώτησε να μάθει για κάποιον μαυροντυμένο που ταξίδευε μαζί με ένα παιδί. Κι εκεί, όμως, κανείς δεν είχε δει έναν τέτοιο ταξιδιώτη.

«Ίσως και να λένε την αλήθεια», μουρμούρισε. «Μα είναι άνθρωπος. Έπρεπε οπωσδήποτε να σταματήσει στο Γουαντί ελ Κουφ. Ίσως όμως δεν είχε την αμφίεση ενός σαγκούν από το Τζεμπάλ...

Δεν είχε καμιά σημασία. Ήξερε προς τα πού πήγαινε.

Πέρασαν δεκατέσσερις μέρες. Μπήκε στο Γουαντί αλ Χαμαμάχ.

Οι αλ Μουμπάρακ δεν ήταν εκεί. Ήταν η εποχή του χρόνου που μετανάστευαν δυτικά, κυνηγώντας άγριες καμήλες με την ελπίδα να τις προσθέσουν στα κοπάδια τους.

Στρατοπέδευσε στο συνηθισμένο μέρος κι όταν έπεσε η νύχτα πήγε να επισκεφτεί τον Καρκούρ.

Μετά από τους κατάλληλους χαιρετισμούς και υποκλίσεις, του διηγήθηκε την ιστορία της, σε περίπτωση που ο Μοουφίκ έκανε λάθος όταν της έλεγε πως ο θεός ακολουθεί έναν αλ Μουμπάρακ όπου κι αν πάει. Ο Καρκούρ την άκουγε αμίλητος, καθώς το φως της φωτιάς έκανε σκιές να χορεύουν πάνω στο άσχημο πρόσωπό του.

«Ο πατέρας λέει πως δεν είσαι τόσο σπουδαίος όσο πίστευα», του είπε. «Πως υπάρχουν άλλοι πιο δυνατοί, έτσι που μερικές φορές δεν τολμάς να βοηθήσεις. Αν όμως υπάρχει κάποιος τρόπος και μπορείς, βοήθησέ με να κάνω αυτό που πρέπει».

Κοίταξε το είδωλο. Το είδωλο της ανταπέδωσε το βλέμμα. Η ώρα πέρασε. Η φωτιά έσβησε. Το φεγγάρι σηκώθηκε και γέμισε τον Κύκλο με σκιές.

«Καρκούρ, υπάρχει κάποιος που τον λένε Αλ Τζαχέζ. Ακολουθεί τον Προφήτη, αλλά είναι καλός άνθρωπος. Θα μπορούσες να τον ανταμείψεις; Θα μπορούσες να ειδοποιήσεις τον πατέρα μου πως έφτασα ασφαλής;»

Μιλάω σε ένα λιθάρι λες και θα μπορούσε να με βοηθήσει, σκέφτηκε. «Πες στον Αλ Τζαχέζ πως το

κομμένο κεφάλι παραλογίζεται έτσι και κοπεί από το κορμί».

Το φεγγάρι ήταν στη γέμισή του και πλημμύριζε το γουαντί με ασημένιο φως. Ξάπλωσε πίσω και άρχισε να το κοιτάζει.

Κάτι την ξάφνιασε. Σε πήρε ο ύπνος, ανόητη, σκέφτηκε. Το μαχαίρι της γέμισε την παλάμη της. Κοίταξε μέσα στις σκιές, αλλά δεν είδε τίποτα. Αφουγκράστηκε. Τίποτα. Μύρισε τον αέρα. Ξανά τίποτα.

Τρεμούλιασε. Έκανε κρύο. Περισσότερο κρύο από ό,τι θυμόταν τις νύχτες αυτής της εποχής του χρόνου. Τυλίχτηκε πιο σφιχτά μέσα στο μανδύα της. Ύστερα συνειδητοποίησε πως το κρύο ερχόταν από ένα συγκεκριμένο σημείο. Το φυλαχτό!

Το έβγαλε έξω. Έλαμπε καταπράσινο! Κοίταξε πάλι μέσα στις σκιές. Μήπως ο σαγκούν είχε έρθει να τη συναντήσει;

Η πέτρα άστραψε και ράγισε. Ένα σμαραγδένιο φίδι ξετυλίχτηκε ανάμεσα σε αυτήν και τον Καρκούρ. Ένας παγερός άνεμος σάρωσε τον Κύκλο. Νεκρά φύλλα τη χτύπησαν στο πρόσωπο. Σήκωσε το κεφάλι. Όχι, ο ουρανός ήταν καθαρός. Τα αστέρια ήταν μυριάδες. Το φεγγάρι έλαμπε καλόγνωμα.

Το σμαραγδένιο φίδι πήρε το χρώμα του κεχριμπαριού και γέμισε από κατακόκκινες φλέβες. Η Νάριμαν ξεροκάταπιε. Αυτό τον συνδυασμό ανέφεραν όταν μιλούσαν για το Μεγάλο Θάνατο.

Το φίδι χάθηκε. Η πέτρα έγινε λιγότερο κρύα, απλά ένα μικρό ανοιχτοπράσινο λιθαράκι μέσα στην παλάμη της. Κοίταξε τον Καρκούρ.

«Τι έκανες; Τι μου έδωσες; Μήπως τη δύναμη του Μεγάλου Θανάτου;»

Το είδωλο παρέμενε σιωπηλό όπως πάντα. Της ήρθε η επιθυμία να βλαστημήσει, αλλά ο Καρκούρ δεν ανεχόταν τους αχάριστους. Ήταν περισσότερο τιμωρός παρά αγαθοποιός θεός. «Είσαι όμως πιστός στο λαό σου», του είπε. «Ευχαριστώ, Καρκούρ».

Έκανε βιαστικά τις τελετουργίες της αναχώρησης και επέστρεψε στην κατασκήνωση. Αποκοιμήθηκε, έκπληκτη ακόμα που ο Καρκούρ είχε ανταποκριθεί.

Είδε πολλά και ζωηρά όνειρα. Πήγαινε προς το Τζεμπάλ γεμάτη αποφασιστικότητα. Ήξερε ακριβώς πότε να περιμένει το πρώτο εμπόδιο.

Τα όνειρα τέλειωσαν. Ο ήλιος την είχε ξυπνήσει.. Ένιωθε ξεκούραστη και πανέτοιμη. Θυμόταν κάθε λεπτομέρεια του ονείρου της. Κοίταξε προς την άλλη άκρη του γουαντί. Ένας ανόητος πέτρινος θεός; Εξέτασε την πέτρα του Αλ Τζαχέζ. Δεν φαινόταν λιγότερο κοινότυπη εκείνο το πρωινό.

12

Τα ίχνη ήταν αμυδρά, αλλά τα ακολούθησε με αυτοπεποίθηση. Κάποια στιγμή πρόσεξε μια αναποδογυρισμένη πέτρα, πιο σκούρα από την εκτεθειμένη πλευρά της. Κάποιος είχε περάσει πρόσφατα από εκεί. Σήκωσε τους ώμους. Το φυλαχτό θα την προειδοποιούσε.

Τα βουνά ήταν σιωπηλά. Όλος ο κόσμος είναι σιωπηλός όταν ταξιδεύει κανείς μόνος. Η μεγάλη έρημος ήταν γεμάτη με μια σιωπή όμοια με εκείνη του θανάτου. Κάποιος θα περίμενε ήχους ζωντανών πλασμάτων, έστω το κρώξιμο ενός γερακιού. Όμως

οι μόνοι ήχοι ήταν το σφύριγμα του αέρα μέσα από καχεκτικά δέντρα και το νερό που κελάρυζε σε ένα μικρό ρέμα.

Ανέβαινε όλο και ψηλότερα. Μερικές φορές κοιτούσε πίσω προς τους λόφους όπου βρισκόταν το γουαντί και στην πεδιάδα πέρα από αυτό, μια απόσταση καλυμμένη από την άχλη. Οι αλ Μουμπάρακ θα μπορούσαν να ωφεληθούν από μια τέτοια θέα.

Η νύχτα έπεσε. Κατασκήνωσε δίχως να ανάψει φωτιά. Ήπιε νερό, έφαγε καπνιστό κρέας και ξάπλωσε καθώς τα αστέρια έβγαιναν στον ουρανό.

Κάποια στιγμή ξύπνησε τρομαγμένη, αλλά το φυλαχτό της δεν πρόδιδε κανένα κίνδυνο. Τα βουνά παρέμεναν σιωπηλά, αν και ο άνεμος έβγαζε έναν παράξενο αναστεναγμό καθώς φυσούσε μέσα από τα κοντινά πεύκα. Μέτρησε πάνω από δέκα μετεωρίτες πριν την ξαναπάρει ο ύπνος.

Τα όνειρά της ήταν ολοζώντανα. Σε ένα από αυτά ο πατέρας της έλεγε στον Αλ Τζαχέζ πως ήταν σίγουρος ότι είχε φτάσει στο Γουαντί αλ Χαμαμάχ με ασφάλεια.

Τα βουνά συνέχισαν να υψώνονται. Σταματούσε όλο και πιο συχνά για να ξεκουραστεί. Με το μεσημέρι, μπήκε σε μια περιοχή που είχε ρημάξει η φωτιά. Αυτό η άγονη μαύρη έκταση έμοιαζε τοπίο από άλλο κόσμο.

Τα δέντρα άλλαξαν. Οι βελανιδιές έγιναν πιο σπάνιες και τα πεύκα πιο συχνά. Ποτέ δεν είχε δει κάτι παρόμοιο στη ζωή της. Μεγάλα κομμάτια βράχων ξεφύτρωναν μέσα από τα σωθικά τους, με τις στρώσεις τους κάθετες αντί για οριζόντιες. Μπορούσε να διακρίνει τις στρώσεις αυτές ακόμη και στα σημεία όπου τις κάλυπταν το χώμα και το χορτάρι. Οι

μακρινές βουνοπλαγιές έμοιαζαν ραβδωτές σαν δέρμα ζέβρας κάτω από τις ακτίνες του ήλιου.

Ακόμα πιο ψηλά. Οι βελανιδιές χάθηκαν. Ύστερα, στον πάτο ενός φαραγγιού συνάντησε δέντρα τόσο πελώρια, ώστε μισή ντουζίνα άνδρας δεν θα μπορούσαν να τυλίξουν με τα χέρια τον κορμό τους. Η Νάριμαν ένιωθε ασήμαντη κάτω από τις σκιές τους.

Πέρασε την τέταρτη ημέρα ανεβαίνοντας το φαράγγι. Το σούρουπο ήρθε νωρίς. Παραλίγο να μην πρόσεχε τα σημάδια που την προειδοποιούσαν πως πλησίαζε τον πρώτο φρουρό. Πρόσεξε το φως που λιγόστευε και έκρινε πως δεν ήταν ώρα για βιασύνες. Γύρισε κάμποσο δρόμο πίσω και κατασκήνωσε.

Κάτι την ξύπνησε. Αφουγκράστηκε, μύρισε τον αέρα και συνειδητοποίησε πως η ανησυχία της δεν οφειλόταν σε εξωτερικούς παράγοντες. Είχε ονειρευτεί πως έπρεπε να κάνει το γύρο του φυλακίου.

«Έλα, Πιστή», ψιθύρισε. Τύλιξε τα χαλινάρια στο χέρι της και άρχισε να οδηγεί το άλογο.

Ήξερε ακριβώς πού να πάει, αλλά τα πράγματα εξακολουθούσαν να είναι δύσκολα. Η βουνοπλαγιά δεν ήταν φτιαγμένη για σκαρφάλωμα. Οι θάμνοι ήταν πυκνοί και η κλίση της πολύ απότομη. Προχώρησε μερικά μέτρα και αφουγκράστηκε.

Οι θάμνοι έδωσαν τη θέση τους σε γυμνό έδαφος. Το χώμα ήταν χαλαρό και ξερό. Γλίστρησε αρκετές φορές. Ύστερα γλίστρησε η φοράδα της, χλιμιντρίζοντας φοβισμένα. Εκείνη συνέχισε να την τραβά πεισματάρικα.

Η ανηφόρα τέλειωσε. «Ήσυχα, κορίτσι μου. Έτσι μπράβο... μείνε ακίνητη».

Ένα φως είχε εμφανιστεί από κάτω. Ξαφνιάστηκε. Είχε σκαρφαλώσει ψηλότερα από ό,τι πίστευε. Το φως περιπλανιόταν μέσα στο φαράγγι.

«Δεν μπορώ να αποτύχω τώρα. Όχι με το πρώτο εμπόδιο».

Η καρδιά της σφυροκοπούσε. Ήθελε να ουρλιάξει από οργή ενάντια στην αδεξιότητα, την ηλιθιότητα και την κακή της μοίρα.

Το φως ανέβηκε στην απέναντι πλαγιά και μετά επέστρεψε μέσα στο φαράγγι. Πέρασε από τη μεριά της Νάριμαν και ξανακατέβηκε. Επαναλάμβανε συνεχώς την περίπολο, αλλά ποτέ δεν απομακρυνόταν πολύ από τον πάτο του φαραγγιού. Δεν πλησίασε ποτέ αρκετά για να κάνει το φυλαχτό να λάμψει. Τελικά το φως έσβησε, αλλά η Νάριμαν δεν εμπιστευόταν ακόμα το σκοτάδι. Περίμενε δεκαπέντε λεπτά.

Ο ουρανός άρχισε να φωτίζει πριν νιώσει πάλι εφησυχασμένη. Ήταν εξαντλημένη. «Έλα, Πιστή. Ας κατασκηνώσουμε».

13

Την ξύπνησε το χλιμίντρισμα ενός αλόγου. Έτρεξε στην Πιστή και έκλεισε με την παλάμη της τα ρουθούνια της φοράδας.

Ο ήχος από οπλές πάνω σε βότσαλα χειμάρρου ερχόταν όλο και πιο κοντά. Το φυλαχτό έγινε ένας σβώλος από πάγο. Είδε το μαύρο καβαλάρη ανάμεσα στα δέντρα. Αυτός όμως ήταν πιο κοντόχοντρος από το δικό της σαγκούν.

Το δικό της σαγκούν; Τόσο βαθιά την είχε αγγίξει; Έψαξε μέσα στην ψυχή της, αναζητώντας το μίσος

για τον καβαλάρη και την αγάπη για το γιο της που την είχαν φέρει στο Τζεμπάλ. Τα βρήκε εκεί και τα δύο, το μίσος ανέγγιχτο από οποιοδήποτε θετικό συναίσθημα.

Ύστερα ο καβαλάρης χάθηκε, κατεβαίνοντας προς το φαράγγι. Πήγαινε να βρει το φρουρό;

Δεν είχε ονειρευτεί καθόλου το φαράγγι πέρα από το φρουρό. Γιατί όχι; Μήπως ο Καρκούρ δεν μπορούσε να διεισδύσει στο βασίλειο των Αφεντάδων;

Η αβεβαιότητά της έγινε μεγάλη. Ξεκαβάλησε και περπάτησε. Δεν ήταν ανάγκη να πέσει με τα μούτρα στον κίνδυνο.

Λίγα λεπτά αργότερα, άκουσε έναν ρυθμικό γδούπο από πάνω της. Κάτι κατρακυλούσε, στέλνοντας αντίλαλους μέσα στο φαράγγι. Προχώρησε πιο προσεκτικά, φροντίζοντας να καλύπτεται συνέχεια.

Δεν ήξερε από πού ήρθαν. Ξαφνικά τους είδε μπροστά της, στην άλλη άκρη του ξερού χειμάρρου. Περπατούσαν σαν άνθρωποι, αλλά ήταν μαλλιαροί, μαυριδεροί και ψηλοί. Ήταν τέσσερις. Ο πιο μεγαλόσωμος μούγκρισε.

«Κατάρα!» Πέρασε τη χορδή στο τόξο της καθώς ένας από τους γίγαντες μυκήθηκε και επιτέθηκε.

Το βέλος της του έσπασε το κλειδοκόκκαλο. Σταμάτησε και το τράβηξε από την πληγή. Οι υπόλοιποι όρμησαν καταπάνω της. Έριξε δυο ακόμα βέλη, αστόχησε στο ένα, και μετά τράβηξε το γιαταγάνι της και έτρεξε προς ένα βράχο. Αν κατάφερνε να ανεβεί στην κορυφή του...

Κανένα από τα δυο πληγωμένα κτήνη δεν είχε πέσει. Και τα δυο όρμησαν προς τη φοράδα. Τα άλλα δύο ήρθαν προς το μέρος της.

Η Πιστή προσπάθησε να τρέξει, παραπάτησε κα χλιμίντρισε. Τα κτήνη έπεσαν επάνω της.

Η Νάριμαν πέρασε την κοφτερή λεπίδα της πάνω από μια φαρδιά κοιλιά. Το τέρας παραπάτησε μερικά βήματα, κοίταξε την πληγή του, και άρχισε να ξανα- χώνει τα εντόσθια μέσα της.

Η Νάριμαν κοίταξε τη φοράδα της καθώς απέ- φευγε το άλλο κτήνος. Τα πληγωμένα πλάσματα τη χτυπούσαν με πελώριες πέτρες.

Μια γροθιά προσγειώθηκε στα πλευρά της Νάρι- μαν. Παραπάτησε και στραβοκατάπιε. Ο αντίπαλός της έβγαλε ένα ουρλιαχτό και πλησίασε. Προσπάθη- σε να σηκώσει το γιαταγάνι της, αλλά αυτό γλίστρη- σε από το χέρι της. Δεν είχε τη δύναμη να το κρατή- σει.

Το πλάσμα την ταρακούνησε μέχρι που σχεδόν έ- χασε τις αισθήσεις της. Ύστερα τη μύρισε και μού- γκρισε.

Ήταν κάτι βγαλμένο από έναν εφιάλτη. Το πλά- σμα ακούμπησε τη Νάριμαν πάνω στα πόδια του και την ψαχούλεψε ανάμεσα στα σκέλια. Ένιωσε το όρ- γανό του να φουσκώνει πάνω στην πλάτη της.

«Καρκούρ!»

Το πλάσμα της έσκισε τα ρούχα. Ένα άλλο μού- γκρισε εκεί κοντά και προσπάθησε κι αυτό να την αγγίξει. Το τέρας που κρατούσε τη Νάριμαν τίναξε το χέρι για να το διώξει.

Για μια στιγμή έμεινε ελεύθερη. Πετάχτηκε μακρι- ά. Το κτήνος βρυχήθηκε και βούτηξε προς το μέρος της.

Έκλεισε τα δάχτυλά της γύρω από το φυλαχτό. «Καρκούρ, δώσε μου τη δύναμη να βγω ζωντανή από αυτό!»

Το κτήνος ρουθούνισε περίεργα και μετά έβγαλε μια αλλόκοτη κραυγή που συντάραξε τα τοιχώματα του φαραγγιού. Πισωπάτησε τρεκλίζοντας, τυλιγμένο σε ένα κεχριμπαρένιο φως αυλακωμένο από κόκκινα νήματα.

Ένα άλλο τέρας ήρθε προς το μέρος της, αλλά οι κραυγές του ενώθηκαν με αυτές του άλλου.

Η Νάριμαν μπουσούλισε προς το γιαταγάνι της. Το τελευταίο κτήνος, αυτό με το βέλος στο στήθος, την αγριοκοίταξε με θαμπωμένα μάτια και υποχώρη- σε. Τακτοποίησε τα ρούχα της και έτρεξε προς την Πιστή.

«Καημένη Πιστή». Τι θα έκανε τώρα; Πώς θα μπο- ρούσε να ξεφύγει από το Τζαμπάλ χωρίς ένα άλογο για τον Μισρ;

Τα κτήνη που ήταν τυλιγμένα από το κεχριμπα- ρένιο φως συνέχιζαν να ουρλιάζουν. Ο Μεγάλος Θά- νατος ήταν ένας πολύ άσχημος θάνατος. Συσπούσε τους μύες τους μέχρι που τα κόκαλα έσπασαν.

Οι κραυγές τελικά σταμάτησαν.

Άκουσε μακρινές φωνές.

Έκανε βιαστικά ένα μπόγο τις προμήθειές της και μετά σκαρφάλωσε την πλαγιά του φαραγγιού. Βρήκε μια βραχώδη προεξοχή από όπου θα μπορούσε να παρακολουθήσει τη σκηνή που μόλις είχε αφήσει.

Αυτά τα πλάσματα! Θυμήθηκε το μέγεθος και τη μυρωδιά τους και της ήρθε η επιθυμία να ξεράσει.

Οι νεοφερμένοι ήταν κοινοί άνθρωποι οπλισμένοι με εργαλεία. Φάνηκαν να αναστατώνονται και να τρομάζουν όταν βρήκαν τα κτήνη. Η Νάριμαν άκουσε τη λέξη σαγκούν αρκετές φορές. «Έτσι να σκέφτε-

στε», μουρμούρισε. «Μη σας περάσει η ιδέα πω
υπάρχει κάποιος ξένος στο Τζεμπάλ».

Το τρέμουλό της σταμάτησε. Ευχαρίστησε το
Καρκούρ και άρχισε να ανεβαίνει την πλαγιά.

Τι ήταν αυτά τα τέρατα; Οι άνδρες τα φοβόντου
σαν. Συνέχιζε με το γιαταγάνι έτοιμο στο χέρι.

Οι νεοφερμένοι είχαν έρθει από έναν καταυλισμ
ξυλοκόπων. Τους είδε να φράζουν με κούτσουρα έν
δρόμο στην άλλη άκρη του φαραγγιού. Γιατί; Σήκωσ
τους ώμους. Θα ήταν διαταγή από τους Αφεντάδες.

Όταν προσπέρασε τον καταυλισμό, τράβηξε προς
εκείνο το δρόμο.

Το ίδιο απόγευμα άκουσε ποδοβολητό αλόγου.
Χώθηκε μέσα στους θάμνους. Ο καβαλάρης κρατού-
σε δύο από τα βέλη της και τη σέλλα της πιστής
Πέρασε τη χορδή στο τόξο της, βγήκε στο δρόμο κα
φώναξε: «Εε, μιά στιγμή!»

Ο καβαλάρης τράβηξε τα χαλινάρια και κοίταξ
πίσω. Του έκανε νόημα. Εκείνος γύρισε.

Το βέλος της τον πέτυχε και τον σώριασε κάτω
Το άλογο όρμησε μπροστά, αλλά η Νάριμαν το έπια-
σε την ώρα που περνούσε. Έσυρε το σώμα μέσα
στους θάμνους και καβάλησε το ζώο, ενώ αναρωτιό-
ταν πόση ώρα θα περνούσε μέχρι να αρχίσουν να
ψάχνουν το νεκρό.

Τα τοιχώματα του φαραγγιού έκλειναν. Έφτασε
στην κορυφή. Ο δρόμος κατηφόριζε προς μια μακρι-
νή καταχνιά καπνού. Θα πρέπει να υπήρχαν πολλές
φωτιές αναμμένες εκεί κάτω.

Ταξίδευε για δύο μέρες. Οι μόνοι άνθρωποι που έβλεπε ήταν άνδρες που μετέφεραν κορμούς κατά μήκος του δρόμου. Εκείνη τους απέφευγε. Το δεύτερο δειλινό ανέβηκε σε μια δασωμένη κορφή και αντίκρισε την πόλη.

Η σκέψη του Μισρ τη βασάνιζε. Να κατέβαινε εκείνη τη στιγμή; Τα νέα από τον καταυλισμό των ξυλοκόπων δεν θα είχαν φτάσει ακόμα, αλλά ο σαγκούν μπορεί να μην ήταν εκεί. Και ήταν πολύ κουρασμένη. Θα της ήταν αδύνατον να ενεργήσει αποτελεσματικά σε μια κρίσιμη κατάσταση. Η κρίση της θα ήταν κι αυτή σκοτισμένη.

Κάθισε κάπου έξω από το δρόμο. Θα ήθελε πολύ μια φωτιά, γιατί οι νύχτες στο βουνό ήταν παγερές. «Θα πουλούσα την ψυχή μου για ένα ζεστό φαγητό», μουρμούρισε, μασουλώντας παστό κρέας.

Ο ύπνος της έφερε όνειρα. Της αποκάλυψαν την πόλη, μαζί με το σημείο όπου κρατούσαν τα παιδιά. Είδε επίσης ένα μέρος όπου ζούσαν οι σαγκούν, και πέρα από την πόλη ένα πύργο κενό και γεμάτο σκοτεινές υποσχέσεις.

Ξύπνησε γνωρίζοντας ακριβώς τι έπρεπε να κάνει. Με τον ερχομό της νύχτας θα έμπαινε κρυφά στην πόλη, θα παραβίαζε το βρεφοκομείο και θα έπαιρνε πίσω τον Μισρ. Ύστερα θα έφευγε, θα έστηνε μια ενέδρα στο μονοπάτι και θα έλπιζε ο σαγκούν να ήταν αυτός που θα την καταδίωκε.

Το σχέδιό της έσβησε σχεδόν αμέσως. Το άτι της είχε λύσει το χαλινάρι του. Τα χνάρια του οδηγούσαν προς την πόλη.

Τι θα σκέφτονταν; Θα άρχιζαν έρευνες; Ασφαλώς. Καλά θα έκανε να μετακινηθεί αλλού.

Προχώρησε προς τα νότια, κάνοντας το γύρο της πόλης. Αρκετές φορές αναγκάστηκε να βγει από το δρόμο της για να αποφύγει αγροκτήματα. Με τον ερχομό της νύχτας, ένιωθε πάλι εξαντλημένη.

Κι όμως, ό,τι ήταν να γίνει έπρεπε να γίνει εκείνο το βράδυ. Δεν είχε πια άλλο χρόνο.

Τι θα έκανε χωρίς άλογο; Η μόνη ελπίδα διαφυγής βρισκόταν στη δυνατότητά της να οδηγήσει την καταδίωξη σε έδαφος δικής της επιλογής.

Κάθισε κοντά στην άκρη της πόλης. «Καρκούρ, ξύπνα με όταν έρθει η ώρα».

Ήταν μια σκοτεινή νύχτα χωρίς φεγγάρι. Τα σύννεφα μισόκρυβαν τα αστέρια. Η Νάριμαν ξύπνησε τρέμοντας. Τα νεύρα της έκαναν πολλή ώρα να ηρεμήσουν.

Οι δρόμοι ήταν παράξενοι για μια κοπέλα που δεν είχε περπατήσει ποτέ σε πλακόστρωτο. Τα τακούνια από τις μπότες της χτυπούσαν συνεχώς, δημιουργώντας αντίλαλους στους τοίχους. «Μεγάλη ησυχία έχει», μουρμούρισε. «Μα δεν υπάρχουν σκυλιά;»

Ούτε ένα ουρλιαχτό δεν ακούστηκε. Ούτε ένα σκυλί δεν την πλησίασε. Τα νεύρα της συνέχιζαν να είναι τεντωμένα. Άρχισε να φαντάζεται πως κάποιος την παρακολουθούσε, πως η πόλη ήταν μια παγίδα που περίμενε να κλείσει γύρω της. Κάθε τόσο σκούπιζε τις παλάμες στους γοφούς της. Οι νυχτοπεταλούδες μέσα στο στομάχι της αρνιόνταν να ησυχάσουν. Γύριζε συνεχώς το κεφάλι για να κοιτάξει πίσω της.

Απέφυγε να πλησιάσει την κατοικία των σαγκούν και κατευθύνθηκε προς το βρεφοκομείο. Γιατί είχαν τα μικρά σε ξεχωριστό μέρος; Η πόλη δεν είχε καμιά

λογική αλλά και η ίδια δεν προσπαθούσε να τη βρει, ακόμα κι αν υπήρχε.

Η μόνη προειδοποίηση ήταν το θρόισμα ενός υφάσματος. Η Νάριμαν γύρισε, τραβώντας το γιαταγάνι της. Ήταν μια ενστικτώδης κίνηση που την έκανε χωρίς σκέψη. Βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με έναν θανάσιμα πληγωμένο σαγκούν.

Καθώς έπεφτε στο πλακόστρωτο, σήκωσε το γαντοφορεμένο χέρι του. Τα δάχτυλά του κινήθηκαν παράξενα. Μαγεία! Πελέκησε το χέρι και στη συνέχεια τον χτύπησε στο λαιμό. Ανεβοκατέβασε το σπαθί ξανά και ξανά, ξεσπώντας τη νευρικότητα και το φόβο της.

«Τι να τον κάνω;» αναρωτήθηκε. Τον εξέτασε. Δεν ήταν μεγαλύτερος σε ηλικία από εκείνη. Ένιωσε μια ελαφριά αίσθηση θλίψης.

Κοίταξε γύρω της. Ο δρόμος παρέμενε ήσυχος. Ένα βολικό σοκάκι ξεκινούσε λίγα βήματα μακρύτερα από το πτώμα.

Αναρωτήθηκε τι ήθελε ο νεκρός μια τέτοια ώρα στο δρόμο. Τα όνειρά της τής αποκάλυπταν πως κανείς δεν τριγυρνούσε στην πόλη μετά τη δύση του ήλιου, εκτός από έναν νυχτοφύλακα με ειδική άδεια.

Μήπως τους είχε προειδοποιήσει το άλογο; Θα έπρεπε να αντιμετωπίσει και άλλους σαγκούν; Το στομάχι της σφίχτηκε.

Ίσως ο πατέρας της και ο Αλ Τζαχέζ να είχαν δίκιο. Ίσως μια γυναίκα πραγματικά να μην μπορούσε να τα καταφέρει σε τέτοιου είδους πράγματα. «Ίσως πάλι και άνδρας στη θέση μου να ένιωθε όπως εγώ», μουρμούρισε. Έριξε το πτώμα μέσα στις σκιές. «Δώσε μου μια ώρα καιρό, Καρκούρ». Προχώρησε προς το βρεφοκομείο. Η ανυπομονησία την βοήθησε

να ξεπεράσει κάπως την αντίδρασή της στο φονικό. Δοκίμασε να ανοίξει μια πόρτα. Ήταν αμπαρωμένη από τα μέσα. Μια δεύτερη πόρτα αποδείχθηκε το ίδιο απόρθητη. Υπήρχε και μια τρίτη στην άλλη πλευρά, αλλά υπέθεσε πως θα ήταν κι εκείνη κλεισμένη.

Από πάνω της, μόλις και μετά βίας ορατά, υπήρχαν παράθυρα στο δεύτερο πάτωμα, μερικά με ανοιχτά παντζούρια. Αν μπορούσε...

Χώθηκε μέσα στις σκιές και ζάρωσε εκεί με τη λεπίδα έτοιμη. Μια μορφή είχε εμφανιστεί μέσα στη νύχτα και κατευθυνόταν προς το μέρος της. Ένας σαγκούν! Είχαν βγει όλοι για περιπολία;

Πέρασε μόλις τρία μέτρα μακριά της. Η Νάριμαν κράτησε την αναπνοή της. Τι έκαναν; Έψαχναν να τη βρουν; Ή μήπως ο φόβος της ήταν καθαρά εγωιστικός;

Ανάμεσα στο βρεφοκομείο και το κτίριο στα αριστερά του υπήρχε ένα άνοιγμα δυο μέτρων. Μια σκάλα οδηγούσε στην κορυφή του γειτονικού κτιρίου και ένα κεφαλόσκαλο βρισκόταν ακριβώς απέναντι από ένα παράθυρο του βρεφοκομείου. Η Νάριμαν έκρυψε τα πράγματά της κάτω από τη σκάλα και ανέβηκε προσεκτικά. Η σκάλα έτριξε, αλλά εκείνη δεν έδωσε σημασία. Δεν μπορούσε να σκεφτεί τίποτε άλλο πέρα από τον Μισρ.

Το παράθυρο ήταν ανοιχτό. Ήταν μονάχα μια δρασκελιά από το κεφαλόσκαλο. Καβάλησε το κάγκελο της σκάλας.

Κάποιος άνοιξε την πόρτα στην οποία οδηγούσε η σκάλα, και το φως γέμισε το κεφαλόσκαλο. Ένας χοντρός άνδρας ρώτησε: «Εε, εσύ! Τι...»

Η Νάριμαν τον χτύπησε με το σπαθί. Εκείνος γράπωσε τη λεπίδα. Η Νάριμαν έχασε την ισορροπία

της και σχεδόν έπεσε. Αρπάχτηκε από το κάγκελο που έτριξε και μετά πήδησε προς το παράθυρο.

Ο χοντρός τρέκλισε, πήγε να την πιάσει και μετά έπεσε από την κουπαστή στο δρόμο. Η Νάριμαν κοίταξε κάτω, αρπαγμένη από το περβάζι του παραθύρου. Ο άνδρας σπαρταρούσε στο πλακόστρωτο. «Καρκούρ, μην τον αφήσει να ειδοποιήσει τους υπόλοιπους».

Το δωμάτιο μπροστά της ήταν άδειο. Ένα παιδί μουρμούριζε. Πίσω από τη Νάριμαν, μια γυναίκα ρώτησε κάτι. Η Νάριμαν μπήκε μέσα στο δωμάτιο.

Το παιδί δεν ήταν ο Μισρ.

Κάποιος στρίγκλισε.. Η Νάριμαν κοίταξε έξω. Μια γυναίκα στεκόταν στο κεφαλόσκαλο και κοιτούσε κάτω.

Η Νάριμαν γλίστρησε σε ένα διάδρομο, περνώντας μπροστά από άλλα υπνοδωμάτια. Ποιο ήταν το σωστό; Θα μπορούσε να αρχίσει από το κοντινότερο.

Βρήκε το γιο της στο πέμπτο που έψαξε. Κοιμόταν γαλήνια και το πρόσωπό του ήταν αγγελικό. Φαινόταν καλά στην υγεία του. Έπεσε επάνω του κλαίγοντας και συνέχισε να τα έχει χαμένα μέχρι που συνειδητοποίησε πως ο μικρός ήταν ξύπνιος.

«Μαμά, τι γυρεύεις εδώ;» Ο Μισρ την έσφιξε άγρια και άρχισε κι αυτός να κλαίει. Η Νάριμαν ένιωσε χαρά. Ο πιο κρυφός της φόβος ήταν πως θα την είχε ξεχάσει.

«Ήρθα να σε πάρω».

«Πού είναι ο παππούς;»

«Μας περιμένει στο σπίτι. Έλα».

«Αυτός ο άνδρας, μαμά... Ο μελαχρινός. Δεν θα μας αφήσει να φύγουμε». Ο μικρός άρχισε να τρέμει.

Το σώμα του ήταν υγιές, αλλά είχαν κάνει κάτι στο μυαλό του.

«Δεν θα τον αφήσω να μας σταματήσει, Μισρ. Γρήγορα! Ντύσου!» Κάποιοι μιλούσαν στο διάδρομο.

Ο Μισρ έκανε όπως του είπε, αλλά πολύ αργά.

Κάποιος άνοιξε την πόρτα. «Τι γίνεται εδώ;»

Το γιαταγάνι της Νάριμαν έξυσε το λαιμό του. «Πέρνα από εκεί».

«Μια γυναίκα! Ποια είσαι;»

Εκείνη έχωσε τη μύτη του σπαθιού ένα πόντο μέσα στο στήθος του. «Εγώ θα ρωτάω κι εσύ θα απαντάς». Ο άνδρας έκλεισε το στόμα και μετακινήθηκε. Μια ομάδα μικρών παιδιών κοιτούσαν από την πόρτα. «Πόσοι σαγκούν υπάρχουν σε αυτή την πόλη;»

Εκείνος δεν ήθελε να απαντήσει. Η Νάριμαν έχωσε το σπαθί πιο βαθιά. «Τέσσερις! Αλλά ο ένας πήγε στον καταυλισμό των ξυλοκόπων πριν τρεις εβδομάδες και δεν έχει ακόμα γυρίσει. Είσαι αδελφή του αγοριού;»

«Μισρ, βιάσου!» Τέσσερις σαγκούν. Ο ένας όμως ήταν έξω από την πόλη και ένας άλλος ήταν νεκρός. Ένας τρίτος περιπλανιόταν στους δρόμους. Ήταν άραγε ο τέταρτος ο δικός της;

«Δεν μπορείς να πάρεις το παιδί από εδώ, γυναίκα».

Εκείνη τον τσίγκλησε ξανά. «Πολλά λες! Μισρ!»

«Ανήκει στους Αρχαίους».

Ο Μισρ είχε τελειώσει και την κοιτούσε με προσμονή.

Τι θα έκανε τώρα; Να γύριζε από το δρόμο που είχε έρθει; Πήγε πίσω από τον αιχμάλωτό της και τον χτύπησε με τη λαβή του σπαθιού. Εκείνος σωριάστηκε στο πάτωμα. Τα μάτια του Μισρ γούρλωσαν. Η

Νάριμαν τον έσυρε προς το διάδρομο. «Φεύγω με τη μάνα μου», είπε στους άλλους. Φαινόταν πολύ περήφανος.

Εκείνη ξαφνιάστηκε με το πόσο είχε μεγαλώσει. Και συμπεριφερόταν σαν πιο μεγάλος... Δεν είχε όμως καιρό για τέτοιες σκέψεις. «Έλα». Τον πέταξε στο κεφαλόσκαλο, πήδησε και η ίδια, και άρχισαν να κατεβαίνουν βιαστικά τις σκάλες. Πήρε ξανά τα πράγματά της.

Η γυναίκα του χοντρού δεν είχε σταματήσει να ουρλιάζει. «Σκασμός!» Η γυναίκα πισωπάτησε κλαψουρίζοντας.

Η Νάριμαν κοίταξε προς το δρόμο. Μαζευόταν κόσμος. «Απο δώ, Μισρ». Πισωπάτησε μέσα στο σοκάκι. «Ένα άλογο», μουρμούρισε. «Πού να βρω ένα άλογο;»

Ήταν έτοιμη να βγει από το σοκάκι, όταν άκουσε κάποιον να τρέχει. «Μπες από πίσω μου, Μισρ, και μη μιλάς». Ζάρωσε κοντά στο έδαφος.

Ο δρομέας μπήκε στο στενό. Ήταν ένας σαγκούν. Προσπάθησε να σταματήσει. Η Νάριμαν του διαπέρασε το στήθος με τη λεπίδα της. Εκείνος παραπάτησε. Τον χτύπησε ξανά. Ήταν ο σαγκούν που είχε περάσει από μπροστά της πρωτύτερα.

Χαμογέλασε βλοσυρά. Είτε πετύχαινε, είτε αποτύγχανε, θα την θυμόταν για καιρό.

«Έλα, Μισρ». Κάποιοι φώναζαν από τα δεξιά της. Εκείνη έκανε αριστερά, αν και δεν ήταν η κατεύθυνση που προτιμούσε. Ο Μισρ έτρεχε δίπλα της. Έψαξε μέσα στις αναμνήσεις των ονείρων της για την τοποθεσία κάποιου στάβλου. Δεν έβρισκε τίποτα.

Η ελπίδα της διαφυγής ήρθε μέσα από ένα όραμα που τη χτύπησε σαν γροθιά και την έκανε να παραπατήσει.

Ο Καρκούρ ήθελε να πάνε ανατολικά. Υπήρχε ένας δρόμος μέσα από τα βουνά. Δεν θα περίμεναν πως θα τραβούσε προς τα εκεί. Αν έφτανε στη θάλασσα, θα πήγαινε βόρεια και θα ξαναπερνούσε τα βουνά από το Σεμπίλ ελ Σεμπίλ, όπου οι Αφεντάδες δεν είχαν εξουσία.

Όμως η άκρη αυτού του δρόμου περνούσε μπροστά από τον τρομερό πύργο των ονείρων της. Ποιος ήξερε τι μπορούσαν να κάνουν οι Αφεντάδες; Αν οι σαγκούν δεν ήταν παρά απλές σκιές τους, πόσο φοβεροί θα μπορούσαν να είναι οι ίδιοι;

Φοβόταν, αλλά δεν σταμάτησε να τρέχει. Ο Καρκούρ δεν την είχε προδώσει μέχρι εκείνη τη στιγμή.

Και ο Καρκούρ είχε δίκιο. Πραγματικά ήταν ο καλύτερος δρόμος. Δεν συνάντησε κανέναν, και κανένας δεν την είδε. Ο μαύρος πύργος τη χαιρέτισε με μια αδιαφορία που βρήκε σχεδόν αποκαρδιωτική. Τόσο πολύ την περιφρονούσαν; Είχε σκοτώσει δυο από τους σαγκούν τους.

«Συνέχισε να περπατάς, Μισρ. Θα κουραστούμε, αλλά πρέπει να συνεχίσουμε. Αλλιώς οι μαύροι άνθρωποι θα μας πιάσουν».

Το πρόσωπό του ήταν σφιγμένο από την αποφασιστικότητα. Έμεινε πλάι της. Ο ήλιος ήταν ψηλά πριν η Νάριμαν αποφασίσει να σταματήσουν.

«Νάριμαν!» Η φωνή αντήχησε μέσα στο δάσος και στα βουνά. «Νάριμαν!» Είχε μια χροιά οργής μέσα της, όπως και η δική της όταν ο Μισρ της έσπαγε τα νεύρα.

Ήταν εκείνος. Δεν είχε ξεγελαστεί όπως οι υπόλοιποι.

Ο Μισρ κόλλησε επάνω της. «Μην τον αφήσεις να με πάρει, μαμά».

«Δεν θα τον αφήσω», του υποσχέθηκε, ξεκολλώντας από πάνω του. «Δεν πρόκειται». Έδωσε στον Μισρ λίγο παστό κρέας. «Φάε αυτό. Σε λίγο θα είμαι πίσω».

«Μη φεύγεις, μαμά».

«Πρέπει. Εσύ μείνε κρυμμένος. Θυμήσου τι έγινε την τελευταία φορά που δεν με άκουσες». Αυτό που είχε πει ήταν άδικο. Ο Μισρ θα νόμιζε πως όλα ήταν δικό του λάθος. Έφτυσε, πέρασε τη χορδή στο τόξο της, διάλεξε τρία γερά βέλη και σιγουρεύτηκε πως τα άλλα όπλα της ήταν έτοιμα. Ύστερα πήγε να κυνηγήσει.

«Νάριμαν!» Ήταν πιο κοντά τώρα. Γιατί φερόταν σαν να μην μπορούσε να τη βρει;»

Ήταν ο Καρκούρ, ασφαλώς. Το γέρικο είδωλο δεν τολμούσε να πάει κόντρα στο Τζεμπάλ. Δεν ήθελε να μάθουν πως ήταν ανακατεμένος. Μπορούσε όμως να μπερδέψει τους εχθρούς του.

Κάποιοι θάμνοι έτριξαν. Η Νάριμαν πάγωσε. Ήταν πολύ κοντά της. Χώθηκε σε κάτι σκιές, με το βέλος περασμένο στη χορδή του τόξου.

«Νάριμαν!» Η φωνή του αντήχησε δυνατά. Κάπως πιο χαμηλόφωνα, είπε στον εαυτό του: «Καταραμένη τρελή. Θα δέσω βιβλία με το τομάρι της». Η οργή του

ήταν έντονη αλλά ελεγχόμενη. Ο φόβος κλόνισε το μίσος της Νάριμαν.

Αναμνήσεις πέρασαν σαν αστραπή από το μυαλό της. Ο ερχομός του στο Γουαντί αλ Χαχαμάχ. Ο βιασμός της. Η μέρα που ήρθε για τον Μισρ. Τα γόνατά της τρεμούλιασαν. Ήταν ένας σαγκούν. Την είχε κατακτήσει εύκολα. Ήταν ηλίθια που τον είχε προκαλέσει.

Οι θάμνοι έτριζαν όλο και πιο κοντά της. Είδε κάτι λευκό να κινείται ανάμεσα στα δέντρα. Ήταν το άλογό του. Αυτός ήταν. Ερχόταν να τη βρει.

Τον είδε. Ο μαύρος καβαλάρης. Ο εφιαλτικός εραστής. Ο πατέρας του Μισρ. Σκέφτηκε τον Μοουφίκ και τον Αλ Τζαχέζ. «Θα πληρώσεις!» ξεφύσηξε οργισμένα. «Για αυτό που έκανες στον πατέρα μου!»

Ένα κλαδάκι έσπασε καθώς τραβούσε το τόξο της. Το κεφάλι του αλόγου τινάχτηκε ψηλά. Το άλογο καρφώθηκε στο λαιμό του. Ήταν το βέλος που προοριζόταν για την καρδιά του σαγκούν.

Το ζώο σηκώθηκε στα πισινά του πόδια, χτυπώντας με τις οπλές του τον αέρα. Ο καβαλάρης έπεσε πίσω. Η Νάριμαν τον άκουσε να ξεφυσάει βίαια καθώς έσκαγε στο έδαφος.

Τινάχτηκε όρθια και έριξε ένα δεύτερο βέλος. Του διαπέρασε την κελεμπία, ακινητοποιώντας τον για ένα δευτερόλεπτο. Μέσα σε αυτό το δευτερόλεπτο, η Νάριμαν έριξε το τρίτο βέλος.

Αναπήδησε πάνω στο κόκαλο του μηρού, αφήνοντας μια ματωμένη αυλακιά στο δεξιό γλουτό του. Παραπάτησε ένα βήμα, έπεσε και ξαναστάθηκε όρθιος με ένα βογκητό.

Η Νάριμαν τράβηξε το γιαταγάνι της και προχώρησε μπροστά. Στο μυαλό της έβραζαν όλα όσα ήθελε να του πει πριν τον σκοτώσει.

Ανέκτησε ξανά τον έλεγχό του και τράβηξε το σπαθί του. Ένα σφιγμένο χαμόγελο απλώθηκε στα χείλη του.

Η Νάριμαν κινήθηκε προσεκτικά. Θα του επιτεθώ από δεξιά, σκέφτηκε. Θα τον αναγκάσω να πιέσει περισσότερο την πληγή του. Είναι χτυπημένος και αιμορραγεί. Θα είναι αργός. Μπορώ να τον εξαντλήσω.

«Μικρή Αλεπού. Μικρή ανόητη. Γιατί ήρθες εδώ; Οι ξένοι δεν πατούν πόδι στο Τζεμπάλ. Ούτε και ξαναφεύγουν ποτέ από εδώ».

Θα κάνω εγώ την αρχή, σκέφτηκε εκείνη, αλλά δεν μίλησε. Τα πράγματα που ήθελε να πει κροτάλιζαν μέσα στο μυαλό της, αλλά κανένα δεν έφτασε στα χείλη της. Τον πλησίαζε το ίδιο αμίλητα και ανελέητα όπως κι εκείνος πριν να τη βιάσει.

Έριξε τρία γρήγορα και δυνατά χτυπήματα. Εκείνος τα απέκρουσε, αλλά φάνηκε να αναστατώνεται. Πώς είχε κάνει κάτι τέτοιο; Θα έπρεπε ήδη να έχει υπνωτιστεί από τα ξόρκια του.

«Νάριμαν! Κοίταξέ με!»

Παρασύρθηκε από τη φωνή του και τον κοίταξε στα μάτια.

Η φωτιά τη διαπέρασε. Ένιωσε να τον ποθεί, αλλά προς μεγάλη της έκπληξη το αγνόησε. Χτύπησε ενώ η άμυνά του είχε χαλαρώσει και του άνοιξε μια πληγή στο μάγουλο.

Ο σαγκούν χλόμιασε. Τα μάτια του γούρλωσαν. Δεν μπορούσε να το πιστέψει.

Τον χτύπησε ξανά. Εκείνος την απέκρουσε, αντεπιτέθηκε, και σχεδόν την έφτασε. Ήξερε πως δεν είχε πια να κάνει με ένα μικρό κορίτσι.

Την ανάγκασε να υποχωρήσει και μετά πισωπάτησε. Ένα παράξενο σφύριγμα βγήκε από το στόμα του, αν και τα χείλη του δεν είχαν κινηθεί. Τα φύλλα αναδεύτηκαν. Ένας παγερός άνεμος σηκώθηκε. Η μύτη του γιαταγανιού της Νάριμαν άρχισε να λιώνει σαν κερί στον ήλιο. Το πέρασε στο αριστερό της χέρι, τράβηξε το μαχαίρι της και το πέταξε. Ήταν ένα τέχνασμα που την είχε μάθει ο Μοουφίκ.

Το μαχαίρι πέτυχε τον σαγκούν στον αριστερό ώμο και τον έκανε να διπλωθεί. Ο παγερός άνεμος έπαψε. Η Νάριμαν πλησίασε με το αλλόκοτα παραμορφωμένο γιαταγάνι της. Ο φόβος γέμισε τα μάτια του Σαγκούν.

Τράβηξε το μαχαίρι από την πληγή του και έβγαλε ξανά παρόμοιους ήχους. Οι πληγές του άρχισαν να κλείνουν.

Ο αιφνιδιασμός ήταν το καλύτερο όπλο της Νάριμαν, αλλά η μοίρα της το είχε στερήσει. Φοβόταν πως τώρα αντιμετώπιζε περισσότερα από όσα θα μπορούσε να βγάλει πέρα.

Ξεκίνησε μια άγρια επίθεση. Εκείνος υποχώρησε, παραπάτησε και έπεσε. Τον πλήγωσε αρκετές φορές πριν μπορέσει να ξανασηκωθεί.

Όμως ο σαγκούν είχε ξαναβρεί την αυτοπεποίθησή του. Δεν μπορούσε να τον σκοτώσει. Της χαμογέλασε σκληρά. Βέλη, γιαταγάνι και μαχαίρι. Είχε εξαντλήσει τις επιλογές της. Είχε ακόμα το δηλητήριο. Μήπως όμως θα δεχόταν να το πιει; Είχε και τη θηλιά που της είχε χαρίσει ένας από τους άνδρες του Αλ Τζαχέντ, σαν δώρο φιλίας αλλά και έρωτα. Θα καθόταν όμως ακίνητος για να τη χρησιμοποιήσει;

Η βλάστηση έτριξε. Η Νάριμαν γύρισε. «Μισρ! Σου είπα να...»

Ο σαγκούν όρμησε επάνω της και της πέταξε το γιαταγάνι από τα χέρια. Τα δάχτυλά του έκλεισαν γύρω από το σαγόνι της και την ανάγκασαν να γυρίσει προς το μέρος του.

16

Χάθηκα! θρήνησε από μέσα της. Έπρεπε να είχε ακούσει τον Αλ Τζαχέζ και τον Μοουφίκ. Η φωτιά είχε ανάψει πάλι μέσα της και την μπορούσε να τη σβήσει. Εκείνος άρχισε να την γδύνει αργά, απολαμβάνοντας τον εξευτελισμό της.

Την ξάπλωσε πάνω στις πέτρες και τις πευκοβελόνες και στάθηκε από πάνω της χαμογελώντας. Έβγαλε αργά την κελεμπία του. Ο Μισρ στεκόταν παραδίπλα και κοιτούσε, πολύ τρομοκρατημένος για να κινηθεί.

Καθώς τα δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της, η Νάριμαν πίεσε τα μάτια της να κλείσουν. Είχε φτάσει τόσο κοντά στην επιτυχία! Και την εμπόδισε ένα σπασμένο κλαδάκι.

Τον ένιωσε να σκύβει από πάνω της, να ψάχνει, να μπαίνει μέσα της. Ένιωσε το κορμί της να ανταποκρίνεται. Μα τον μισούσε!

Βρήκε αρκετό μίσος για να σπρώξει το στήθος του. Μόνο για μια στιγμή. Μετά εκείνος ξανάπεσε επάνω της, σπρώχνοντας τα χέρια της πάνω στο

στήθος της. «Καρκούρ!» φώναξε, μέσα στους λυγμούς της.

Ο σαγκούν βόγκηξε σιγανά και σταμάτησε να κουνιέται. Το σώμα του κοκάλωσε. Τραβήχτηκε μακριά. Το ξόρκι που έδενε τη Νάριμαν αποδυνάμωσε.

«Ο Μεγάλος Θάνατος!» είπε η Νάριμαν αναστενάζοντας.

Τον είχε τυλίξει, αλλά εκείνος αντιστεκόταν. Το κεχριμπαρένιο φως τρεμόπαιζε ολόγυρά του, διάσπαρτο από κατακόκκινες φλέβες. Το στόμα του είχε ανοίξει λες κι ήθελε να φωνάξει, αλλά πρόφερε μια μορφή του πρωτύτερου σφυρίγματός του.

Η Νάριμαν δεν μπορούσε να βλέπει.

Δεν είχε περάσει από το μυαλό της πως ένας απλός σαγκούν, ακόμα και ένας σαγκούν από το Τζεμπάλ, θα μπορούσε να ξεφύγει από το Μεγάλο Θάνατο του Καρκούρ. Απλά καθυστερούσε το αναπόφευκτο. Σύρθηκε μέχρι τα πεταγμένα ρούχα της.

Ο Μισρ είπε κάτι. Δεν μπορούσε να τον αντικρίσει κατάματα. Η ντροπή της ήταν πολύ μεγάλη.

«Μαμά, κάνε κάτι!»

Τελικά γύρισε και κοίταξε προς τα εκεί που της έδειχνε ο Μισρ.

Το πρόσωπο του σαγκούν ήταν παραμορφωμένο. Οι μύες του αριστερού χεριού του ήταν σφιγμένοι και το κόκαλο σπασμένο. Γύρω του, όμως, απέμενε μονάχα ένα μικρό κομμάτι κεχριμπαρένιου φωτός το οποίο ήταν έτοιμο να σβήσει.

Είχε νικήσει το Μεγάλο Θάνατο.

Ένα σιωπηλό κλαψούρισμα φόβου τη γέμισε. Τίποτα δεν μπορούσε να τον σταματήσει; Πνιγμένη από την αδικία, έπιασε από κάτω ένα ξερό κλαδί και

τον χτύπησε. Ο Μισρ έπιασε κι αυτός ένα μικρότερο κλαδί κι άρχισε να χτυπάει.

«Μισρ, σταμάτα».

«Σου έκανε κακό, μαμά».

«Σταμάτα. Εγώ μπορώ να το κάνω, αλλά εσύ όχι».

Δεν ήταν λογικό; Πώς θα μπορούσε να του εξηγήσει; Είναι ο πατέρας σου Μισρ. Εγώ μπορώ να τον σκοτώσω, αλλά εσύ όχι; Μερικά πράγματα δεν μπορούσαν να εξηγηθούν σε ένα μικρό παιδί. «Φύγε από εδώ».

Τον χτύπησε ξανά. Ο σαγκούν προσπάθησε να αποκρούσει με το πληγωμένο χέρι του αλλά απέτυχε. Το χτύπημα τον έριξε ανάσκελα. Ο Μεγάλος Θάνατος σύρθηκε πάλι επάνω του. Η Νάριμαν τον χτύπησε ξανά.

Την κοίταξε με το βλέμμα των κολασμένων. Δεν την ικέτευε, αλλά και δεν ήθελε να πεθάνει. Στα μάτια του δεν υπήρχε πια καμιά μαγεία. Δεν φανέρωναν πια τίποτε άλλο εκτός από φόβο, απόγνωση, ίσως και λύπη. Δεν ήταν πια σαγκούν. Ήταν απλά ένας άνθρωπος που πέθαινε πριν της ώρας του.

Το κλαδί έπεσε από τα δάχτυλά της. Γύρισε πίσω και σήκωσε τα ρούχα της. «Μισρ, μάζεψε τα πράγματά μας». Χωρίς να υπάρχει φανερός λόγος, θυμήθηκε τα λόγια του Αλ Τζαχέντ για τα κομμένα κεφάλια.

Σήκωσε το σπαθί του σαγκούν, συλλογίστηκε για μια στιγμή, και μετά του πρόσφερε το έλεος που εκείνος της είχε αρνηθεί.

«Τον σκότωσες, μαμά. Τον σκότωσες στ' αλήθεια!» Ο Μισρ ήταν ενθουσιασμένος.

«Σκασμός!»

Θα μπορούσε να έχει αδιαφορήσει για τις κραυγές του, αλλά το ετοιμοθάνατο πρόσωπό του θα τη

βασάνιζε για πάντα. Ίσως αυτό να γινόταν έτσι κι αλλιώς.

Όταν είχε απογυμνωθεί από όλα τα άλλα, ήταν κι αυτός ένας συνηθισμένος άνθρωπος. Κάποια μάνα είχε κλάψει και γι αυτόν, όταν ένας μαύρος καβαλάρης τον είχε πάρει μακριά της, κουβαλώντας τον προς την ανατολή.

Ο ΝΤΕΪΤΟΝ ΚΑΙ ΤΑ ΨΟΦΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

του Μάικλ Γουόρντ

Για τις ανθολογίες της σειράς αναζητώ πάντα το πρωτότυπο, κι αυτή η ιστορία δεν αποτελεί εξαίρεση. Η ηρωίδα της ιστορίας είναι ένας ξέγνοιαστος χαρακτήρας που διατηρεί το χιούμορ της ακόμα και στις πιο αντίξοες συνθήκες. Μια έξυπνη και καλογραμμένη ιστορία από έναν επαγγελματία διαφημιστή.

Θ.Μ.

Οι θρύλοι λένε πως οι κύκλωπες δεν είναι ιδιαίτερα έξυπνα πλάσματα, κι αυτός ο οποίος γνώρισα δεν αποτελούσε εξαίρεση.

Ελάτε κοντά, κι εγώ θα σας πω την ιστορία. Πρώτα, όμως, θα πρέπει να σας δηλώσω- και ξέρετε πως είμαι γυναίκα που της αρέσει να διηγείται ιστορίες- πως το λαρύγγι ενός ανθρώπου μοιάζει με θηκάρι σπαθιού. Αν λαδωθεί κατάλληλα, επιτρέπει στη λεπίδα να μπαινοβγαίνει πολύ πιο εύκολα, έτσι ώστε να ενεργεί γρηγορότερα και πιο αποτελεσματικά.

Σας λέω, λοιπόν, πως αντάμωσα αυτό το πλάσμα, του οποίου το όνομα καθώς έμαθα ήταν Ντέιτον, στη

νεκρή πόλη, πέντε μέρες δρόμο με το άλογο από την κωμόπολη που ονομάζουν Κεφάλι του Τρωκτικού, μετά από κάποια μικρή διαφωνία με τον συνταξιδιώτη μου. Με είχε εγκαταλείψει μέσα στη μαύρη νύχτα, αλλά δυστυχώς δεν είχε αφήσει πίσω του τις προμήθειες και τα χρήματά μας.

Το Κεφάλι του Τρωκτικού είναι ένα απαίσιο μέρος, γεμάτο με ανθρώπους αποβλακωμένους από τις πολλές ενδογαμίες, άθλιους σε εμφάνιση και αηδιαστικούς στις συνήθειες. Αδέκαρη, και χωρίς τη συντροφιά μιας αδελφής ψυχής, ένιωσα πως κινδύνευα να μολυνθώ κι εγώ από την ατονία εκείνου του μέρους. Αν και κάποτε είχα πειραματιστεί με αυτή την παραλλαγή του εκφυλισμού, την είχα βρει απόλυτα δυσάρεστη και έτσι ένιωθα πιεσμένη από δυο επιθυμίες: να ξεφύγω από το Κεφάλι του Τρωκτικού και να ανακαλύψω τον χοντροκέφαλο που με είχε εγκαταλείψει μόνη μου εκεί πέρα.

Κάποιος τον είχε δει να βγαίνει από τη δυτική πύλη.

Το να εξασφαλίσω δυο άλογα, ένα για μένα και ένα για τις προμήθειες, ήταν δουλειά μερικών μονάχα λεπτών. Εκείνη η πόλη, όπως και οι περισσότερες, βρισκόταν κάτω από την κατοχή των ανδρών, κι αυτοί όπως ξέρετε σπάνια δίνουν σημασία στο τι κάνουν οι γυναίκες. Τις προμήθειες χρειάστηκα λίγο περισσότερο χρόνο για να τις βρω-αυτές, βλέπετε, δεν περπατούσαν από μόνες τους.

Καβάλησα, λοιπόν, και γρήγορα άφησα πίσω το γκρίζο και άχαρο Κεφάλι του Τρωκτικού. Δεν είχα δει μια τοιχογραφία, ένα μωσαϊκό ή ένα φωτεινό χαλί σε ολόκληρη την πόλη. Ήταν φυσικό τα μάτια μου να διψάνε για χρώμα, και να ρουφάνε αχόρταγα το θέαμα του ουρανού της αυγής. Αποφάσισα να πάρω το πρωινό μου χωρίς να σταματήσω, κι έτσι ρούφηξα μερικά ωμά αυγά και κατέβασα λίγες γουλιές κρασί. Ήμουν πλημμυρισμένη από μια αίσθηση ενθουσιασμού, σαν να ταξίδευα για να συναντήσω τη μοίρα μου.

Καθώς όμως ο ήλιος σηκωνόταν ψηλότερα, το μεγαλείο του τοπίου και ο ενθουσιασμός μου εξαφανίστηκαν γρηγορότερα από τη σκιά μου. Πολύ πριν μεσημεριάσει, βαριανάσαινα και ιδροκοπούσα σαν φοράδα. Όταν πια σταμάτησα για να φάω και να ξεκουραστώ, ήμουν μουλιασμένη από τον ιδρώτα. Συνεχίζοντας να κατευθύνομαι προς τον απογευματιάτικο ήλιο, με το κεφάλι σκυμμένο ώστε να αποφεύγω την εκτυφλωτική λάμψη του, είδα τη χώρα μπροστά μου να μετατρέπεται από στέπα σε καθαρή έρημο. Στην ουσία, δεν υπάρχει σχεδόν τίποτα εκτός από έρημος για εκατοντάδες μίλια δυτικά του Κεφαλιού του Τρωκτικού.

Πώς να περιγράψω με λίγα λόγια πέντε μέρες και νύχτες μέσα στην έρημο; Οι κακουχίες... Οι ψευδαισθήσεις και οι αντικατοπτρισμοί... Αρκεί να πω ότι άντεξα και συνέχισα το ταξίδι μου. Κατά διαστήματα, ανακάλυπτα κάποια ίχνη του πρώην συντρόφου μου και τα ακολουθούσα. Μετά από πέντε ημέρες, έφτασα στο τέλος του ταξιδιού μου.

Η νεκρή πόλη είναι βυθισμένη μέσα σε μια τέτοια σιωπή και εγκατάλειψη που ξεπερνούν ακόμη και αυτές της ερήμου η οποία την περιβάλλει. Προκαλεί μια εντύπωση θανάτου πολύ πιο έντονη από αυτή που προκαλούν τα όρνεα και οι μύγες. Κάποια εποχή, αυ-

τές οι πελώριες κατασκευές από λαξευτή πέτρα θα πρέπει να ορθώνονταν σαν ένα μεγαλειώδες έμβλημα της ανθρώπινης ικανότητας· τώρα αποτελούσαν το έμβλημα κάτι πολύ διαφορετικού.

Χνάρια από οπλές αλόγου οδηγούσαν προς ένα ρήγμα του τείχους. Προφανώς ο φίλος μου είχε σκεφτεί να κατασκηνώσει στο εσωτερικό της πόλης. Τον ακολούθησα.

Περνώντας μέσα από το ρήγμα, σταμάτησα- θα πρέπει να το ομολογήσω- με το στόμα ανοιχτό. Η άμμος είχε συσσωρευτεί με τα χρόνια πάνω στο τείχος, και έτσι το σημείο από το οποίο κοιτούσα το εσωτερικό της πόλης βρισκόταν περίπου στο ύψος τριών ορόφων. Όσο για αυτό καθαυτό το εσωτερικό, ήταν τέτοιο που θα μπορούσε να κάνει ακόμα και ένα αποδημητικό πουλί να χάσει το δρόμο του -όπως χάθηκε και το δικό μου βλέμμα. Ήταν ένας οριζόντιος όπως και κάθετος λαβύρινθος από κτίρια, πολεμίστρες και γέφυρες, κρεμαστούς δρόμους και μπαλκόνια.

Εντόπισα ξανά τα ίχνη και τα ακολούθησα πάνω από μια πλαγιά άμμου μέχρι την οροφή ενός διώροφου κτιρίου. Άφησα το άλογό μου εκεί, δεμένο σε μια υδρορροή, και πέρασα αθόρυβα κάτω από την αψίδα που υψωνόταν στην άλλη άκρη της. Αν ο πρώην σύντροφός μου ήταν πράγματι ακόμα εκεί- και δεν είχα δει χνάρια να οδηγούν πάλι προς τα έξω- τότε ήθελα να τον αντιμετωπίσω όσο θα είχε ακόμα το μυαλό και τη λεπίδα του στα αντίστοιχα θηκάρια τους. Και μια και το θυμήθηκα...

Με έτοιμο το σπαθί, το λοιπόν, προχώρησα προς την αίθουσα που βρισκόταν από την άλλη πλευρά της αψίδας, τόσο αθόρυβα όσο μια κοπέλα περνάει μπροστά από την κάμαρα του κοιμισμένου πατέρα της. Η επιφύλαξή μου ανταμείφθηκε. Από μια άλλη είσοδο, ακριβώς μπροστά και δεξιά μου, ήρθε στα ρουθούνια μου μυρωδιά φωτιάς και ψημένου κρέατος. Μετά από πέντε ημέρες λιτής δίαιτας, αυτή η τσίκνα μου φαινόταν τόσο γλυκιά όσο και η εκδίκηση που περίμενα να πάρω. Πλησίασα την αψίδα από τη μεριά του τοίχου, έτσι ώστε να μη φαίνομαι από το εσωτερικό.

Τα λόγια που ετοιμαζόμουν να ξεστομίσω πάγωσαν μέσα στο στόμα μου.

Το πρώτο πράγμα που αντίκρισα ήταν ένα άλογο, κρεμασμένο από τα πισινά του πόδια, με ανοιγμένο λαιμό, και το αίμα να στραγγίζει σε μια λεκάνη τοποθετημένη κάτω από το άτυχο ζώο.

Το επόμενο πράγμα που είδα ήταν μια μεγάλη σούβλα, πάνω στην οποία ήταν περασμένο το μισοφαγωμένο κουφάρι ενός αρκετά μεγαλόσωμου πλάσματος, πάνω από μια σχεδόν σβησμένη φωτιά. Έκανα ένα βήμα προς τη μεριά της τσίκνας.

Και τότε παρατήρησα το τρίτο πράγμα: το κουφάρι ήταν ανθρώπινο.

Πήγα να ερευνήσω από πιο κοντά. Γύρισα τη σούβλα για να δω το πρόσωπο, αλλά αυτό δεν μου αποκάλυψε τίποτα, μια και ήταν παραψημένο. Γυρίζοντας, όμως, λίγο ακόμα τη σούβλα, ανακάλυψα την ταυτότητα του ψητού. Ο άτυχος φίλος μου είχε ένα χρυσό σκουλαρίκι σε σχήμα πεντάκτινου αστεριού περασμένο στο αριστερό του αυτί. Το ανακάλυψα στον ροδοψημένο λοβό του πτώματος.

Παράξενο τέλος. Δεν θα φτάσω στο σημείο να πω ότι το άξιζε, αλλά ήταν πραγματικά παράξενο.

Θυμήθηκα πως έκλεισα τα μάτια για μια στιγμή και άκουσα την κοιλιά μου να γουργουρίζει. Κατάλαβα πως έπρεπε να ικανοποιήσω το κενό που ένιωθα μέσα μου.

Ο φίλος μου, όσο ζούσε, ποτέ δεν με είχε εξυπηρετήσει τόσο καλά όσο το έκανε τότε, πεθαμένος.

Μια πλευρά του δωματίου είχε κάποια στιγμή στο παρελθόν καταρρεύσει, αφήνοντας το πάτωμα να καταλήγει σε κενό. Καθώς σκούπιζα τα χέρια πάνω στο παντελόνι μου, άκουσα έναν ήχο να βγαίνει από εκεί κάτω, λες και πέτρες θρυμματίζονταν κάτω από ένα απίθανα βαρύ βήμα. Τράβηξα το σπαθί μου και πλησίασα αργά για να εξετάσω.

Όταν βρισκόμουν κάπου δέκα βήματα μακριά από το χάσμα, ένα πλάσμα αμυδρά ανθρώπινο ξεπρόβαλλε το κεφάλι του και με κοίταξε.

Με το μοναδικό του μάτι.

Καθώς το σαγόνι ακουμπούσε στο πάτωμα, η κορυφή του κεφαλιού έφτανε περίπου στο ύψος του γονάτου μου. Αυτό το μοναδικό μάτι δεν ήταν, σε αντίθεση με τις κοινές παραδόσεις, τοποθετημένο στο κέντρο του μετώπου, αλλά στο ένα πλάι- το αριστερό- στη συνηθισμένη θέση. Η αντίστοιχη δεξιά πλευρά ήταν άδεια, βαθουλωμένη και γεμάτη λακκούβες, λες το πρόσωπο είχε γεννηθεί περιμένοντας ένα δεύτερο μάτι και στη συνέχεια είχε καταρρεύσει από την απογοήτευση.

Το πλάσμα άνοιξε το στόμα, αποκαλύπτοντας μερικά πολύ εντυπωσιακά καστανοκίτρινα δόντια, και είπε: «Τι είδους πλάσμα είσαι εσύ;» Η φωνή του ήταν τρομερά δυνατή και μπάσα.

«Άνθρωπος», είπα εγώ στον ίδιο τόνο, πράγμα για το οποίο περηφανεύομαι.

Το πλάσμα ακούμπησε ένα μεγάλο χέρι στην άκρη του πατώματος. Στη συνέχεια ξεπρόβαλλε και ένα δεύτερο, συνοδευόμενο από ένα βραχίονα μεγάλο σαν κούτσουρο. Η παλάμη χαμήλωσε ενώ ο αγκώνας σηκωνόταν. Το πλάσμα βγήκε μέσα από την τρύπα, ενώ το πάτωμα τρανταζόταν.

Στο ύψος θα με περνούσε τουλάχιστον δυο φορές, πράγμα που όπως βλέπετε και μόνοι σας αποδεικνύει πόσο ψηλός στ' αλήθεια ήταν. Η απόλυτη γύμνια του γινόταν ακόμα πιο έντονη από την παντελή έλλειψη τριχώματος. Ήταν αδύνατος- μιλώντας σχετικά, ασφαλώς- και τα ροζιασμένα του γόνατα ήταν μεγαλύτερα σε διάμετρο από το υπόλοιπο πόδι, όπως ήταν και οι αγκώνες σε σχέση με τα χέρια. Η κοιλιά του κολλούσε στη ραχοκοκαλιά, το ίδιο και η σάρκα ανάμεσα στα πλευρά του. Από ένα κορδόνι γύρω από το λαιμό του κρεμόταν ένα θηκαρωμένο σπαθί, το οποίο θα έμοιαζε σαν μαχαίρι μέσα στην παλάμη του. Έσκυψε μπροστά μου- μια και το ταβάνι ήταν πολύ χαμηλό για να σταθεί όρθιος- και τα αχαμνά του κρέμασαν μέχρι το πάτωμα. Έτσι όπως έσκυβε, το ύψος του ήταν λίγο μεγαλύτερο από το δικό μου. «Μα τι είδους πλάσμα είσαι;» με ξαναρώτησε. «Ψόφιο ή ζωντανό;»

Είχα την ξαφνική διαίσθηση πως ο πρώην φίλος μου είχε απαντήσει σε αυτή την ερώτηση λανθασμένα, και έτσι αποφάσισα να φανώ προσεκτική. «Εσύ τι είδους πλάσμα είσαι;» τον ρώτησα.

«Ψόφιο πλάσμα».

«Το ίδιο κι εγώ!» είπα με μεγάλη πονηριά. Οι γυναίκες μαθαίνουν από μικρές να είναι διπρόσωπες. Το πρόβλημα είναι πώς να ξεμάθουν.

«Πολύ ψόφιο;»

«Πάρα πολύ».

«Τώρα με στενοχώρεσες. Αυτή που με μεγάλωσε έλεγε πως δεν πρέπει να τρώει κανείς ψόφια πράγματα. Δεν στενοχωρήθηκα πολύ, όμως, επειδή έχω ήδη φάει για σήμερα, και έχω και ένα άλογο να φάω, αρκεί να μην περιμένω να παραψοφήσει».

«Χαίρομαι πολύ που τελικά μπόρεσες να φας», είπα στο πλάσμα. «Κι αυτή που σε μεγάλωσε θα πρέπει να ήταν πολύ σοφή. Χάρηκα επίσης και για τη γνωριμία, αλλά τώρα φοβάμαι πως έχω δουλειά κάπου αλλού και πρέπει να πηγαίνω». Πισωπάτησα προς την έξοδο.

Χωρίς να υψώσει το κορμί, και με ένα εκπληκτικό ξέσπασμα ταχύτητας, το πλάσμα έτρεξε τινάζοντας δεξιά και αριστερά χέρια, πόδια και γεννητικά όργανα. Πέρασε από δίπλα μου και έφραξε την έξοδο, γκρεμίζοντας κομμάτια τοίχου καθώς βροντούσε επάνω του.

Έκρυψα την έκπληξή μου για αυτή την επίδειξη δύναμης και πήρα μια βαθιά ανάσα, προσπαθώντας να προετοιμαστώ για τη μάχη που έλπιζα να αποφύγω. «Άσε με να περάσω», του είπα.

«Πρέπει να σε βάλω μαζί με τα άλλα ψόφια πράγματα».

Τράβηξα τη λεπίδα μου.

«Αυτή που με μεγάλωσε έλεγε πως πρέπει να υπάρχει μια θέση για το καθετί». Άπλωσε το χέρι προς το μέρος μου. «Και καθετί πρέπει να βρίσκεται στη θέση του».

Του επιτέθηκα, και η μύτη του σπαθιού αναπήδησε πάνω σε ένα πλευρό. Για μια στιγμή, το μόνο που είδα μπροστά μου ήταν ένα θαμπό συνονθύλευμα από κινούμενα άκρα. Ύστερα συνειδητοποίησα τι είχε συμβεί: το ένα από τα πελώρια, οστεώδη χέρια του πλάσματος είχε σφιχτεί γύρω από τον καρπό και τη λαβή του σπαθιού μου, ενώ το άλλο είχε τυλιχτεί γύρω από το πόδι μου, στο ύψος του γονάτου. Μετά από μερικούς σπασμούς άκαρπων προσπαθειών, χαλάρωσα μέσα στα χέρια του και αποφάσισα να περιμένω κάποια πιο ευνοϊκή στιγμή για να δράσω.

Με έριξε πάνω στους ώμους του σαν να ήμουν μανδύας- αν κι εγώ ένιωσα πως είχα πέσει πάνω σε ένα σωρό από κούτσουρα. Το χέρι και το πόδι μου τα κρατούσε μπροστά του, ενώ το πρόσωπό μου ήταν κολλημένο μέσα στη μασχάλη του, η οποία βρομούσε απαίσια, ακόμα και σε μια γυναίκα η οποία είχε περάσει πέντε ημέρες στην έρημο.

Γύρισα αλλού το πρόσωπό μου και άρχισα να σκέφτομαι πως έπρεπε να γνωρίσω καλύτερα τον αντίπαλό μου, όταν αυτός πήδησε από το άνοιγμα του πατώματος στο από κάτω δωμάτιο.

Καθώς η ζαλάδα μου υποχωρούσε κάπως- αν και δεν συνέβαινε το ίδιο με τον πόνο στο γοφό και το μπράτσο μου, αποφάσισα να συνεχίσω τη συζήτηση με το πλάσμα. «Πώς σε λένε;» τον ρώτησα.

«Ντέιτον», μου απάντησε, καθώς με κουβαλούσε σαν ένα σακί γογγύλια. Πολυκαιρισμένα γογγύλια.

«Ωραίο όνομα έχεις, Ντέιτον. Και πώς το ξέρεις ότι είσαι κι εσύ ψόφιος;»

«Αυτή που με μεγάλωσε μου είπε ότι δεν έπρεπε να φάω τα χέρια και τα πόδια μου. Αφού λοιπόν δεν είμαι φαγώσιμος, θα πρέπει να είμαι ψόφιος».

«Πολύ λογικό», του είπα εγώ. «Για πες μου τώρα, πού είναι αυτή που σε μεγάλωσε;»

«Την έφαγα».

«Κατάλαβα. Μάλλον θα ήταν ζωντανή».

«Ναι», μου απάντησε.

Μετά από αυτό, αρνήθηκε να απαντήσει σε άλλες ερωτήσεις μου, παρατηρώντας πως μιλούσα πολύ για ψόφιο πράγμα, κι έτσι κι εγώ θεώρησα φρόνιμο να συγκρατηθώ. Με μετέφερε κατά μήκος ενός διαδρόμου με φεγγίτες στην οροφή και στη συνέχεια με κατέβασε από μια σκάλα- μια ενδιαφέρουσα εμπειρία, ειδικά αν αναλογιστεί κανείς τη στάση του καθενός. Τελικά περάσαμε μέσα από ένα σύντομο διάδρομο και βγήκαμε έξω. Με έριξε στο έδαφος και πήρε το σπαθί από το χέρι μου.

Καθώς προσπαθούσα να σηκώσω το ταλαιπωρημένο μου κορμί, συνειδητοποίησα πως δεν βρισκόμασταν στο ύπαιθρο αλλά σε ένα είδος μεγάλης αυλής- μιας αυλής με μια και μοναδική έξοδο. (Θα καταλαβαίνετε ασφαλώς ότι οι έξοδοι με ενδιέφεραν πολύ περισσότερο από τις εισόδους). «Εδώ», είπε ο Ντέιτον, «είναι το μέρος που φυλάω τα ψόφια πράγματα».

Δεν χρειαζόταν να το πει. Πάρα πολλά πράγματα διάφορων τύπων και σε διάφορα στάδια μουμιοποίησης- τουλάχιστον για αυτό, ένιωθα ευγνωμοσύνη για τον ήλιο της ερήμου- ήταν στοιβαγμένα γύρω από την είσοδο. Ο Ντέιτον ξαναβγήκε από την πόρτα, αλλά πριν εξαφανιστεί πρόσεξα κάτι πολύ ενδιαφέρον.

Από μια εσοχή του τοίχου πλάι στην πόρτα, ο Ντέιτον έβγαλε ένα κυλινδρικό δοχείο, με διάμετρο περίπου όση και το ύψος του, το οποίο θα μπορούσε να χωρέσει κάπου δύο ασκιά υγρό. Ο Ντέιτον κρατούσε το δοχείο με μεγάλη προσοχή και ολοφάνερη τρυφερότητα. Άνοιξε το καπάκι του με μια παράξενη χειρονομία, κοίταξε μέσα, το ξανάκλεισε με μια παρόμοια χειρονομία, και μετά το χάιδεψε μια-δυο φορές και το ξανάβαλε στη θέση του. Δεν μπόρεσα να διακρίνω τι περιείχε, αλλά ο Ντέιτον το κρατούσε λες κι είχε μέσα τα αχαμνά του.

Για το δοχείο, όμως, το ίδιο δεν είχα καμιά αμφιβολία: ήταν από χρυσάφι.

Αποφάσισα, λοιπόν, όταν θα δραπέτευα, να φύγω από εκείνο το μέρος πιο πλούσια από όσο είχα έρθει.

Πήγα στην είσοδο και κοίταξα στο εσωτερικό.

Ο σύντομος διάδρομος κατέληγε σε μια σκάλα. Στη βάση αυτής της σκάλας, ο Ντέιτον είχε ξαπλώσει κουλουριασμένος σαν σκυλί. Και σαν σκυλί, σήκωσε το κεφάλι του και με κοίταξε.

Αποφάσισα να εξερευνήσω τη φυλακή μου.

Η λέξη *οστεοφυλάκιο* θα ήταν ίσως πιο κατάλληλη για να την περιγράψει.

Ανακάλυψα πως εκεί μέσα ζούσαν και άλλα ψόφια πράγματα.

Ήταν περίπου μισή ντουζίνα, και οι κάτοικοι του Κεφαλιού του Τρωκτικού έμοιαζαν γοητευτικοί μπροστά τους. Ήταν κοκαλιάρηδες και ζαρωμένοι όπως κι ο Ντέιτον, αλλά αυτοί τουλάχιστον ήταν ολοφάνερα άνθρωποι. Ζούσαν με ό,τι μπορούσαν να πιάσουν- κάποια περαστικά ερπετά ή έντομα- και από ένα φτωχό λαχανόκηπο τον οποίο λίπαιναν με τα δικά τους λιγο-

στά περιττώματα και πότιζαν με μια αντλία που κάπου κάπου έφτυνε ένα καφετί λασπερό νερό. Καθώς φαινόταν, έτρωγαν ακόμα και τα πολυκαιρισμένα πράγματα που ο Ντέιτον πετούσε εκεί μέσα. Κανένας από τους έξι δεν είχε ιδέα πόσον καιρό ήταν φυλακισμένος εκεί. «Τι σημασία έχει ο χρόνος όταν είσαι ήδη ψόφιος;» μου είπε κάποια από αυτούς.

Μίλησα με αυτήν λιγάκι παραπάνω, μια και φαινόταν- είτε λόγω της μεγαλύτερης δύναμής της, είτε επειδή είχε ριχτεί εκεί πιο πρόσφατα- να διατηρεί ακόμα ένα μέρος των λογικών της. «Πώς και δεν έχετε δραπετεύσει ακόμα;» τη ρώτησα ενώ το σούρουπο βάθαινε. «Παραδέχομαι πως ο Ντέιτον είναι πελώριος και αρκετά γρήγορος, με τον τρόπο του. Δεν θα τα κατάφερνε, όμως, να τα βγάλει πέρα με έξι».

Τότε κατάλαβα πως η φράση της δεν αποτελούσε κάποια πικραμένη παρομοίωση. Αυτοί οι άνθρωποι είχαν αρχίσει να πιστεύουν το ίδιο το ψέμα που τους είχε σώσει τη ζωή. Είχαν αγαπήσει αυτό το οποίο είχαν ασπαστεί.

«Αργότερα», της είπα, «όταν θα έχει νυχτώσει για τα καλά και σιγουρευτώ πως ο Ντέιτον κοιμάται, θα περάσω από πάνω του και θα εξαφανιστώ. Αν θέλεις έρχεσαι μαζί μου, ή αν θέλεις μείνε εδώ και σάπισε».

Εκείνη απλά με συμβούλεψε να είμαι αθόρυβη σαν σκιά, επειδή τα αυτιά του Ντέιτον αντιλαμβάνονταν οτιδήποτε πιο θορυβώδες.

Ακολούθησα τη συμβουλή της, και έβγαλα τις μπότες μου. Χρησιμοποιώντας το μακρύ μαντήλι με το οποίο είχα σκεπάσει το κεφάλι, τις έδεσα γερά στην πλάτη ώστε να μην με ενοχλούν. Έτσι πέρασαν μερικά λεπτά και έμειναν μονάχα μερικές ώρες αναμονής. Δεν

ήμουν ποτέ ιδιαίτερα ικανή στο να σκοτώνω το χρόνο μου, μια και πιστεύω πως στην ουσία ο χρόνος είναι αυτός που σκοτώνει εμάς. Αποφάσισα, λοιπόν, να εκμεταλλευτώ αυτή την ώρα όσο καλύτερα γινόταν και ρώτησα τη γυναίκα αν ο Ντέιτον άφηνε ποτέ αφύλαχτη την αυλή όταν τριγυρνούσε αλλού. Εκείνη μου εξήγησε πως δεν υπήρχε τέτοια ανάγκη. Το μοναδικό πέρασμα μέσα στην πόλη ήταν το άνοιγμα μέσα από το οποίο είχαμε περάσει εγώ και ο σύντροφός μου. Αυτό το πέρασμα, λοιπόν, ήταν το καλύτερο μέρος για να παγιδεύει περιπλανώμενα ζωντανά πλάσματα. Στη συνέχεια τη ρώτησα αν ήξερε τι περιείχε το χρυσό δοχείο του Ντέιτον.

Μου εξήγησε πως εκεί μέσα φύλαγε το άλλο του μάτι.

Όπως συμβαίνει και με τους υπόλοιπους του είδους του, το δεύτερο μάτι του Ντέιτον βγήκε ξεχωριστά την ώρα της γέννησής του. Κρατούσε πάντα το μάτι του κοντά του- και όχι μόνο για συναισθηματικούς λόγους. Αν κάποιος έπινε μια γουλιά από νερό στο οποίο είχε βουτηχτεί αυτό το μάτι, θα αποκτούσε, σύμφωνα με την συγκρατούμενή μου, την ικανότητα να διακρίνει για ένα σύντομο χρονικό διάστημα τα όσα είχε παραβλέψει. Ασφαλώς, βρήκα αυτή την αποκάλυψη πολύ ενδιαφέρουσα. Οποιοδήποτε αντικείμενο μαγικών δυνάμεων έκανε την αξία του δοχείου τουακόμα κι αν αυτό ήταν από χρυσάφι- εντελώς ανούσια. Ένιωσα να πλημμυρίζω από ενθουσιασμό. Ένα τέτοιο απόκτημα θα έκανε ολόκληρη την περιπέτειά μου, η οποία μέχρι εκείνη τη στιγμή ήταν μάλλον ανιαρή, πραγματικά κερδοφόρα.

Τελικά κατάλαβα- όπως κάποιος καταλαβαίνει με το πέλμα του ποια μπότα πάει σε κάθε πόδι- πως είχε έρθει η ώρα να δράσω.

Κοντά στην πόρτα- την οποία μπορούσα να δω χάρη στην εκπληκτική αστροφεγγιά της ερήμου- κάτι έτριξε αηδιαστικά και ανησυχητικά κάτω από το ξυπόλυτο δεξί μου πόδι. Σήκωσα αργά το πέλμα μου από το μουμιοποιημένο χέρι το οποίο είχα πατήσει και ανατριχιάζοντας φουγκράστηκα.

Δεν άκουσα τίποτα. Προχωρώντας για μια φορά ακόμα, έφτασα μέχρι το κούφωμα της πόρτας και κοίταξα μέσα.

Ο Ντέιτον δεν φαινόταν πουθενά.

Μπήκα στο διάδρομο. Το λιγοστό φως που υπήρχε έμπαινε από την πόρτα που είχα περάσει και από την κορυφή της σκάλας. Αναζήτησα το δοχείο στην εσοχή και διέκρινα την αμυδρή χρυσωπή λάμψη του. Εκείνη η στιγμή, καθώς στεκόμουν ολομόναχη μέσα στο σκοτάδι και ανακάλυπτα εκείνη την πλούσια, απαλή ακτινοβολία, ήταν πραγματικά υπέροχη. Κατέβασα το δοχείο και με τα δυο χέρια και, ανίκανη να αντισταθώ, το άνοιξα για να δω το περιεχόμενό του.

Χρειάστηκαν αρκετές προσπάθειες μέχρι να τα καταφέρω να ανοίξω το καπάκι. Διέθετε ένα περίπλοκο σύστημα δυο αλληλένδετων αυλακιών, το ένα σκαλισμένο στο εσωτερικό του καπακιού και το άλλο πάνω στο ίδιο το δοχείο. Το μάτι βρισκόταν μέσα, βυθισμένο σε νερό. Είχε το μέγεθος ματιού βοδιού- τα οποία ξέρω ότι μερικοί χρησιμοποιούν για να φτιάχνουν σούπα. Στη μια του άκρη είχε μια καστανή ίριδα, ενώ από το άλλο προεξείχε μια κοντή, λεπτή ίνα. Βούτηξα το δάχτυλό μου στο νερό. Ασφαλώς, η εμφάνιση του περιεχόμενου δεν προκαλούσε ιδιαίτερη όρεξη, αλλά είχα δοκιμάσει και χειρότερα, και μάλιστα πολύ πρόσφατα, στο Κεφάλι του Τρωκτικού. Εξάλλου, με παρότρυνε και μια βαθύτερη επιθυμία, και έτσι έγλυψα το δάχτυλό μου καρδιοχτυπώντας. Είχε τη γεύση δακρύων.

Ξαφνικά συνειδητοποίησα πως το καρδιοχτύπι μου δεν ήταν ο μόνος θόρυβος. Από κάπου ερχόταν ένας ήχος σαν μακρινή κατολίσθηση. Έβαλα το δοχείο πίσω στη θέση του καθώς ο ήχος δυνάμωνε.

Ξαφνικά διέκρινα την πηγή. Ο Ντέιτον εμφανίστηκε στην κορυφή της σκάλας, τρέχοντας προς το μέρος μου και σείοντας χέρια και πόδια σαν κλαδιά ανεμοδαρμένου δέντρου.

Παρακολούθησα κάθε στιγμή του τρεξίματος, και μόλις που πρόλαβα να τραβηχτώ. Τα απλωμένα χέρια άρπαξαν το δοχείο και συνέχισαν, τινάζοντάς με στο πλάι.

Βρέθηκα πεσμένη μπρούμυτα, να κοιτάζω το έδαφος της αυλής. Γύρισα ανάσκελα, και είδα εκρήξεις πολύχρωμου φωτός ενώ αισθανόμουν έναν μεγάλο και ξαφνικό πόνο. Όταν το φως έσβησε, βρέθηκα να κοιτάζω δύο Ντέιτον να στέκονται μπροστά σε δυο πόρτες που η μια επικάλυπτε εν μέρει την άλλη.

Όπως ξέρει κάθε καλός πότης, η λύση αν βλέπεις τα πάντα διπλά είναι να κλείσεις το ένα μάτι. Το έκανα, και είδα τον ένα Ντέιτον στη μια πόρτα να λέει: «Όχι, όχι. Να μείνεις εδώ. Εδώ». Άνοιξε το δοχείο, έλεγξε το μάτι, έκλεισε πάλι το δοχείο, το χάιδεψε, το ξανάβαλε στη θέση του και μετά εξαφανίστηκε.

Ποτέ πριν δεν είχε προσέξει πόσα διαφορετικά χρώματα έχουν τα αστέρια.

Κοίταξα τα έξι κτίρια που αποτελούσαν τα τείχη της φυλακής μου. Είδα τα σαπισμένα και σπασμένα δοκάρια και τις σιδερένιες σκαλωσιές που κάποτε στήριζαν σκάλες, και τα καφετιά, καχεκτικά αναρριχητικά φυτά που τα κάλυπταν. Ήταν όλα πολύ εύθραυστα για να στηριχτεί κανείς και να σκαρφαλώσει. Υπήρχαν λίγες σκιές μέσα στη διάχυτη αστροφεγγιά. Άνοιξα και το άλλο μάτι, για να δω αν συνέχιζα να βλέπω τα πράγματα διπλά. Τα έβλεπα ακόμα. Ύστερα είδα και κάτι άλλο.

Κάτι το οποίο είχα προηγουμένως παραβλέψει.

Μου ήρθε μια ιδέα.

Η εφαρμογή της ιδέας μου απαιτούσε αρκετή σωματική εργασία, και μια και δεν μπορούσα να βασιστώ στη βοήθεια των υπόλοιπων, έπιασα αμέσως δουλειά. Άρχισα με το να σηκωθώ όρθια, πράγμα το οποίο ξεκίνησε μια ολόκληρη χορωδία από μικρούς και μεγάλους πόνους, οι οποίοι κορυφώνονταν στη δυσφορία ενός ραγισμένου πλευρού. Καθώς ξεκινούσα την προσπάθεια, οι πόνοι άλλαζαν σε έκταση και μορφή αλλά ποτέ σε ένταση. Παρ' όλα αυτά, εγώ συνέχισα.

Δυσκολεύτηκα πιο πολύ να αντιμετωπίσω την αδυναμία και τη ζαλάδα, αλλά τελικά αυτά έσβησαν. Μαζί τους έσβησε και η επίδραση του μαγικού νερού, αλλά η γνώση που είχα αποκτήσει παρέμεινε μέσα μου.

Μέχρι την αυγή, η οποία ήρθε απότομα όπως συμβαίνει στην έρημο, είχα τελειώσει τη δουλειά μου. Είχα φτιάξει ένα κατασκεύασμα από ένα σπασμένο και μισοσαπισμένο δοκάρι, ένα κομμάτι σκουριασμένου σίδερου και πολλά αναρριχητικά φυτά. Το σίδερο, ένα ραβδί μακρύ ίσαμε το χέρι μου, το οποίο είχε μια μύτη στη μια του πλευρά, ήταν δεμένο πάνω στο δοκάρι,

έτσι ώστε να προεξέχει στο διάδρομο πέρα από την πόρτα. Ήμουν έτοιμη να ξεκινήσω το παιχνίδι.

Κοίταξα μέσα. Ο Ντέιτον για την ώρα ήταν απών. Το δοχείο βρισκόταν στην εσοχή του. Το άρπαξα και ξαναστάθηκα στην είσοδο, γυρίζοντας το σώμα προς τα μέσα. Άκουσα τον Ντέιτον να γυρίζει.

«Έλα, λοιπόν, βλάκα!» του φώναξα με αρκετή ικανοποίηση. «Έλα, ηλίθιο και άσχημο έκτρωμα. Κρατάω το μάτι σου!» Έριξα μια ματιά πίσω για να βεβαιωθώ ότι βρισκόμουν στη σωστή θέση, δηλαδή ακριβώς κάτω από το σιδερένιο σουβλί, από το οποίο ένα περίπου μέτρο προεξείχε μέσα στο διάδρομο. Το μουγκρητό είχε γίνει δυνατότερο, και έτσι πήρα μια βαθιά ανάσα, ανανεώνοντας την εμπιστοσύνη μου προς το σχέδιό μου.

Ήταν ένα σχέδιο το οποίο βασιζόταν σε κάτι ολοφάνερο: ένας κύκλωπας δεν έχει αίσθηση του βάθους.

Ο πόνος ότι σώματός μου είχε ξεχαστεί μέσα στην ανυπομονησία μου. «Έλα, λοιπόν, ανίκανε! Έχω το μάτι σου, και με τη βοήθεια αυτού του σιδερένιου σουβλιού *από πίσω μου*, θα το κρατήσω!»

Ο Ντέιτον εμφανίστηκε στην κορυφή της σκάλας.

«Εδώ είμαι», του φώναξα. «Κι εδώ είναι το μάτι σου. Κι εδώ, *πίσω μου*, είναι η σούβλα».

Όρμησε προς το μέρος μου μέσα σε ένα συνονθύλευμα από χέρια και πόδια. Τα χέρια απλώθηκαν, παράλληλα με το χρυσό δοχείο και το ύψος των πλευρών μου.

Έμεινα στη θέση μου.

«Όχι, όχι, όχι», τον άκουσα να λέει.

Ήρθε κατευθείαν επάνω μου, και με μια εντυπωσιακή απλότητα έπεσε πάνω στο σουβλί, οδηγώντας

το μέσα στο κέντρο του μετώπου του. Δεν έπαψε, ό-μως, να κινείται.

Έπεσε επάνω μου, κι αυτό δεν ήταν καθόλου ω-ραίο.

Το δοκάρι έσπασε. Ο Ντέιτον πήρε μαζί του το σου-βλί που του είχε τρυπήσει το κεφάλι. Όλα αυτά τα έ-βλεπα ενώ βρισκόμουν στον αέρα.

Όταν προσγειώθηκα-πάνω σε ένα σωρό από εύ-θραυστα κουφάρια- τα πάντα γύρω μου χάθηκαν μέσα σε εκτυφλωτικές λάμψεις για ένα ακαθόριστο χρονικό διάστημα.

Συνήλθα και είδα τον Ντέιτον να σπαρταράει πε-σμένος κάτω. Το έδαφος τρανταζόταν από τους σπα-σμούς του.

Τελικά έμεινε ακίνητος.

Κι εγώ η ίδια δεν ήμουν σε πολύ καλή κατάσταση.

Όταν ένιωσα πως θα μπορούσα να περπατήσω, το έκανα. Δεν θα προσπαθήσω να περιγράψω την εμπει-ρία- καταλαβαίνετε ασφαλώς πως δεν θα ήθελα ποτέ να επαναληφθεί. Όλα τα ζωντανά-ψόφια πλάσματα του Ντέιτον είχαν μαζευτεί και κοιτούσαν με ανοιχτό το στόμα. Σήκωσα το δοχείο από το σημείο όπου είχε πέσει, και μετά πλησίασα το κορμί του Ντέιτον και πή-ρα το κοντό σπαθί από το λαιμό του.

Είπα στα ψόφια πράγματα πως ήταν ελεύθερα. Θα μπορούσαν να φύγουν ή να μείνουν και να συνεχίσουν την άχαρη ύπαρξή τους. Γύρισα και απομακρύνθηκα, νιώθοντας ένα παράξενο μείγμα θλίψης και ενθουσια-σμού. Αν κάποιος ακολούθησε, σίγουρα το έκανε πολ-λή ώρα αφότου εγώ είχα φύγει.

Ανακάλυψα πως τα πιστά μου άλογα ήταν ακόμα στο μέρος όπου τα είχα αφήσει. Κάλπασα, αφήνοντας τη νεκρή πόλη πίσω μου.

Τώρα, φίλοι μου, μπορώ να διαισθανθώ το σκεπτι-κισμό σας. Για δείξε μας, θα μου πείτε, το θαυμαστό μάτι μέσα στο χρυσό δοχείο του.

Λυπάμαι που το λέω, αλλά θα πρέπει να βασιστείτε μόνο στα λόγια μου.

Βλέπετε, στο δρόμο του γυρισμού αναγκάστηκα να ξαναπεράσω από το Κεφάλι του Τρωκτικού, μια και δεν είχα αρκετές προμήθειες για να φτάσω σε μια πιο ευχάριστη όαση. Στην απουσία μου, είχαν ανακαλύψει τις μικρές μου παρατυπίες. Αν το κορμί μου δεν ήταν σε τόσο άθλια κατάσταση, σίγουρα θα έκαναν από μό-νοι τους τη δουλειά. Όπως ήμουν, αρκέστηκαν να κα-τάσχουν το χρυσό δοχείο για να ξεπληρώσω τα χρέη μου.

Και το ίδιο το μάτι. Όπως κι εσείς, φίλοι μου, θεώ-ρησαν την ιστορία μου δημιούργημα της φαντασίας μου. Νόμιζαν πως το μάτι ήταν βοϊδίσιο και το έκαναν σούπα.

Ασφαλώς, κατάλαβαν γρήγορα το λάθος τους.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΟΡΚΟΥΣ

του Ρόμπιν Μπέιλεϊ

Παρ' όλο που η ρωμαϊκή παράδοση είναι πολύ πλούσια-έστω κι αν έχει δανειστεί πολλά από την ελληνική- σπάνια συναντάμε διηγήματα φανταστικής λογοτεχνίας στηριγμένα σε αυτήν. Η ιστορία που ακολουθεί είναι μια ακόμα πετυχημένη προσπάθεια συγκερασμού ιστορικών και φανταστικών στοιχείων. Οι γυναίκες-μονομάχοι ήταν μια πραγματικότητα η οποία ξεκίνησε από την εποχή του Καλιγούλα και συνεχίστηκε για πολλούς αιώνες, ακόμα και στο «θεοσεβούμενο» Βυζάντιο. Η ηρωίδα της ιστορίας είναι ένας αληθινός χαρακτήρας, με ανθρώπινες αρετές και ανθρώπινα πάθη, κι αυτό κάνει το διήγημα ακόμα πιο συναρπαστικό.

Θ.Μ.

Κοίταξε την αρένα που απλωνόταν από κάτω της, μισοτυφλωμένη από την αντανάκλαση του ήλιου πάνω στη λευκή άμμο. Ευχόταν να βρισκόταν κάπου αλλού. Κι όμως, ερχόταν κάθε μέρα, στριμωχνόταν μαζί με τους άλλους, έψαχνε πάντα για την καλύτερη θέση. Επαναλάμβανε στον εαυτό της πως δεν ήταν όπως οι άλλοι. Εκείνοι ήταν κτήνη που έρχονταν μόνο για να δουν τη σφαγή. Για αυτήν τα πράγματα ήταν διαφορετικά· ερχόταν επειδή δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Το αίμα της είχε ανακατευτεί με εκείνη την άμμο αμέτρητες φορές, μέχρι που είχαν γίνει πια αδιαχώριστα. Η αρένα την κα-

λούσε τη νύχτα μέσα από τους εφιάλτες της, και δεν μπορούσε παρά να γυρίζει πίσω.

«Θεϊκό!» έκρωξε μια ιδρωμένη γουρλομάτα χοντρή στην ψηλότερη σειρά των καθισμάτων. Τα παχιά προγούλια της ήταν παραφουσκωμένα από τα σταφύλια και τις μελωμένες πίτες που κουβαλούσε σε ένα καλάθι. Ο σύζυγός της δεν έλεγε τίποτα, απλά παρακολουθούσε έναν *ρετιάριους*[1] να κυνηγά το θύμα του πάνω στην καυτή άμμο, ενώ το χέρι του έκανε γρήγορες, σπαστικές κινήσεις κάτω από τις πτυχές του χιτώνα του.

Γουρούνια, σκέφτηκε εκείνη. Κραυγές γέμισαν την αρένα καθώς ο ρετιάριους σκότωνε τον αντίπαλό του. Η χοντρή πήδησε όρθια, σκορπίζοντας το περιεχόμενο του καλαθιού, χτυπώντας τα χέρια και φωνάζοντας εκστατικά. Υστερα συνειδητοποίησε ποια μοίρα είχαν οι πίτες της, και σκύβοντας τις μάζεψε από τον βρόμικο, ποδοπατημένο διάδρομο και τις έριξε πάλι πίσω στο καλάθι. Έγλυψε τα δάχτυλά της ακριβώς την ώρα που ξεκινούσε η επόμενη αναμέτρηση.

Δυο άνδρες προχώρησαν προς το αυτοκρατορικό θεωρείο: ένας μαύρος σκλάβος και ένας λεγεωνάριος λιποτάκτης. Κανείς από τους δυο δεν άξιζε να ονομάζεται μονομάχος. Ο νέος αυτοκράτορας παρακολουθούσε τους αγώνες μόνο σε ημέρες γιορτών και ειδικές περιστάσεις. Εκείνη την ημέρα, μόνο κάποιοι κατώτεροι αξιωματούχοι κάθονταν εκεί για να αναγνωρίσουν το χαιρετισμό των μονομάχων.

Είχαν κι οι δυο στα χέρια *γκλάντιους*[2] και *πούγκιο*[3]. Σήκωσαν τα όπλα τους ψηλά. *Αβε! Μοριτούρι τε σαλούταντ!* φώναξαν και οι δύο μαζί. Χαίρε, οι μελλοθάνατοι σε χαιρετούν!

Αυτά τα λόγια στοίχειωναν το μυαλό της. Είχε περάσει ένας χρόνος από τότε που ο Γάιος Καλιγούλας, ο πρώτος αυτοκράτορας που είχε ρίξει γυναίκες στην αρένα, της είχε χαρίσει την ελευθερία της και την ιδιότητα του Ρωμαίου πολίτη. Πόσο, όμως, είχε χαρεί όταν δυο μέρες αργότερα ο Καλιγούλας ξεκοιλιάστηκε από τους ίδιους του τους στρατιώτες, όπως ο ίδιος την είχε δει να ξεκοιλιάζει τόσους αντίπαλους στους αγώνες. Τότε είχε πιστέψει πως το αίμα του θα ξέπλενε τη βρομιά της αυτοκρατορίας.

Μετά από ένα μήνα είχε συναντήσει τη Μεσσαλίνα.

Έστρεψε την προσοχή της στον αγώνα. Οι δυο άνδρες, εντελώς ξαρμάτωτοι, φοβόνταν να επιτεθούν ο ένας στον άλλο. Ξαφνικά ο λεγεωνάριος όρμησε μπροστά, τίναξε το σπαθί και ξανατραβήχτηκε πίσω. Μια βαθιά πληγή αυλάκωσε το δεξί μπράτσο του σκλάβου. Αίμα άρχισε να κυλά από το χέρι και την κοντή λεπίδα του *πούγκιο*, στάζοντας πάνω στην άμμο.

Η αναμέτρηση θα ήταν μάλλον σύντομη. Κανείς τους δεν ήταν αληθινός μονομάχος, αλλά ο λεγεωνάριος είχε τουλάχιστον κάποια βασική εκπαίδευση.

«Κυρά;»

Σήκωσε το βλέμμα, σκιάζοντας τα μάτια κάτω από τον ήλιο του μεσημεριού. Ένας αγγελιοφόρος

που φορούσε το χιτώνα του αυτοκρατορικού οίκου υποκλίθηκε μπροστά της και της έδωσε έναν νεόκοπο νόμισμα στο οποίο ήταν αποτυπωμένη η μορφή του νέου αυτοκράτορα, του Κλαύδιου.

Αναστέναξε. Σκεφτόταν τη Μεσσαλίνα όλη τη μέρα, και τώρα αυτή την καλούσε να παρουσιαστεί μπροστά της. Ίσως οι θεοί να είχαν προσπαθήσει να την προειδοποιήσουν. Ο,τι και να έκανε, δεν μπορούσε να το αποφύγει. Επέστρεψε το δηνάριο στον αγγελιοφόρο σαν αμοιβή για τις υπηρεσίες του και τον έδιωξε.

Μερικοί ανάμεσα στο πλήθος είχαν αρχίσει να γιουχάρουν τους δυο αντίπαλους. Ο αγώνας ήταν βαρετός. Οι δυο άνδρες είχαν συγκρουστεί μονάχα δυο φορές, και κανείς τους δεν ήταν ακόμα σοβαρά πληγωμένος. Έκαναν μικρά πηδήματα, αποφεύγοντας ο ένας τον άλλο.

Σήκωσε τους ώμους και ετοιμάστηκε να φύγει. Έριξε στους αντίπαλους μια τελευταία ματιά, τίναξε τα μακριά λυτά μαλλιά της, σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό της και κλότσησε το πόδι ενός πατρικίου που της έφραζε το δρόμο προς την έξοδο.

Μερικοί από τους τακτικούς θεατές την αναγνώρισαν καθώς περνούσε ανάμεσά τους. Βαριεστημένοι από τον αγώνα που παρακολουθούσαν, άρχισαν να φωνάζουν τραγουδιστά το όνομά της. Ήταν μεγάλη της τιμή, καθώς αυτοί που φώναζαν ήταν Ρωμαίοι ευγενείς. Τους αγνόησε, όμως, κοιτάζοντας μονάχα μπροστά της μέχρι που άφησε την αρένα πίσω της.

Αν και ο ήλιος την ξερόψηνε, οι δρόμοι ήταν λασπωμένοι από μια πρόσφατη βροχή. Η γλίτσα ξεχείλιζε γύρω από τα σανδάλια της και έμπαινε ανάμεσα στα γυμνά της δάχτυλα. Ένα περαστικό κάρο της πέταξε λάσπες στα πόδια.

«Άθλιο χοντροβόδι!» Πήρε από κάτω μια χούφτα λάσπη και την πέταξε στον αμαξά, πασαλείβοντας την πλάτη και το σβέρκο του. Εκείνος σταμάτησε το κάρο και γύρισε, αγριοκοιτάζοντάς την οργισμένος. Μετά την αναγνώρισε, τα μάτια του γούρλωσαν και το στόμα του άνοιξε. Έτριψε το πηγούνι του, έγλυψε τα χείλη του και χτύπησε τα άλογα για να ξεκινήσουν.

Κοιτάχτηκε από πάνω μέχρι κάτω. Η Μεσσαλίνα θα την υποχρέωνε να πλυθεί πριν τη δεχτεί σε ακρόαση. Είχε λάσπες παντού- στα σανδάλια, το μανδύα, στον ποδόγυρο του κοντού χιτώνα, στο θηκάρι και στο πόδια. Βλαστήμησε ξανά και αναστέναξε.

«Τώρα είσαι μια χαρά, Ντιάνα», είπε ενθουσιασμένη η Μεσσαλίνα, πλησιάζοντας προς το μέρος της. Τα λεπτά σανδάλια της δεν έκαναν κανένα θόρυβο πάνω στο μαρμάρινο πάτωμα, και η αυτοκράτειρα περπατούσε με μια άνετη και αισθησιακή χάρη. «Αχ και να μην ήσουν τόσο αστεία ψηλή».

Η Ντιάνα δυσφορούσε μέσα στη μακριά μεταξωτή *στόλα*[4] και *πάλλα*[5] που οι υπηρέτριες επέμεναν να φορέσει. Πήγαιναν χρόνια από τότε που είχε βάλει για τελευταία φορά τα βαριά ριχτά ρούχα μιας Ρωμαίας. Σαν μονομάχος είχε μάθει να προτιμά το αν-

δρικό ντύσιμο. Όμως η Μεσσαλίνα είχε δίκιο. Ακόμα και ξυπόλυτη, ήταν ψηλότερη από τους περισσότερους άνδρες. Αυτή η αμφίεση την έκανε να φαίνεται πελώρια.

Η υπηρέτρια που την είχε πλύνει και ντύσει, μίλησε από την πόρτα: «Τα φόρεσε για να σας ευχαριστήσει, αρχόντισσά μου».

Η Ντιάνα ακούμπησε το χέρι πάνω στο κοντό σπαθί της. Δεμένο καθώς ήταν κάτω από το φόρεμα, της ήταν αδύνατον να το τραβήξει, αλλά παρόλα αυτά η χειρονομία την έκανε να αισθάνεται καλύτερα. «Θα ήθελες να αποκτήσεις διχαλωτή γλώσσα, μικρή οχιά»: Γύρισε προς τη Μεσσαλίνα. «Τα φόρεσα μόνο και μόνο επειδή έκλεψε τα άλλα μου ρούχα».

Η αυτοκράτειρα έκανε μια χειρονομία, διώχνοντας την προσβεβλημένη υπηρέτρια. «Τέλος πάντων...» είπε στη Ντιάνα, κοιτάζοντας την με κριτικό μάτι. «Δεν σου πάνε και τόσο άσχημα. Αν είχες μεγαλύτερο στήθος και τα μαλλιά σου ήταν...»

Η Ντιάνα τη διέκοψε. «Δεν με κάλεσες εδώ για να συζητήσουμε τα φυσικά μου προσόντα. Τι μηχανεύεσαι πάλι μέσα σε αυτό το κιβούρι που αποκαλείς μυαλό;»

Η Μεσσαλίνα φάνηκε να έχει καταπιεί αναμμένα κάρβουνα. «Το θράσος σου ξεπερνάει τα όρια».

Η Ντιάνα σήκωσε τους ώμους. «Τον πρώτο καιρό μπορούσες να με τρομάζεις με τις απειλές σου. Τώρα πια δεν φοβάμαι την αρένα. Στείλε με πίσω, αν νομίζεις πως μπορείς να βρεις κάποιον άλλο για να κάνει τα θελήματά σου».

Η Μεσσαλίνα κατσούφιασε. Πήγε μέχρι ένα κοντινό τραπέζι και πήρε το μικρό χρυσό μαστίγιο που ήταν το αγαπημένο της παιχνίδι. Το χτύπησε δοκιμαστικά στον αέρα. «Ξέρεις πως ο Κλαύδιος δεν με αφήνει να έχω στη δούλεψή μου άνδρες. Ο χοντροηλίθιος φοβάται μήπως πηδήσω στο κρεβάτι μαζί τους, και δεν έχει άδικο. Το κάνω έτσι κι αλλιώς, όταν βρίσκω κάποιον αρκετά γενναίο για να τολμά να κερατώνει τον αυτοκράτορα». Χτύπησε ξανά το μαστίγιο, ρίχνοντας ένα λεπτοκαμωμένο βάζο από το βάθρο του. Έπεσε στο πάτωμα και έγινε μικροσκοπικά κομμάτια. «Δεν είναι όμως εκεί το θέμα, σωστά; Με υπηρετείς επειδή σου αρέσουν οι αμοιβές και τα προνόμια. Δεν θα άντεχες στη σκέψη να ξαναγίνεις πάλι ένα τίποτα μέσα στον όχλο των πληβείων. Και πού αλλού εκτός από την υπηρεσία μου ή την αρένα θα μπορούσες να χρησιμοποιήσεις τα αξιοθαύμαστα χαρίσματά σου;»

Η Ντιάνα χαμογέλασε αχνά. Γιαυτό το λόγο υπέμενε τη Μεσσαλίνα. Όχι για τα λεφτά ή τα προνόμια, αλλά για την ικανοποίηση να μιλά σταράτα με μια άλλη γυναίκα. Όσο μηχανορράφος και ανελέητη να ήταν η αυτοκράτειρα, παρέμενε μια θαρραλέα και αποφασιστική γυναίκα.

Η Μεσσαλίνα τύλιξε το μαστίγιο και πέρασε τα χέρια στη μέση της. «Υπάρχουν κάποιες φήμες», είπε προσεκτικά, «για μια νέα αίρεση που ξεφύτρωσε στους λόφους. Μερικοί λένε ότι κατέχει το μυστικό της αθανασίας». Κούνησε το κεφάλι αργά, αφήνοντας να φανούν μυτερά, μαργαριταρένια δόντια.

Η Ντιάνα πήγε μέχρι ένα ράφι και κατέβασε ένα ασκί κρασί και δυο πήλινα κύπελλα.

Έγειρε πάνω στη σέλλα, ενώ ο κουρασμένος ήλιος έδυε μέσα σε ένα στρώμα από βυσσινιά σύννεφα και πορφυρές σκιές. Μια εβδομάδα άσκοπης αναζήτησης στο βορρά την είχε αφήσει εξαντλημένη. Η αρματωσιά πλήγωνε το δέρμα της σε αμέτρητα σημεία.

Ο δρόμος οδηγούσε σε μια δασωμένη κοιλάδα. Σκέφτηκε ότι θα ήταν προτιμότερο να κατασκήνωνε μέσα στα δέντρα παρά να μείνει αφύλαχτη στα αμέσα στα δέντρα παρά να μείνει αφύλαχτη στα ανοιχτά, κινδυνεύοντας από ληστές ή από τον παγερό άνεμο της νύχτας. Πίεσε το κουρασμένο της άλογο να κατεβεί την πλαγιά.

Αναρωτήθηκε μήπως η Μεσσαλίνα ήταν τελικά το ίδιο τρελή με τον Καλιγούλα. Κι εκείνο το χοντροσκούληκο κυνηγούσε το όνειρο της αθανασίας, αλλά αυτός διάλεξε ευκολότερο δρόμο- διέταξε τη Σύγκλητο να τον ανακηρύξει θεό. Η Μεσσαλίνα, τουλάχιστον, έδειχνε περισσότερη φαντασία.

Τα δέντρα υψώθηκαν από πάνω της και το σκοτάδι έπεσε μέσα από τα πυκνά φυλλώματα. Στα σημεία που φαινόταν, ο ουρανός είχε γεμίσει με αμέτρητα αστέρια. Όπως όλοι οι ρωμαϊκοί δρόμοι, και αυτός που ακολουθούσε ήταν καλά ανοιγμένος. Δεν είχε πρόβλημα να τον ακολουθήσει.

Μετά από μια εβδομάδα αναζήτησης, δεν είχε ακόμη βρει ίχνη της παράξενης αίρεσης. Πιθανώς οι πληροφοριοδότες της αυτοκράτειρας, σε όσο ψηλές θέσεις κι αν βρίσκονταν, ήταν τρελοί όπως κι

εκείνη. Όλοι επιθυμούσαν την αιώνια ζωή, ειδικά οι πλούσιοι που είχαν και περισσότερα να χάσουν. Οι καινούριες θρησκείες ξεφύτρωναν στη Ρώμη σαν αγριόχορτα μετά τη βροχή. Η Ντιάνα, όμως, αμφέβαλλε για τις δυνάμεις που ισχυρίζονταν ότι διέθεταν. Ήταν σίγουροι πως οι ιερείς της νέας αίρεσης δεν θα έκαναν τίποτα περισσότερο από το να ψέλνουν και να σφάζουν μερικά κοτόπουλα. Ωστόσο, επειδή την είχε διατάξει η Μεσσαλίνα, εκείνη συνέχιζε το ψάξιμο.

Η φωνή μιας κουκουβάγιας την ξάφνιασε και μετά την έκανε να χαμογελάσει. Λίγο-λίγο, το περιβάλλον του δάσους άρχισε να τη χαλαρώνει: οι βαριές σκιές, το τερέτισμα των εντόμων, η ελαφριά αύρα που ανάδευε τα φύλλα.

Άρχισε να τραγουδάει: η φωνή της υψώθηκε, καθαρή και γλυκιά, σε ένα τραγούδι από αυτά που τραγουδούσαν οι πόρνες του ιππόδρομου όταν οι μονομάχοι εραστές τους επρόκειτο να πολεμήσουν την επόμενη μέρα. Ήταν ένα τραγούδι αγάπης και προσμονής, ευχών και υποσχέσεων, θλιμμένο, αλλά και γεμάτο ελπίδα.

Το πορνείο του ιππόδρομου πρόσφερε και άνδρες, και όσο βρισκόταν εκεί είχε ζευγαρώσει με πολλούς από αυτούς. Εκείνοι όμως ποτέ δεν τραγουδούσαν όπως οι γυναίκες. Ποτέ δεν είχε νιώσει αγάπη για κάποιον από αυτούς, όπως μερικές γυναίκες ένιωθαν για τους άνδρες του πορνείου. Τότε δεν είχε σημασία, αλλά τον τελευταίο καιρό είχε αρχίσει να αισθάνεται ένα παράξενο κενό, ένα φόβο

πως η αρένα είχε σκοτώσει κάτι μέσα της. Αναρωτιόταν αν ήταν πια ικανή να αγαπήσει.

Πλάι στο δρόμο ανακάλυψε ένα ξέφωτο. Στάχτες και μαυρισμένες πέτρες σημάδευαν ένα μέρος όπου είχαν αναπαυθεί και άλλοι ταξιδιώτες. Εκεί κοντά υπήρχε ένας σωρός ξερών ξύλων, και έτσι, αφού πρώτα έδεσε το άλογό της, έφτιαξε γρήγορα μια μικρή φωτιά. Σε λίγο, ένα λιτό γεύμα από σπόρους και ζεστό, παστό κρέας είχε γεμίσει την κοιλιά της, και έτσι έγειρε πάνω στη σέλλα της με ένα *σεξτάριους*[6] κρασί στο χέρι. Σκέφτηκε να βγάλει την αρματωσιά, αλλά τελικά κέρδισε η επιφυλακτική της φύση. Τη φορούσε τόσες μέρες˙ τι ήταν μια νύχτα παραπάνω;

Τα αστέρια τρεμόπαιζαν μέσα από τα κλαδιά, και η μικρή φωτιά σχεδόν είχε σβήσει. Ήπιε μια ακόμα γουλιά κρασί και έκλεισε τα μάτια.

Δεν κοιμήθηκε, όμως. Κάτι την ενοχλούσε, ένα ανατριχιαστικό συναίσθημα πως δεν ήταν μόνη, πως κάτι την παρακολουθούσε. Όταν δεν μπορούσε πια να αντέξει αυτή την αίσθηση, ανασηκώθηκε ξαφνικά, απλώνοντας το χέρι προς το σπαθί της. Η κοντή πλατιά λεπίδα βγήκε σφυρίζοντας από το θηκάρι, γυαλίζοντας κόκκινη μέσα στη θαμπή λάμψη των κάρβουνων. Η Ντιάνα προσπάθησε να διακρίνει τι κρυβόταν μέσα στο σκοτάδι.

Μια νεαρή κοπέλα την κοιτούσε από την άλλη άκρη του ξέφωτου. Τα μικρά στητά της στήθια έλαμπαν γυμνά, χλωμά σαν το φεγγαρόφωτο. Δάκρυα άστραφταν πάνω σε λευκά μάγουλα, αν και δεν

φαινόταν να κλαίει. Σήκωσε ένα φιλντισένιο χέρι και έδειξε προς το δάσος.

Ύστερα το παιδί εξαφανίστηκε, σαν σταγόνα δροσιάς κάτω από το φως του ήλιου.

«Δία Παντοκράτορα!» Η Ντιάνα πετάχτηκε όρθια, κάνοντας σημάδια προστασίας στον αέρα. Δεν είχε καν ανοιγοκλείσει τα βλέφαρά της. Η επισκέπτρια δεν είχε τραβηχτεί αθόρυβα μέσα στη νύχτα˙ είχε εξαφανιστεί στα καλά καθούμενα!

Μια ανατριχιαστική πολεμική κραυγή έδιωξε κάθε σκέψη της κοπέλας από το μυαλό της. Γύρισε απότομα, σηκώνοντας το σπαθί. Τρεις άνδρες είχαν ξεπηδήσει μέσα από τις σκιές. Τίναξε το σπαθί της δυο φορές, ανοίγοντας την κοιλιά του πλησιέστερου, ενώ εκείνος βρισκόταν ακόμα στον αέρα. Εκείνος έπεσε ουρλιάζοντας στο έδαφος, κρατώντας τα σωθικά του.

Οι άλλοι δύο της ρίχτηκαν άγρια και γρήγορα, ρίχνοντας την κάτω με το συνδυασμένο βάρος τους. Ο ένας προσπάθησε να της ακινητοποιήσει το δεξί χέρι πριν η λεπίδα χτυπήσει ξανά. Ξεφυσώντας, η Ντιάνα βύθισε τα δόντια της σε έναν μαλακό ώμο, ξεσκίζοντας τη σάρκα του. Μια κραυγή πόνου γέμισε τα αυτιά της, και κάποιος κύλησε μακριά της. Χτύπησε τον τελευταίο με το ελεύθερο χέρι, αναζητώντας τα ευάλωτα μάτια του με τα νύχια της. Μια γροθιά προσγειώθηκε στο σαγόνι της, και ένας αγκώνας πίεσε το λαιμό της. Είδε ένα πλατύ χαμόγελο να χαράζεται στα λεπτά χείλη του άνδρα που

ήταν πεσμένος επάνω της. Τα μάτια του έκαιγαν με μια δαιμονική μανία.

Τον έφτυσε στα μάτια, και ενώ εκείνος ανοιγόκλεινε τα βλέφαρά του, του σύνθλιψε το στόμα με μια κουτουλιά, νιώθοντας τα δόντια του να σπάνε. Ο αντίπαλός της έχασε την ισορροπία του και εκείνη του ξέφυγε. Πήδησε όρθια με το σπαθί έτοιμο.

Οι δυο άνδρες το είχαν ήδη βάλει στα πόδια. Άκουσε θορύβους από σπασίματα θάμνων καθώς έτρεχαν στα τυφλά μέσα στο δάσος, αφήνοντας πίσω το πτώμα του τρίτου συντρόφου τους. Εκείνη το έσπρωξε με το πόδι. Το σπαθί της είχε κάνει καλύτερη δουλειά από ό,τι είχε αρχικά πιστέψει. Οι δυο σπαθιές τον είχαν ανοίξει τελείως· ήταν ήδη νεκρός.

Έσκυψε πιο κοντά του, καθώς κάτι της τράβηξε την προσοχή. Ήταν δύσκολο να ξεχωρίσει τα χρώματα μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, αλλά θα έπαιρνε όρκο πως ο ποδόγυρος του χιτώνα του είχε πορφυρό χρώμα. Ήταν, λοιπόν, ένας πατρίκιος και όχι ένας κοινός ληστής.

Έσυρε το πτώμα λίγο πιο μακριά, ώστε να μη χρειάζεται να το κοιτάζει την υπόλοιπη νύχτα. Το ασκί ήταν ακόμα μισογεμάτο. Το σήκωσε, τράβηξε μια γουλιά, και κάθισε πίσω στη σέλα της για να σκεφτεί.

Η κοπέλα την είχε προειδοποιήσει. Είχε δείξει ακριβώς προς το σημείο όπου κρύβονταν οι επιτιθέμενοι. Ήταν όμως μια απλή κοπέλα; Μήπως απλά της είχε φανεί ότι εξαφανίστηκε, ενώ την είχε εξαπατήσει κάποιο παιχνίδισμα του σκοταδιού και της φωτιάς;

Σκούπισε ένα ρυάκι αίματος από τα χείλη της και μετά ξαναφούντωσε τη φωτιά. Φοβόταν πια να κοιμηθεί. Πέρασε τη μισή νύχτα κοιτάζοντας σκεπτικά της φλόγες και την άλλη μισή ρίχνοντας κλεφτές ματιές προς το σημείο όπου είχε ρίξει το πτώμα.

Το πρωί δεν έφερε πολύ φως. Μια πυκνή ομίχλη είχε πέσει πάνω στο δάσος από τις τελευταίες ώρες της νύχτας και έκρυβε τα πάντα εκτός από το πλησιέστερο κομμάτι του δρόμου μπροστά της.

Γύρισε πίσω στους θάμνους για να επιβεβαιώσει τους φόβους της. Κανείς από τους επιτιθέμενους δεν κρατούσε όπλο. Ο φόνος ενός πατρικίου, και μάλιστα άοπλου, θα μπορούσε να τη στείλει πίσω στην αρένα. Όχι για να πολεμήσει, μια και κάτι τέτοιο δεν το φοβόταν, αλλά για δημόσια σταύρωση.

Βρήκε το πτώμα, κοίταξε τον πορφυρό ποδόγυρο, και μετά άρχισε να ξεριζώνει αγριόχορτα για να σκεπάσει την πράξη της.

Σέλωσε το άλογό της και το καβάλησε γρήγορα. Η ομίχλη δημιουργούσε μικρούς στρόβιλους καθώς ακολουθούσε το δρόμο. *Λες και ο Κάτω Κόσμος ανέβηκε στη γη*, σκέφτηκε, και έσφιξε πιο πολύ το μανδύα της.

Λίγη ώρα αργότερα, ο ήλιος σηκώθηκε και ο αέρας ζεστάθηκε. Η ομίχλη άρχισε να διαλύεται, και το έδαφος έγινε ανηφορικό. Κατάλαβε πως έβγαινε από την κοιλάδα.

Στην άκρη του δάσους, ένα παλιό μονοπάτι ξέκοβε από τον κεντρικό δρόμο. Ανέβαινε τη λοφοπλαγιά προς μια πανάρχαια βίλα που ξεχώριζε στην κορυφή. Στην αρχή σκέφτηκε να προσπεράσει, αλ-

λά σε μια στροφή του μονοπατιού διέκρινε μια κοπέλα που έμοιαζε με εκείνη η οποία την είχε σώσει την προηγούμενη νύχτα. Όταν προσπάθησε να βεβαιωθεί με μια δεύτερη ματιά, η κοπέλα είχε ήδη εξαφανιστεί.

Έσκυψε να ξυστεί σε ένα σημείο όπου η περικνημίδα της είχε ερεθίσει το δέρμα, ενώ ταυτόχρονα κοιτούσε το ελικοειδές στενό μονοπάτι. Ξαφνικά η βίλα της προξένησε την περιέργεια, και απόρησε για το μυστήριο της νεαρής γυναίκας. Έστρεψε το άλογό της προς την ανηφοριά.

Ένας χαμηλός μαντρότοιχος περιτριγύριζε το κτήμα. Η είσοδος ήταν μέσα από μια αψίδα από μαύρο σίδερο, αγγιγμένη από τη σκουριά. Το πλακόστρωτο θρυμματιζόταν κάτω από τις οπλές του αλόγου της, αλλά ο κήπος ήταν περιποιημένος και ζωηρόχρωμα αναρριχητικά φυτά κάλυπταν σαν δαντέλα τους τοίχους της βίλας.

Μια πελώρια ξύλινη πόρτα την περίμενε στο τέρμα του μονοπατιού. Ένα σκουριασμένο ρόπτρο την προκαλούσε να χτυπήσει. Ξεκαβάλησε και το χτύπησε δυνατά, χωρίς να πάρει καμιά απάντηση. Χτύπησε δεύτερη και τρίτη φορά.

Τελικά, μια μπάρα ακούστηκε να σηκώνεται και η πόρτα άνοιξε. Ένας υπηρέτης ντυμένος με γαλάζια μεταξωτά τη χαιρέτισε με μια βαθιά υπόκλιση και ένα έτοιμο ποτήρι παγωμένου κρασιού. Με κάποια έκπληξη, εκείνη δέχθηκε το ποτήρι και τον ευχαρίστησε. Το κρασί ήταν γλυκό και πολύ εύγευστο, και το ήπιε μέχρι την τελευταία σταγόνα.

«Είναι εδώ ο αφέντης σου;» ρώτησε, δίνοντας το ποτήρι πίσω στον υπηρέτη.

Εκείνος δεν απάντησε, αλλά υποκλίθηκε ξανά και της έκανε νόημα να περάσει μέσα.

Ίσως είναι μουγκός, σκέφτηκε, καθώς περνούσε μέσα και περίμενε μέχρι που εκείνος να αμπαρώσει πάλι την πόρτα.

Το εσωτερικό της βίλας ήταν πολυτελέστατο. Οι λευκοί μαρμάρινοι τοίχοι έλαμπαν. Υφαντά με περίπλοκες λεπτομέρειες διακοσμούσαν τους τοίχους. Βάζα, προτομές και γλυπτά γέμιζαν κάθε εσοχή και γωνιά. Το πάτωμα ήταν καλυμμένο με παχιά ανατολίτικα χαλιά. Ο υπηρέτης την οδήγησε μέσα από δυο κάμαρες σε μια άλλη διπλή πόρτα την οποία και άνοιξε.

Το δωμάτιο ήταν γεμάτο από ηλιόφωτο το οποίο έμπαινε από ψηλά ανοίγματα στους τοίχους. Εκεί μέσα ο οικοδεσπότης της εργαζόταν πάνω σε ένα κομμάτι πανέμορφου ροζ μάρμαρου. Αν και είχε κάνει αρκετή δουλειά, το γλυπτό ήταν ακόμη άμορφο. Μόλις την πρόσεξε, άφησε αμέσως το σφυρί και το καλέμι, σκούπισε τα χέρια του, και την πλησίασε χαμογελώντας.

«Είμαι ο Δέκιος Πάουλους Κάστους», είπε.

«Ντιάνα», του ανταπάντησε εκείνη, αποφεύγοντας να υποκλιθεί, παρ όλο που είχε προσέξει την πορφύρα του χιτώνα του.

«Τίποτε άλλο;» Σήκωσε τα φρύδια του με απορία, αλλά ο τόνος του παρέμενε ευγενικός.

«Απλά Ντιάνα».

Εκείνος έξυσε το σαγόνι. «Βλέπω πως δεν είσαι Ρωμαία, παρά τα ανδρικά σου ρούχα. Ελληνίδα, ίσως; Μακεδόνισσα;»

«Είμαι μια ελεύθερη Ρωμαία πολίτισσα». Θυμήθηκε το *ρούντις*, το κοντό σκήπτρο των ελεύθερων που κρεμόταν από τη σέλλα της. Θα της ζητούσε να του το δείξει; Ήταν δικαίωμά του.

Ο Δέκιος ζάρωσε το μέτωπο, σήκωσε τους ώμους και μετά χαμογέλασε ξανά. «Η Ντιάνα!» είπε, χτυπώντας τα χέρια. «Ασφαλώς! Η αρματωσιά σου θα έπρεπε να μου το θυμίσει. Σε είδα να αγωνίζεσαι πριν από δύο χρόνια. Ήσουν στα στόματα όλων των πολιτών της Ρώμης! Ο σπουδαιότερος *σέκιουτορ*[7] στους αγώνες, και μάλιστα γυναίκα!» Ήταν η σειρά της να σηκώσει τους ώμους αδιάφορα. Ύστερα, συνειδητοποιώντας πως απλά ήθελε να την κολακέψει, υποκλίθηκε μπροστά του. Η κίνηση δεν της κόστισε τίποτα, αν και φάνηκε να τον ευχαριστεί. Στο κάτω κάτω, ήταν φιλοξενούμενή του.

«Το φτωχό μου εργαστήριο δεν είναι μέρος για να καθίσουμε», είπε απολογητικά, οδηγώντας την σε ένα άλλο δωμάτιο. Ήταν εξίσου μεγάλο και καλύτερα επιπλωμένο, πιο κατάλληλο για καθιστικό. Της έδειξε ένα ανάκλινδρο όπου θα μπορούσε να ξαπλώσει, και εκείνος πήγε σε ένα άλλο, εκεί κοντά. Ο υπηρέτης μπήκε μερικές στιγμές αργότερα, φέρνοντας κρασί σε εξαιρετικά σκαλισμένα χρυσά κύπελλα. Ήταν ολοφάνερο πως ο οικοδεσπότης της αγαπούσε το ωραίο.

Ο Δέκιος ήπιε μια γουλιά και μετά σήκωσε το ένα φρύδι. «Πες μου, μονομάχε, πώς και βρίσκεσαι τόσο μακριά από την Αιώνια Πόλη;»

Εκείνη δοκίμασε το δυνατό ποτό και βρήκε πως της άρεσε. «Αναζητώ την αθανασία», είπε με ένα ειρωνικό χαμόγελο, και μετά ρούφηξε άλλη μια γουλιά.

Ο Δέκιος την κοίταξε πίσω από το χείλος του ποτηριού. «Τότε ήρθες στο σωστό μέρος». Τα σκοτεινά μάτια του φαίνονταν να χορεύουν πάνω στο χρυσό κύπελλο καθώς την παρατηρούσαν.

Εκείνη περιεργάστηκε καλύτερα τον οικοδεσπότη της· δεν ήταν κάποιος υπέρβαρος πατρίκιος, εκφυλισμένος από τις ηδονές της Ρώμης. Το πρόσωπό του ήταν λιπόσαρκο και σκληρό, ήταν σχεδόν το ίδιο ψηλός με εκείνη, και είχε φαρδείς ώμους και στήθος. Αν τα χέρια του δεν ήταν ολοφάνερα τρυφερά, θα μπορούσε να περνούσε για στρατιωτικός. Τα μαλλιά και το κοντό του γένι ήταν μαύρα· τα μάτια του ήταν ακόμα πιο μαύρα, σαν τρύπες μέσα στις οποίες θα μπορούσε να πέσει.

«Τι είπες;»

Εκείνος σήκωσε το κύπελλο και το γύρισε αργά ανάμεσα στα δάχτυλά του, έτσι ώστε να λάμψει στο φως του ήλιου. «Η τέχνη είναι αθάνατη», είπε προσεκτικά, «κι εγώ έχω γεμίσει το σπίτι μου με έργα τέχνης». Της έκλεισε το μάτι, και ένα αχνό χαμόγελο άγγιξε τις γωνίες των χειλιών του. «Αν και είμαι βέβαιος πως δεν εννοούσες αυτό».

Ρούφηξε το κρασί αισθησιακά, αφήνοντας για λίγη ώρα τη γλώσσα πάνω στο χείλος του ποτηριού.

Η φωνή του την αγκάλιαζε, βαθιά και πλούσια, λες και κάθε λέξη του ήταν ένα χάδι. Είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που κάποιος άνδρας την είχε ελκύσει όσο αυτός.

«Τι θα έκανες την αθανασία, αν ήταν κάτι χειροπιαστό;» τη ρώτησε.

«Θα την έδινα στην αυτοκράτειρα Μεσσαλίνα», του απάντησε. «Εκείνη με έστειλε σε αυτή την ηλίθια αναζήτηση».

«Κι εσύ; Δεν θα ήθελες το μερδικό σου, ώστε να ζήσεις για πάντα;»

Εκείνη στράγγισε το ποτήρι της. Ο υπηρέτης που περίμενε αμίλητος σε μια γωνιά έτρεξε να της το ξαναγεμίσει. «Ήδη ζω μια παράταση της ζωής μου», του απάντησε, κοιτάζοντάς τον στα μάτια. «Οι θεοί μου επέτρεψαν να επιβιώσω μέσα στην αρένα. Τι δικαίωμα έχω να ζητήσω κι άλλη;» Σηκώθηκε από το ανάκλινδρο και άρχισε να τριγυρίζει στο δωμάτιο, εξετάζοντας τα καταπληκτικά αντικείμενα που φαινόταν τόσο αδιάφορα σκορπισμένα γύρω της.

«Όλοι οι κυβερνήτες ονειρεύονται να ζήσουν για πάντα, έτσι δεν είναι;» φώναξε ο Δέκιος από το κάθισμά του. «Μα γιατί η Μεσσαλίνα;»

Μια άρπα ήταν αφημένη σε ένα βάθρο. Πέρασε τα δάχτυλα της πάνω από τις χορδές, βγάζοντας μια φάλτσα νότα. Ήταν εντελώς ξεκούρδιστη. «Για τους συνηθισμένους λόγους», του απάντησε. «Φοβάται το θάνατο, φοβάται μήπως χάσει το θρόνο, φοβάται μήπως χάσει τον Κλαύδιο. Φαίνεται πως ο αυτοκράτορας κάνει τα γλυκά μάτια στην αρχόντισσα Αγριππίνα. Η Μεσσαλίνα πιστεύει πως

με ένα τέτοιο δώρο θα τον ξανακερδίσει, και ταυτόχρονα θα εξασφαλίσει τη θέση της».

«Εκείνη στο είπε;»

Η Ντιάνα ένευσε. «Εγώ της είπα απλά να πλαγιάσει μαζί του. Αν δεν μπορεί να τον κρατήσει έτσι, δεν μπορεί να τον κρατήσει με κανένα τρόπο».

Κούρδισε μια χορδή, την ξαναχτύπησε, και έσμιξε τα φρύδια, απογοητευμένη από το αποτέλεσμα. Ο Δέκιος ήρθε και στάθηκε πίσω της. «Αυτοί οι βασιλιάδες είναι τόσο άπληστοι», είπε αναστενάζοντας. «Αναρωτιέμαι τι θα έδινε η αυτοκράτειρα για ένα τέτοιο μυστικό».

Η Ντιάνα γύρισε προς το μέρος του και ήπιε μια μικρή γουλιά. «Αν η ερώτησή σου είναι ρητορική, δεν έχω να σου δώσω απάντηση». Ήπιε άλλη μια γουλιά, παρατηρώντας τον προσεκτικά. «Αν όμως μου κάνεις κάποια προσφορά, μπορώ να σου πω ότι υπάρχουν πεντακόσια χρυσά νομίσματα στο σάκο της σέλλας μου, μια απλή προκαταβολή για αυτόν τον καινούριο ιερέα και τους οπαδούς του».

«Σημαντικό ποσό», συμφώνησε ο Δέκιος. «Να υποθέσω πως ακόμα δεν έχεις βρει αυτό που ζητάς;»

Η Ντιάνα άφησε κάτω το άδειο κύπελλο. «Ασφαλώς όχι. Ποτέ στην ιστορία της Ρώμης δεν υπήρξε αίρεση αφιερωμένη στη λατρεία του Όρκους».

«Του θεού του θανάτου;» Σήκωσε τα φρύδια και έσφιξε τα χείλη του.

«Έτσι ισχυρίζονται οι πληροφοριοδότες της Μεσσαλίνας. Παρ όλα αυτά, δεν έχω ανακαλύψει

κανένα ίχνος τους, ούτε και κάποιον που να παραδέχεται πως τους γνωρίζει».

Εκείνος έδειξε την άρπα. «Ξέρεις να παίζεις;»

Η Ντιάνα ένευσε. «Έμαθα όταν ήμουν μικρή. Στη σχολή των μονομάχων ήταν το μόνο πράγμα που με κράτησε στα λογικά μου. Αργότερα, τη χρησιμοποιούσα για να μη σκέφτομαι πολύ. Ένας μονομάχος δεν πρέπει να σκέφτεται».

Της έδειξε ένα ανάκλινδρο και πήρε το άδειο κύπελλό της. «Παίξε κάτι για μένα», την παρότρυνε. «Αυτές οι χορδές έχουν παραμείνει σιωπηλές για πάρα πολύ καιρό. Το σπίτι διψάει για μουσική».

Δεν ήθελε πολλά λόγια. Πήρε την άρπα και την κουβάλησε μέχρι το ανάκλινδρο, όπου και την ισορρόπησε ανάμεσα στα γόνατά της. Οι χορδές δεν είχαν φθαρεί· μόλις τις κούρδισε, οι νότες βγήκαν καθαρές.

Ένα τραγούδι βγήκε από τα χείλη της. Τραγούδησε για την αρένα· για πολεμιστές που κείτονταν ετοιμοθάνατοι πάνω στην καυτή άμμο· για εκπληκτικούς αγώνες και θρυλικούς ήρωες· για μεγάλα θηρία με κοφτερά νύχια και ματωμένα δόντια· για εφήμερη ζωή και φευγαλέες δόξες. Τα δάχτυλά της κυλούσαν σαν νερό πάνω στις χορδές, ανακατεύοντας παράξενες και αφύσικες αρμονίες μέσα στη μουσική της.

Μετά τις πρώτες νότες, ο υπηρέτης πλησίασε λίγο πιο κοντά για να ακούσει, ακουμπώντας σε ένα τραπέζι και μην τολμώντας να προχωρήσει περισσότερο. Ο Δέκιος παρέμενε αμίλητος, υπνωτισμένος από τις εικόνες που δημιουργούσε η μουσική

της. Όταν εκείνη τραγουδούσε ζωηρά και εύθυμα, αυτός γελούσε και χτυπούσε τα πόδια. Όταν είπε ένα θλιμμένο τραγούδι, ένα δάκρυ κύλησε από το μάγουλό του.

Όταν τέλειωσε, εκείνος σήκωσε τα μάτια. «Τα τραγούδια σου έσπειραν σπάνιους σπόρους στο χέρσο μέρος όπου κάποτε κατοικούσε η ψυχή μου», της είπε κουνώντας το κεφάλι, και μια βαριά θλίψη φάνηκε να τον καταβάλει. «Τόσο ευαίσθητο ταλέντο», είπε τελικά. «Γιατί σε έστειλαν στην αρένα;»

Ένα κομμάτι μέσα της πάγωσε. Κοίταξε προς τα ανοιχτά παράθυρα. Το φως είχε λιγοστέψει. Τραγουδούσε σχεδόν όλη τη μέρα, και η νύχτα πλησίαζε.

«Σκότωσα κάποιον», του απάντησε, χτυπώντας μια απλή νότα. Τα μάτια του Δέκιου ήταν γεμάτα ερωτηματικά, αλλά το πρόσωπό του αντανακλούσε ένα είδος πατρικού ενδιαφέροντος που ξαφνικά την εξόργισε. «Θα αναρωτιέσαι ποιος ήταν, σωστά; Ήταν ο αφέντης μου, ένα βρομερό γουρούνι. Τον ξεκοίλιασα, όπως και δεκάδες άλλους στους αγώνες». Πέταξε την άρπα στο πάτωμα. Με έναν αναστεναγμό από φάλτσες νότες, το όργανο χτύπησε στα πλακάκια και ο λεπτεπίλεπτος σκαλισμένος λαιμός του ράγισε. Σηκώνοντας τη σπασμένη άρπα, αγριοκοίταξε τον Δέκιο, βρίσκοντας μια παράξενη ευχαρίστηση στην απελπισία με την οποία εκείνος είχε παρακολουθήσει την εσκεμμένη ζημιά της. «Όταν μπήκα, με ρώτησες ποια ήταν η καταγωγή μου», φώναξε. «Πώς μπορώ να την ξέρω; Γεννήθηκα σκλάβα, μια βρομερή Ρωμαία σκλάβα που πουλή-

θηκα σε ένα τέρας πριν ακόμα γνωρίσω τη μάνα μου!» Χτύπησε τη γροθιά στην παλάμη της. «Όμως τώρα πια είμαι ελεύθερη. Πολέμησα για την ελευθερία μου και την κέρδισα! Κανένας Ρωμαίος πατρίκιος δεν μπορεί να ισχυριστεί κάτι τέτοιο!»

Ο Δέκιος πήρε τη σπασμένη άρπα στα χέρια του. Μεγάλα δάκρυα κυλούσαν από τα μάγουλά του. Κουνούσε το όργανο μέσα στην αγκαλιά του σαν να ήταν μωρό. Βογκώντας σιγανά, κατευθύνθηκε προς την έξοδο του δωματίου. Ακριβώς στην πόρτα, γύρισε και την κοίταξε.

«Πώς μπορείς να παίζεις τέτοια μουσική ενώ είσαι τόσο ψυχρή;»

Ένας άνδρας όπως όλοι οι άλλοι, σκέφτηκε εκείνη από μέσα της. Και είχε γνωρίσει πολλούς. Κι όμως, κάτι μέσα του την είχε σπρώξει να αποκαλύψει ένα κομμάτι του εαυτού της που θεωρούσε από καιρό νεκρό: μια πληγή που, αν και επιφανειακά είχε κλείσει, δεν είχε ποτέ γιατρευτεί, και τώρα άρχιζε πάλι να αιμορραγεί. Κάλυψε την απόσταση με τρεις μεγάλες δρασκελιές και πέταξε οργισμένα την άρπα από τα χέρια του. «Έτσι είναι!» είπε μέσα από τα δόντια. «Εσείς οι Ρωμαίοι με κάνατε έτσι!»

Εκείνος την κοίταξε μουδιασμένα, με το πρόσωπο πολύ κοντά στο δικό της. Ύστερα μάζεψε για άλλη μια φορά το όργανο από το πάτωμα και χάθηκε μέσα στο μισοσκόταδο της βίλας. Ο υπηρέτης έτρεξε ξοπίσω του.

Έτριψε τους κροτάφους της και κοίταξε το διάδρομο που ήταν πλέον άδειος. Αφουγκράστηκε μήπως ακούσει βήματα ή φωνές, αλλά δεν άκουσε τίποτα. Δεν είχε ιδέα πού είχε πάει ο Δέκιος. Είχε απομείνει μόνη.

Δεν την είχε προσβάλει, ούτε είχε κάνει τίποτα για να προκαλέσει τη γαλατική οργή της. Της είχε προσφέρει καταφύγιο και ωραίο κρασί. Για αντάλλαγμα, εκείνη του είχε καταστρέψει την αγαπημένη άρπα του. Βλαστήμησε τον οξύθυμο χαρακτήρα της. Ο αφέντης της συχνά την αποκαλούσε αχάριστη. Τώρα πια δεν μπορούσε να κάνει τίποτε άλλο από το να φύγει ήσυχα, χωρίς να προκαλέσει άλλη θλίψη στον οικοδεσπότη της.

Πέρασε μέσα από το εργαστήριο, όπου το άμορφο πέτρινο γλυπτό έριξε μια μακριά, μεγαλόπρεπη σκιά πάνω στο δρόμο της. Το σούρουπο είχε έρθει πολύ γρήγορα. Δεν είχε πολύ ώρα για να ξαναβγεί στον κεντρικό δρόμο πριν πέσει η νύχτα. Έφτασε στην παλιά ξύλινη πόρτα και σήκωσε την αμπάρα.

Ο υπηρέτης του Δέκιου την περίμενε ακριβώς απέξω. Είδε αμέσως το μακρύ ραβδί στα χέρια του και πήγε να τραβήξει το σπαθί της. Η λεπίδα βγήκε σφυρίζοντας από το θηκάρι, αλλά το κάτω άκρο του ραβδιού την πέταξε από τα χέρια της. Σήκωσε τα μπράτσα για να προστατέψει το κεφάλι, αλλά ο υπηρέτης την ξαναχτύπησε με μεγάλη επιδεξιότητα, ακριβώς κάτω από τα πλευρά. Ο πόνος τη διαπέρασε. Την άλλη στιγμή, ένα χτύπημα στο κεφάλι την έριξε αναίσθητη.

Συνήλθε αργά, νιώθοντας το κρύο ενός πέτρινου πατώματος να διαπερνά το λεπτό λινό ρούχο της. Η

αρματωσιά της έλειπε, αλλά το βάρος του θηκαρωμένου της σπαθιού την πίεζε ανάμεσα στα στήθη. Κάπου κοντά της, φωνές έψελναν παράξενους ύμνους με συνοδεία αυλών. Έμεινε ακίνητη και αφουγκράστηκε με τα μάτια κλειστά, έτσι ώστε να μάθει όσα περισσότερα μπορούσε.

Ύστερα ένας άλλος ήχος ξεχώρισε από τους υπόλοιπους, ένα υπόκωφο, πονεμένο βογκητό.

Σε όλους τους αγώνες της στην αρένα, ποτέ δεν είχε ακούσει κάτι τέτοιο. Ανακάθισε, σφίγγοντας το θηκάρι και γυμνώνοντας το σπαθί.

Ο Δέκιος στεκόταν μόλις ένα μέτρο μακριά της, παρακολουθώντας ένα συνονθύλευμα κορμιών που συσπώνταν κάτω από το φως των δαυλών. Αναγνώρισε αρκετά πρόσωπα πατρικίων που σύχναζαν στην αυλή της Μεσσαλίνας. Την προσοχή της τράβηξαν δύο άνδρες- τους πρόδιδαν τα σημάδια από δαγκωνιές και τα σπασμένα τους δόντια.

Το βογκητό ξανακούστηκε πίσω της. Γύρισε να δει.

Ένα πελώριο άγαλμα υψωνόταν από πάνω της- ο θεός Όρκους πάνω στο θρόνο του. Οι πέτρινοι μύες του έμοιαζαν σχεδόν ζωντανοί κάτω από το φως των δαυλών. Τα μάτια του, δυο μαύροι λάκκοι από οψιδιανό, γυάλιζαν αλλόκοτα. Στο κάθε χέρι του έσφιγγε μια θαυμαστά σκαλισμένη ψυχή. Το κάθε πόδι έλιωνε μια άλλη κάτω από τη φτέρνα του. Δεν είχε γεννητικά όργανα· ο Όρκους ήταν θεός του θανάτου και όχι της ζωής.

Ανάμεσα στις πέτρινες κνήμες του υπήρχε ένας πελώριος ακτινωτός τροχός. Ένα ταλαίπωρο πλά-

σμα που κάποτε θα μπορούσε να ήταν άνθρωπος βρισκόταν τεντωμένο επάνω του. Ζαρωμένη πάνω στα απομεινάρια των ποδιών της, η χλωμή κοπέλα που η Ντιάνα είχε συναντήσει στο δάσος έχυνε σιωπηλά δάκρυα.

«Καλωσόρισες στο Ναό του Όρκους». Γύρισε για να αντικρίσει έναν χαμογελαστό Δέκιο. Εκείνος άγγιξε με το δάχτυλο τον κρόταφό του. «Σου ζητώ συγγνώμη εκ μέρους του υπηρέτη μου. Φάνηκε άσκοπα βάναυσος».

Η Ντιάνα σηκώθηκε από το πέτρινο βάθρο όπου ήταν ξαπλωμένη, κρατώντας τη λεπίδα του σπαθιού ανάμεσά τους. «Αν μου δινόταν μια ευκαιρία, θα τον είχα σουβλίσει».

«Αναμφίβολα», αναστέναξε εκείνος. Της γύρισε την πλάτη και έδειξε τους χορευτές που στριφογύριζαν μέσα στη σπηλιά, επιστρέφοντας πάντα στη μαρμάρινη λιμνούλα στο κέντρο της, όπου βουτούσαν τα δάχτυλά τους μέσα στα μαύρα της νερά και ξανάρχιζαν πάλι το χορό.

«Οι πιστοί γυρεύουν αυτό ακριβώς που ζητά και η Μεσσαλίνα σου», της εξήγησε ο Δέκιος. «Δεν έχουν όμως ακόμα αποδείξει την αφοσίωσή τους στον Όρκους. Οι ικεσίες τους παραμένουν αναπάντητες».

Εκείνη άγγιξε το πέτρινο βάθρο, το οποίο ήταν ακόμα ζεστό από τη θερμότητα του κορμιού της. «Να υποθέσω πως αυτό είναι κάποιο είδος βωμού;» Πέρασε από το μυαλό της να τον σκοτώσει εκείνη τη στιγμή, αλλά δίστασε. Πέρα από ένα χτύπημα στο κεφάλι και το μελάνιασμα μερικών πλευρών,

δεν της είχε κάνει κακό. Δεν της είχε καν πάρει το σπαθί.

Ο Δέκιος χαμογέλασε ειρωνικά. «Όχι, καλή μου». Έδειξε το γλυπτό, τον τροχό και το θύμα του. «Αυτός είναι ο βωμός. Τον σκάλισα εγώ ο ίδιος. Παρατήρησε τις λεπτομέρειες και τη φαντασία στο σχήμα. Μερικοί υποστηρίζουν πως όλοι οι δρόμοι οδηγούν στη Ρώμη». Σταύρωσε τα χέρια με υπεροπτική ικανοποίηση. «Ασφαλώς, κάνουν λάθος. Όλοι οι δρόμοι οδηγούν στον Άδη».

Ο τροχός είναι ο κόσμος. Δεν μπορούσε παρά να θαυμάσει τον συμβολισμό. *Οι ακτίνες του είναι οι δρόμοι, και ο άξονας στο κέντρο του ο Άδης. Και ο Όρκους κυβερνά πάνω από όλα*. Ήταν μια τρομαχτική ομορφιά.

Το πλάσμα πάνω στον τροχό κλαψούρισε, και η Ντιάνα πλησίασε για να δει καλύτερα. Τα σκοινιά είχαν κόψει τη σάρκα στα σημεία όπου έδεναν τους καρπούς. Σπασμένα κοκάλα προεξείχαν από το δέρμα. Δυο αόμματες τρύπες την κοιτούσαν πάνω από ένα ξυρισμένο κρανίο. Όχι, δεν ήταν ξυρισμένο όλες οι τρίχες είχαν καψαλιστεί. Όλα τα μέλη ήταν εξαρθρωμένα, και άγριες αυλακιές και ουλές δημιουργούσαν ένα πορφυρό κέντημα πάνω σε κάθε σημείο του σώματος. Παρά τα ακρωτηριασμένα όργανα, μπορούσε να δει ότι κάποτε ήταν άνδρας. Το παιδί στα πόδια του σήκωσε το κεφάλι και την κοίταξε δακρυσμένο.

Η Ντιάνα έπνιξε μια επιθυμία της να ξεράσει. Είχε δει τι μπορούσε να κάνει κάποιος με το σπαθί ή την τρίαινα, είχε δει τα αποτελέσματα από τις νυχιές των μεγάλων αιλουροειδών, είχε περπατήσει μέσα από χυμένα εντόσθια και κομμένα μέλη άτυχων μονομάχων. Είχε παρακολουθήσει σταυρώσεις και καψίματα, αποκεφαλισμούς και ανασκολοπισμούς.

Κι όμως ο Καλιγούλας, παρ' όλη τη σκληρότητά του, θα μπορούσε να μαθητεύσει δίπλα στο Δέκιο.

Δάγκωσε τα χείλη και έσφιξε ακόμα περισσότερο το σπαθί.

«Ήρθες εδώ αναζητώντας την αθανασία, Ντιάνα». Ο οικοδεσπότης της πέρασε μπροστά της, τραβώντας ένα κοντό μαχαίρι από τις πτυχές του χιτώνα του. Άπλωσε το χέρι και πέρασε την κοφτερή λεπίδα πάνω από τα ακρωτηριασμένα γεννητικά όργανα του αιχμαλώτου του. «Πρόσεξε καλά, γιατί εδώ κρύβεται το μυστικό». Έγειρε πιο κοντά, αδιαφορώντας για τα βογκητά και το παιδί που είχε ξεσπάσει σε νέους λυγμούς. Η ψαλμωδία των πιστών δυνάμωσε ξαφνικά, καθώς έγλυφε τις πρώτες σταγόνες του αίματος με τη γλώσσα.

Ύστερα, γέμισε τις χούφτες του με το πορφυρό υγρό και την πλησίασε.

«Γεύσου την αθανασία!» έκρωξε. «Πιες το αίμα από τα όργανα ενός βασανισμένου κάθε μήνα, καθώς το φεγγάρι βρίσκεται στη χάση του, προσευχήσου στον πιο σκοτεινό των θεών και τάξε του το πιο πολύτιμο πράγμα που έχεις στον κόσμο». Έσπρωξε τα χέρια προς τα χείλη της. «Ίσως να σε εισακούσει, όπως εισάκουσε κι εμένα».

Εκείνη του έσπρωξε τα χέρια μακριά και πισωπάτησε ένα βήμα, φέρνοντας το σπαθί ανάμεσά τους.

«Πιες μαζί μου, Ντιάνα». Ο Δέκιος έγλυψε τα ματωμένα δάχτυλα του ενός χεριού και άπλωσε το άλλο προς το μέρος της. «Έχεις ένα χάρισμα για το οποίο αξίζει να ζήσεις. Έλα να παίζεις και να τραγουδάς μαζί μου για όλη την αιωνιότητα!»

Εκείνη πισωπάτησε άλλο ένα βήμα. «Οι θεοί θα πρέπει να σε μισούν πολύ για να σε οδηγήσουν σε τέτοια παραφροσύνη».

Εκείνος σκούπισε τα δάχτυλα πάνω στο μανδύα του, λερώνοντας το λευκό λινό. «Δεν με μισούν! Ο ίδιος ο Όρκους μου χάρισε αιώνια ζωή, ώστε να μπορέσω να συνεχίσω την τέχνη μου! Όλα τα γλυπτά και τα υφαντά που είδες είναι δικά μου· εγώ τα έφτιαξα! Όλα τα βάζα, τα κεραμικά, τα κύπελλα, είναι κατασκευασμένα από εμένα! Θα έπρεπε να πεθάνω και να στερήσω τον κόσμο από τέτοια ομορφιά;»

Η ψαλμωδία και ο χρόνος είχαν σταματήσει. Ανατριχιάζοντας, συνειδητοποίησε πως όλα τα μάτια ήταν στραμμένα επάνω της. Έκανε προσεκτικά μερικά πλάγια βήματα, ώστε να φέρει τον Δέκιο ανάμεσα σε αυτήν και το πλήθος.

«Κι αυτός;» είπε, δείχνοντας με τον αντίχειρα το πλάσμα που ήταν δεμένο στον τροχό, ο οποίος βρισκόταν τώρα πίσω της. «Αυτός τι ομορφιά θα μπορούσε να δημιουργήσει; Αξίζει τόσο πολύ η αθανασία ώστε να σε οδηγεί σε τέτοιες πράξεις;»

Ο Δέκιος σήκωσε τους ώμους αδιάφορα. «Έφτιαχνε ένα πολύ μέτριο κρασί χωρίς ιδιαίτερη γεύση. Η αγωνία και οι πόνοι του, ακόμα και η ζωή του, είναι μικρό τίμημα. Έχω ακόμα να δώσω πολλά στον κόσμο. Αυτά τα χέρια έχουν πολλά να δημιουργήσουν!»

Η Ντιάνα γύρισε και κάρφωσε το σπαθί της κατευθείαν στην καρδιά του άνδρα πάνω στον τροχό. Εκείνος πήρε μια βαθιά ανάσα και ξεψύχησε. Τράβηξε τη λεπίδα πίσω και ξαναγύρισε να κοιτάξει τον Δέκιο. Η άκρη της λεπίδας έσταζε αίμα. «Ίσως θα ήθελες να γλύψεις και αυτό!»

Έχωσε το σπαθί κάτω από τα πλευρά του και το στριφογύρισε μέσα στο σώμα του. Όταν, όμως, τράβηξε τη λεπίδα, αυτή ήταν καθαρή και χωρίς αίμα.

«Ξανά!» την προκάλεσε ο Δέκιος, σηκώνοντας ψηλά τα χέρια για να δώσει καλύτερο στόχο.

.Εκείνη τον κάρφωσε άλλες δυο φορές.

Το πλήθος των πιστών ούρλιαξε και όρμησε προς το μέρος της. Εκείνη γύρισε για να τους αντιμετωπίσει.

Όμως αυτός που τους σταμάτησε ήταν ο Δέκιος. «Δείτε τη δύναμη του Όρκους!» βρυχήθηκε, σκίζοντας το χιτώνα του. Καμιά πληγή δεν φαινόταν πάνω στη σάρκα του. Γύρισε αργά, έτσι ώστε να μπορέσει να τον δει και η Ντιάνα. Εκείνη απόμεινε κοιτάζοντας έκπληκτη αυτόν, το σπαθί της και το βωμό.

«Είναι αλήθεια!» της ψιθύρισε, καθώς οι σύντροφοί του άρχισαν ξανά να ψέλνουν και να χορεύουν

φρενιασμένα. Την περικύκλωσαν, πηδώντας και κάνοντας κύκλους, κουβαλώντας χούφτες από το μαύρο νερό της λιμνούλας και ραντίζοντας αυτήν και τον Δέκιο. «Το συμβόλαιό μου με τον Όρκους είναι αληθινό!»

Η Ντιάνα πισωπάτησε, προσπαθώντας να προστατέψει και την κοπέλα. Όμως η νέα είχε εξαφανιστεί. Την αναζήτησε μέσα στο πλήθος, αλλά δεν την είδε πουθενά. Είχε να υπερασπιστεί μονάχα τον εαυτό της.

«Ποιο ήταν το πολύτιμο δώρο που έκανες στον Όρκους;» φώναξε στο Δέκιο.

«Ένα διάδημα», της απάντησε περήφανα, «από το πιο καθαρό χρυσάφι, γεμάτο τέλεια μαργαριτάρια και κατεργασμένα πετράδια. Ήταν το αποκορύφωμα της τέχνης μου. Ο κόσμος δεν έχει δει ποτέ όμοιό του».

«Και πότε το έφτιαξες;» ρώτησε εκείνη. «Μην πλησιάζεις!»

Εκείνος έκανε στο πλάι το άχρηστο σπαθί της και της άγγιξε τον ώμο, κοιτάζοντάς την με μάτια που έκαιγαν. «Ήταν το πιο τέλειο δημιούργημά μου!»

Εκείνη πισωπάτησε ξανά, και ένιωσε σάρκα να την αγγίζει στο λαιμό. Ήταν το συσπασμένο γόνατο του άνδρα που είχε λυτρώσει από το μαρτύριο.

«Ηλίθιε! Κι αυτό το άγαλμα του θεού σου; Το έφτιαξες πριν ή μετά τη συμφωνία;»

«Έφτιαξα όλο αυτό το ξέφωτο για να τον ευχαριστήσω!»

Εκείνη σχεδόν γέλασε. «Ανόητε! Δεν καταλαβαίνεις; Τι έχεις δημιουργήσει από τότε που ο Όρκους εισάκουσε τις προσευχές σου;»

Τα μάτια του στένεψαν. «Έχω το καινούριο μου κομμάτι στο εργαστήρι μου», είπε απότομα.

«Ένα άμορφο κομμάτι πέτρας», τον αντέκρουσε εκείνη. «Κοντεύεις να το εξαφανίσεις εντελώς από το λάξευμα! Και η άρπα; Εσύ την έπαιζες κάποτε, σωστά; Τώρα πια, δεν μπορείς!»

Κοίταξε τα χέρια του μπερδεμένος. Και πάλι οι χορευτές σταμάτησαν για να κοιτάξουν. Διαισθάνονταν την ανησυχία και την αβεβαιότητα. Ήταν πραγματικά Ρωμαίοι ευγενείς, αλλά ταυτόχρονα ήταν και τυφλά παιδιά που περίμεναν από τον Δέκιο να τους οδηγήσει.

«Πλήρωσες για την αθανασία μεγαλύτερο τίμημα από αυτό που νόμιζες», του είπε. «Η πύλη σου έχει σκουριάσει και το μέταλλό της δεν γυαλίζει πια. Το πλακόστρωτο έχει θρυψαλιαστεί. Πού βλέπεις την ομορφιά σε όλα αυτά; Δεν μπορείς να παίξεις στην άρπα. Δεν μπορείς να πλάσεις τίποτα. Δεν βλέπεις; Ο Όρκους πραγματικά πήρε το πιο πολύτιμο πράγμα που είχες στον κόσμο. Πήρε αυτό ακριβώς το πράγμα που έκανε τη ζωή τόσο πολύτιμη για σένα: το χάρισμά σου να δημιουργείς ομορφιά!»

«Δεν είναι αλήθεια!» φώναξε εκείνος. «Έχω ακόμα το χάρισμα! Μπορώ ακόμα να δημιουργώ!» Έσεισε τη γροθιά προς το μέρος της. «Θα μπορούσες να μοιραστείς την αθανασία μαζί μου! Με αγάπησες! Το ένιωσα την ώρα που μου τραγουδούσες. Έστω και για μια στιγμή, με αγάπησες. Η τέλεια

φωνή σου θα μπορούσε να είχε επιβιώσει μέσα στους αιώνες, αλλά εσύ πέταξες την προσφορά, γυρίζοντάς μου την πλάτη!» Ήταν η σειρά του να πισωπατήσει, κάνοντας νόημα στους ακολούθους του.

Η Ντιάνα κοίταξε γύρω της, αναζητώντας μια έξοδο. Ψηλοί θάμνοι περιτριγύριζαν τα πάντα, και πέρα από αυτούς διέκρινε την κορυφή ενός πέτρινου τοίχου. Δεν διέκρινε καμία αψίδα ή είσοδο. Ίσως να την έκρυβαν τα φυλλώματα.

«Η φωνή σου, Ντιάνα», είπε ο Δέκιος χαμηλόφωνα. «Η φωνή σου μου είναι πολύτιμη». Οι άλλοι άρχισαν να πλησιάζουν πιο κοντά, ενώ μιλούσε. «Και πρέπει να την προσφέρω στον Όρκους. Απαιτεί πολύτιμα πράγματα, Ντιάνα». Γύρισε προς τους πιστούς. «Δέστε την στον τροχό!»

Χέρια απλώθηκαν προς το μέρος της, κι εκείνη ξέσπασε. Το σπαθί της χώθηκε βαθιά στα σωθικά ενός άνδρα και το αίμα την πιτσίλισε καθώς τραβούσε έξω τη λεπίδα. Με το ελεύθερο χέρι της έδωσε μια γροθιά στο πλησιέστερο πρόσωπο, λιώνοντας χείλη και σπάζοντας δόντια. Κλότσησε, έδωσε αγκωνιές, χτύπησε και πελέκησε, μέχρι που το έδαφος έγινε γλιερό κάτω από τα πόδια της. Άνοιξε δρόμο μέχρι που έφτασε στο κέντρο του ξέφωτου.

Πόσος καιρός είχε περάσει από τότε που είχε γευτεί για τελευταία φορά το φόβο; Οι ακόλουθοι του Δέκιου δεν είχαν τη δύναμή του αλλά ήταν πολλοί. Φαντάστηκε το σώμα της τεντωμένο πάνω στον τροχό, παραμορφωμένο και ακρωτηριασμένο όπως του δυστυχισμένου που ακόμα κρεμόταν εκεί. Σε

εκείνη ποιος θα ερχόταν να προσφέρει τη λύτρωση του θανάτου;

Όρμησαν και πάλι επάνω της, ουρλιάζοντας παραφρονεμένα. Υποχώρησε, ελπίζοντας να κερδίσει κάποιο έδαφος, αλλά το πόδι της παραπάτησε και έχασε την ισορροπία της.

Το τελευταίο πράγμα που είδε πριν το νερό την καταπιεί ήταν η όψη του φόβου και της οργής στο πρόσωπο του Δέκιου, και το στόμα του να ανοίγει σε μια κραυγή που δεν πρόλαβε να ακούσει ποτέ.

Η φωτιά γέμισε τα πνευμόνια της και ο πανικός κάθε άλλο σημείο της. Ήταν μονάχα μια μικρή διακοσμητική λιμνούλα, αλλά ένα υπόγειο ρεύμα την άρπαξε και την παρέσυρε βαθύτερα από ό,τι θα μπορούσε να φανταστεί. Η δύναμή της αποδείχθηκε άχρηστη. Το παγωμένο μαύρο νερό γέμισε τα ρουθούνια της. Άνοιξε το στόμα για να ουρλιάξει, καθώς τα χέρια και τα πόδια της σπαρταρούσαν.

Την ώρα ακριβώς που συνειδητοποιούσε ότι θα πνιγόταν, και παραδινόταν στους θεούς, το ρεύμα την άφησε. Το υγρό σκοτάδι την τύλιγε, και δεν της επέτρεπε να δει. Προς τα πού βρισκόταν η επιφάνεια; Διάλεξε μια κατεύθυνση, ευχήθηκε να είναι η σωστή, και κλότσησε δυνατά το νερό.

Το κεφάλι και οι ώμοι της ξεπρόβαλλαν μέσα από το νερό. Ρούφηξε τον πολύτιμο αέρα, βήχοντας και ξεροκαταπίνοντας. Η λιμνούλα του ξέφωτου είχε μετατραπεί σε ποταμό· η όχθη δεν βρισκόταν μακριά. Όταν ο πόνος στα πνευμόνια της λιγόστεψε, άρχισε να κολυμπάει προς το μέρος της.

Ξαφνικά σταμάτησε και άρχισε να χτυπάει τα πόδια μέσα στο νερό ώστε να μείνει στη θέση της. Ένα πλήθος είχε συγκεντρωθεί στην όχθη. Γιατί δεν τους είχε δει και δεν τους είχε ακούσει από πριν; Άρχισε να κολυμπά ξανά, κοιτάζοντας επιφυλακτικά μπροστά της.

Το πόδι της άγγιξε τον αμμώδη βυθό. Βγήκε στην όχθη, συνειδητοποιώντας πως είχε χάσει το σπαθί της. Το πλήθος συνέχιζε να την κοιτάζει, αλλά τραβήχτηκε στο πλάι για να της ανοίξει δρόμο.

Οκτώ βαστάζοι που κουβαλούσαν ένα πελώριο φορείο βγήκαν μέσα από το πλήθος, άφησαν κάτω το φορτίο τους και πισωπάτησαν μαζί με τους υπόλοιπους. Πάνω στο θρόνο μια μορφή αναδεύτηκε, χαμογέλασε και της έκανε νόημα να πλησιάσει.

Είχε δει το πρόσωπό του στα πρόσωπα εκατοντάδων νεκρών μονομάχων, τον είχε δει να περιπλανιέται στην αρένα, είχε νιώσει την ανάσα του καυτή στο λαιμό της κάθε φορά που αγωνιζόταν. Πώς να μην τον αναγνωρίσει όταν τη χαιρέτισε;

Γύρισε να κοιτάξει τον ποταμό και ανατρίχιασε καθώς θυμήθηκε τους θρύλους. Ο Ορφέας με τη λύρα του είχε αποτολμήσει ένα τέτοιο ταξίδι για να πάρει πίσω την Ευρυδίκη του· ο Οδυσσέας για να ρωτήσει τον μάντη Τειρεσία· ο Θησέας· ο Ηρακλής· ο Αινείας με το χρυσό κλωνάρι του και μια μάγισσα να τον οδηγεί. Όλοι κατέβαιναν από τον πάνω κόσμο στον κάτω μέσα από σπηλιές, πηγάδια ή- νερό.

«Πόρτα Λιμπιτινάρια», ψιθύρισε, καθώς θυμήθηκε την παράξενη λιμνούλα και τους πιστούς που χόρευαν γύρω της. «Μια πύλη προς το Θάνατο».

«Καλωσόρισες στο Έρεβος, κόρη μου, σάρκα αγαπητή στην καρδιά και το πνεύμα μου». Η φωνή δονούσε τον αέρα και τη γέμιζε.

Εκείνη πήρε μια αγέρωχη στάση. «Χαιρετίσματα και σε λόγου σου, άρχοντα Πτωματοφάγε». Είχε κοιτάξει γύρω της. Δεν υπήρχε ήλιος, αλλά ένα θαμπό γκρίζο φως έλαμπε παντού. Πουθενά δέντρα ή χορτάρι, αλλά μόνο μια γυμνή πεδιάδα που απλωνόταν μέχρι εκεί που έφτανε το μάτι. Μακριά στα δεξιά και στα αριστερά της υψώνονταν δυο πέπλα ομίχλης. Αν οι ιστορίες ήταν αληθινές, ήξερε τι κρύβονταν πίσω από αυτά. Προσπάθησε να καταπνίξει το φόβο της και γύρισε πάλι προς τον οικοδεσπότη της. «Μασούλησες κανένα καλό κόκαλο τελευταία;»

Το γέλιο του Όρκους συντάραξε τα ίδια τα θεμέλια της Κόλασης. Αν και συνέχισε να μένει καθισμένος στο θρόνο του από γυαλιστερό όνυχα, η παρουσία του ξαφνικά έγινε πιο επιβλητική και απειλητική. Η Ντιάνα τρεμούλιασε και τα γόνατά της σχεδόν λύγισαν. Με τρομαχτική προσπάθεια κατάφερε να κρατήσει την ισορροπία και το θάρρος της, αρνούμενη να γονατίσει μπροστά του.

Για μια φορά ακόμα, η οντότητα πάνω στο θρόνο πήρε ανθρώπινη μορφή. «Θαυμάζω τις γυναίκες που έχουν κότσια», είπε.

Εκείνη μόρφασε. Ώστε ακόμη κι ο Θάνατος είχε την αίσθηση του χιούμορ. Δεν την είχε νιώσει πολλές φορές στην αρένα.

Της έκανε ξανά νόημα να πλησιάσει. «Έλα να μοιραστείς ένα καλό κρασί μαζί μου». Μια χλωμή

νεαρή γυναίκα ξεπρόβαλλε πίσω από το θρόνο, κουβαλώντας ένα δίσκο με σεξτάριους και κύπελλα. Ο Όρκους έβαλε κρασί και της πρόσφερε ένα ποτήρι. «Θα καταλαβαίνεις, ασφαλώς, πως δεν έχεις καλύψει τις απαραίτητες προϋποθέσεις που απαιτούνται για να έρθεις εδώ».

Η Ντιάνα κοίταξε τους άνδρες και τις γυναίκες γύρω της. Ήταν ξέθωρες σκιές των παλιών εαυτών τους· κατάλαβε πως ήταν ψυχές. Σήκωσε το ποτήρι μέχρι τα χείλη και το μύρισε. «Καλό κρασί το λες αυτό;» Έχυσε το κρασί περιφρονητικά και κοίταξε μέσα στο άδειο κύπελλο. «Αυτό το πράγμα βρομάει σαν...»

«Σαν κάτι ψόφιο;» είπε ο θεός, και ξέσπασε πάλι σε τρανταχτά γέλια..

Εκείνη βούλωσε τα αυτιά της, περιμένοντας να σταματήσει.

«Βρε, για κοίτα...» είπε ο Όρκους, σκουπίζοντας τα χείλη και αφήνοντας το ποτήρι του στο πλάι. «Τέλος πάντων, η παρουσία σου άλλαξε τους κανόνες, κι έτσι μπορούμε να φέρουμε το δεύτερο καλεσμένο μου». Χτύπησε τα δάχτυλα, και κεραυνοί μπουμπούνισαν πάνω από το ποτάμι μέσα από το οποίο είχε βγει η Ντιάνα. Μια αστραπή χτύπησε το νερό, σηκώνοντας ένα σύννεφο ατμού.

«Για παρακολούθησε», της είπε ο Όρκους. «Έκανα εξάσκηση αρκετό καιρό, αλλά δεν μου είχε δοθεί ποτέ η ευκαιρία να κάνω επίδειξη». Ένα άλλο από τα πνεύματα που ήταν συγκεντρωμένα γύρω του προχώρησε μπροστά και του έδωσε μια μικρή, επίπεδη πέτρα. Ο Όρκους μισοσηκώθηκε και έριξε την πέτρα. Χτύπησε στο νερό του ποταμού και αναπήδησε δυο φορές. Καθώς αναπηδούσε για τρίτη φορά, η Ντιάνα είδε κάτι άλλο να αναδύεται μέσα από τα σκοτεινά νερά.

«Ο Δέκιος!» φώναξε.

Η πέτρα έπεσε προς τα κάτω για τρίτη φορά, αναπήδησε πάνω στο κεφάλι του Δέκιου, και μετά βούλιαξε. Ο Όρκους βρυχήθηκε και χτύπησε τα χέρια ενθουσιασμένος. «Μην ανησυχείς!» της είπε νευριασμένα, προσέχοντας την ανησυχία της. «Δεν έπαθε κακό. Ίσως απλά να είναι κάπως ζαλισμένος. Κοίτα τον, κολυμπάει προς την όχθη!» Φαινόταν να περιμένει την επιδοκιμασία της, αλλά το ζάρωμα στο μέτωπό της έγινε πιο έντονο. «Τέτοιες απλές διασκεδάσεις είναι που κάνουν αυτό το μέρος κάπως υποφερτό». Έδειξε με το δάχτυλο προς τα πάνω. «Δεν με προσκαλούν πια να τους επισκεφτώ».

«Σε κανέναν δεν αρέσουν οι γελωτοποιοί», μουρμούρισε εκείνη.

Ο Δέκιος βγήκε από το ποτάμι, με το λευκό χιτώνα του λασπωμένο και μια μελανιά στον αριστερό του κρόταφο. Δεν ήταν η λεπτή σκιά ενός νεκρού, αλλά σάρκα και αίμα όπως και η Ντιάνα.

Ο ιερέας ετοιμάστηκε να μιλήσει.

«Πάψε, κολοκύθα!» τον διέταξε ο Όρκους. «Η συμφωνία μας χάλασε. Ένας ζωντανός θνητός μπήκε στο βασίλειό μου μέσα από την πύλη που σου είχα αναθέσει να φρουρείς».

««Έγινε κατά τύχη!» φώναξε ο Δέκιος. «Αυτή η πληβεία σκύλα παραπάτησε...!»

Εκείνη γύρισε να τον κοιτάξει. «Θα πάρει γρήγορα την ψυχή μου, αλλά όχι με τη σάρκα μου τσακισμένη πάνω στο φριχτό βωμό σου!»

Ο Δέκιος προχώρησε προς το μέρος της, αναψοκοκκινισμένος. «Θα τον ταΐσω εγώ ο ίδιος με τα κομμάτια σου!»

Ο Όρκους σηκώθηκε από το θρόνο του. Ο Δέκιος σταμάτησε απότομα. Στα χαρακτηριστικά του προσώπου του εμφανίστηκαν πρώτα η έκπληξη και μετά ο φόβος. Ένα φοβερό χαμόγελο απλώθηκε στα χείλη του θεού του θανάτου. «Έτσι μπράβο». Γύρισε προς την Ντιάνα. «Ποτέ δεν τον συμπάθησα ιδιαίτερα, αλλά ταπεινωνόταν μπροστά μου τόσο εντυπωσιακά».

«Άσε με να τον πολεμήσω», είπε η Ντιάνα μέσα από τα δόντια. «Μπορεί να είναι αθάνατος, αλλά αν τον κόψω σε αρκετά μικρά κομμάτια...»

Ο θεός του θανάτου σήκωσε τους ώμους. «Για ποιο λόγο, κόρη μου;»

«Για εκδίκηση», του απάντησε εκείνη. «Κάποιο ταλαίπωρο πλάσμα υπέφερε φριχτά μαρτύρια στα χέρια του πριν λυτρώσω τη βασανισμένη ψυχή του με μια σπαθιά. Ποιος ξέρει πόσοι άλλοι είχαν την ίδια τύχη; Είδα και ένα κορίτσι...»

Ο Όρκους την κοίταξε με σταθερό βλέμμα. Η Ντιάνα διέκρινε την αντανάκλαση του προσώπου της μέσα στα μαύρα βάθη των ματιών του. «Ο Δέκιος έκανε ό,τι έκανε ακολουθώντας τις οδηγίες μου».

Η Ντιάνα χτύπησε τη γροθιά στην παλάμη της. «Εκείνος όμως ήταν αυτός που αναζήτησε τη διδασκαλία σου. Τον ώθησε ο εγωισμός του και όχι κάποιο υψηλότερο ιδανικό. Για το δικό του συμφέρον, παζάρεψε ξένες ψυχές». Γύρισε προς τον Δέκιο. «Είναι χειρότερος και από το κατώτερο ζώο!»

Ο Όρκους έξυσε το σαγόνι του. «Παρ' όλα αυτά, με υπηρέτησε πιστά.

Εκείνη γύρισε πάλι απότομα, τινάζοντας τα υγρά μαλλιά από τα μάτια της. «Κι εγώ δεν σε έχω υπηρετήσει πιστά; Για κάνε το μέτρημα, Πτωματοφάγε. Εσύ μου χρωστάς».

Ο Όρκους έβγαλε ένα τέτοιο γέλιο ώστε η άμμος αναπήδησε κάτω από τα πόδια της και κύματα σηκώθηκαν στα μαύρα νερά του ποταμού. «Σου χρωστάω, μικρούλα μου;»

Εκείνη έβαλε αγέρωχα τα χέρια στη μέση. «Κάλεσε τις ψυχές που σου έστειλε ο Δέκιος».

Ο Όρκους σούφρωσε τα χείλη και μετά ένευσε. Κούνησε το δάχτυλό του, και τρεις ψυχές ξεχώρισαν από το πλήθος. Η πιο κοντινή είχε μια ανοιχτή πληγή στο στήθος. Αναγνώρισε τον άνδρα που είχε σκοτώσει επάνω στον τροχό. «Ήταν και μια κοπέλα», του είπε. «Μια κοπέλα που ήταν ήδη φάντασμα όταν συναντηθήκαμε».

Ο Όρκους έγνεψε ξανά και έδειξε την ψυχή με το σημάδι του σπαθιού. «Ήταν η νεαρή του γυναίκα. Όταν ο σύζυγός της εξαφανίστηκε, εκείνη αυτοκτόνησε από τη θλίψη της. Το πνεύμα της περιπλανιέται πάνω στη γη, επειδή κανείς από όσους έχουν αυτοκτονήσει δεν μπορεί να περάσει τον ποταμό της Στυγός».

Ήταν ο Νόμος των Θεών. Η Ντιάνα λυπήθηκε το ταλαίπωρο παιδί, το οποίο δεν θα μπορούσε να βρει ούτε τη λιγοστή παρηγοριά του Κάτω Κόσμου. Κι η δική της ζωή βάραινε στη ζυγαριά για το Δέκιο.

Η Ντιάνα μίλησε χαμηλόφωνα και ξερά. «Τώρα κάλεσε αυτούς που σκότωσα εγώ σε τίμια μάχη».

Η ζυγαριά έγειρε κατά πολύ προς το μέρος της. Με δυσκολία έλεγχε τη συγκίνησή της καθώς κοιτούσε τα πολλά πρόσωπα, ανδρών και γυναικών. Κάποιους τους ήξερε και σαν φίλους, έστω για μια ημέρα ή μια εβδομάδα, μέχρι να συναντηθούν στην αρένα όπου όλες οι φιλίες τελειώνουν. Μερικούς δεν τους αναγνώριζε. Τα πρόσωπά τους ήταν καλυμμένα από κλειστές περικεφαλαίες.

Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Μου χρωστάς», είπε στον Όρκους. «Είδες πόσο καλά σε έχω υπηρετήσει; Σκότωνα, όμως, τίμια. Οι αντίπαλοί μου πέθαναν πολεμώντας και κρατώντας όπλα στα χέρια τους». Έδειξε με το δάχτυλο τον Δέκιο, χωρίς να πάρει τα μάτια από το πρόσωπο του θεού. «Δεν θα τον αφήσω να γυρίσει στον κόσμο των ζωντανών».

Ο Δέκιος προχώρησε ήρεμα πίσω της και στάθηκε μπροστά στο θρόνο από όνυχα, σταυρώνοντας τα χέρια. Ωστόσο, η έκφρασή του και το φως στα μάτια του διέψευδαν τη στάση του. «Τι αξίζουν οι ζωές μερικών τρισάθλιων ανθρώπων σε σύγκριση με την ομορφιά που μπορώ να προσφέρω στον κόσμο;»

«Η αγάπη κάποιου για τη γυναίκα του!» είπε η Ντιάνα οργισμένα. «Αυτό είναι ομορφιά! Κι εσύ την κατέστρεψες. Τυφλό κτήνος!» Έσεισε το κεφάλι, χωρίς να μπορεί να εξηγήσει απόλυτα τα δάκρυα που άρχισαν να αναβλύζουν από τα μάτια της, και χωρίς να μπορεί να τα σταματήσει. «Χρησιμοποιείς τους ανθρώπους όπως χρησιμοποιούσε κι εμένα ο αφέντης μου! Όπως ο αυτοκράτορας, για να διασκεδάζει τους πολίτες! Όπως με χρησιμοποίησε η Μεσσαλίνα! Όλα όμως τελειώνουν εδώ». Άπλωσε το χέρι, απευθυνόμενη στο θεό του θανάτου. «Άκου την πρότασή μου».

Ο Όρκους έπλεξε τα δάχτυλα. «Θα έχεις προσέξει πως τα πράγματα είναι κάπως βαρετά εδώ κάτω». Ένα ειρωνικό χαμόγελο χαράχτηκε στις γωνίες των χειλιών του. «Τι μου προσφέρεις;»

«Μια αναμέτρηση», του απάντησε. «Έναν αληθινό αγώνα μονομάχων. Αν κερδίσω, τότε ο ιερέας σου θα μείνει εδώ για πάντα. Αν χάσω, θα μείνω εγώ για να σε διασκεδάζω με τους αγώνες μου, μέχρι που ο χρόνος και οι θεοί οι ίδιοι να πάψουν να υπάρχουν... ή μέχρι να βαρεθείς κι αυτή τη διασκέδαση».

«Γενναίο στοίχημα». Έτριψε το σαγόνι του, αλλά το χαμόγελο δεν ξαναγύρισε στα σκούρα χείλη. «Ένα ρίσκο που σε τιμά, είτε κερδίσεις, είτε χάσεις. Πρέπει να ξέρεις, όμως, κόρη μου, ότι οι μέρες σου πάνω στη γη έχουν τελειώσει. Δεν θα φύγεις ποτέ από τη χώρα μου».

Ένα παγερό χέρι της έσφιξε την καρδιά. Σκέφτηκε τις ιστορίες του Οδυσσέα και του Αινεία. Ήταν ψέματα; Αγριοκοίταξε τον Δέκιο, ο οποίος είχε αρχίσει ξαφνικά να χαμογελά, και το άκεφο πρόσωπο του Τρομερού Άρχοντα από πάνω της. Δεν έβρι-

σκε λόγια για να πει, αλλά το στόμα της άνοιξε άθε-
λά της.

Ο Όρκους άπλωσε το χέρι προς το μέρος της. «Μη με φοβάσαι τώρα, κόρη μου. Με ξέρεις πολύ καιρό. Σαν σκλάβα και σαν μονομάχος». Τα δάχτυλα του χεριού λύγισαν, κάνοντας της νόημα να πλησιάσει. Εκείνη πέρασε μπροστά από το Δέκιο και ανέβηκε τα τρία μικρά σκαλοπάτια του θρόνου μέχρι που στάθηκε ακριβώς μπροστά στη θεότητα. «Κοίταξε μέσα στα μάτια μου και θα δεις πως δεν έχεις τίποτα να φοβηθείς». Το χέρι του ακούμπησε στο δεξιό της ώμο. Εκείνη συσπάστηκε, μετά ένιωσε ντροπή και τελικά χαλάρωσε.

Ο θεός χαμογέλασε. «Κατηγόρησες τον ιερέα μου για ιδιοτέλεια. Δεν θέλεις να πολεμήσεις για κάτι άλλο πέρα από τον εαυτό σου;»

Ο Δέκιος ξαφνιάστηκε. «Πώς;»

Εκείνη του γύρισε την πλάτη. «Δεν ήταν ανιδιοτελής η προσφορά μου;»

Ο Όρκους της άγγιξε και τον άλλον ώμο και την κοίταξε ευγενικά σαν πατέρας. «Πράγματι. Και μια και δεν είσαι κυρίαρχος του εαυτού σου ώστε να πολεμήσεις για αυτόν, θα προσφέρω καινούριους όρους». Κούνησε το δάχτυλο, κι ο άνδρας που είχε πεθάνει πάνω στον τροχό ξαναβγήκε μέσα από το πλήθος. «Έζησες παραπάνω από τον καθορισμένο σου χρόνο πάνω στη γη, Ντιάνα. Επέζησες μέσα στην αρένα, εκεί όπου καμιά γυναίκα δεν θα τα κατάφερνε. Πολλές φορές μου ξέφυγες, αν και περίμενα να σε υποδεχθώ μετά από κάθε αγώνα». Τράβηξε τα χέρια από τους ώμους της. Εκείνη κατέβηκε τα σκαλοπάτια και στάθηκε πλάι στο Δέκιο. Ο ιερέας είχε χλομιάσει και έτρεμε.

«Αυτή είναι η σκιά του Γάιου Ανταίου, του οινοποιού», συνέχισε ο Όρκους. «Η δική του ζωή, κι αυτή της γυναίκας του, κόπηκαν απότομα». Το μειδίαμα επέστρεψε στα χείλη του. «Πολέμησε για αυτούς, αν θέλεις, κόρη μου. Αν νικήσεις, ο Γάιος και η γυναίκα του θα ξαναζήσουν, αφού πρώτα πιουν από το νερό της Λήθης για να ξεχάσουν όσα τράβηξαν. Συμφωνείς;»

Εκείνη ένευσε, βρίσκοντας ξαφνικά το χαμόγελο του θεού μεταδοτικό.

Ο Δέκιος, όμως, είχε εξοργιστεί. «Άρχοντα, σε υπηρέτησα καλά! Θυμήσου τη συμφωνία που κάναμε! Εγώ δεν είμαι πολεμιστής για να τα βάλω με τον καλύτερο μονομάχο της Ρώμης, έστω κι αν αυτός είναι γυναίκα!»

Ένας κεραυνός αντήχησε ξαφνικά, πνίγοντας τις φωνές του ιερέας. Ο Όρκους σηκώθηκε από το θρόνο του με μάτια που άστραφταν. Η άμμος στροβιλίστηκε γύρω από τον Δέκιο, μαστιγώνοντάς τον μέχρι που έπεσε στα τέσσερα κλαψουρίζοντας.

«Σήκω επάνω, βάτραχε!» διέταξε ο Όρκους, όταν η άμμος έπαψε να στροβιλίζεται και ο κεραυνός να χτυπά. «Είσαι ένα παιχνίδι μου, κάτι για να περνώ τις πιο ανιαρές στιγμές μου». Μια μαύρη γροθιά σείστηκε και τα νερά της Στυγός αναπήδησαν πάνω στις όχθες της. «Τολμάς να πιστεύεις ότι θα σου έκανα την τιμή να πολεμήσεις με αυτή τη γυναίκα; Δεν είσαι άξιος! Μη φοβάσαι, λοιπόν, γιαυτό το θέμα. Κάποιος άλλος θα μπει στη θέση σου».

Η Ντιάνα τεντώθηκε, αλλά μετά πίεσε τον εαυτό
της να χαλαρώσει. Είχε πια αρχίσει να συνειδητο-
ποιεί ότι στον Κάτω Κόσμο κάθε στιγμή έφερνε νέα
σκοτεινά και απρόσμενα γεγονότα. Ήταν αλήθεια
πως ο Δέκιος, χωρίς καμιά εκπαίδευση σαν μονομά-
χος, θα ήταν πανεύκολος αντίπαλος. Έπρεπε να
είχε προβλέψει πως ο Όρκους θα επέλεγε κάποιον
άλλον υπέρμαχο. Για αυτόν, τα πάντα ήταν διασκέ-
δαση. Με τον Δέκιο σαν αντίπαλο, η διασκέδαση
αυτή θα τέλειωνε πολύ γρήγορα.

«Φέρε όποιον θέλεις», του φώναξε. «Το στοίχημα
ισχύει».

Ο Δέκιος ήταν ακόμη ζαρωμένος πάνω στην άμ-
μο. «Έκλεψες την τέχνη μου», βόγκηξε απελπισμέ-
να. «Μπορούσα να παίζω μουσική, και μου στέρη-
σες την ικανότητα. Δημιούργησα...»

Ο Όρκους αναστέναξε, έγειρε πίσω στο θρόνο
του, και κοίταξε τη Ντιάνα με ένα πατρικό βλέμμα.
«Είσαι πνευματικό παιδί μου. Όσο για αυτόν...» Σή-
κωσε τους πελώριους ώμους του. «Δεν του πήρα
τίποτα που να μην μου πρόσφερε ο ίδιος. Το σώμα
του συνέχιζε να ζει, αλλά μου πρόσφερε την ψυχή
του. Ποιος καλλιτέχνης, ποιος απλός άνθρωπος, σε
τελευταία ανάλυση, μπορεί να βρει την ομορφιά
δίχως την ψυχή του;»

Η Ντιάνα τον κοίταξε και θαύμασε πόσο έξυ-
πνος, πονηρός και μεγαλόπρεπος ήταν. Έτσι τον
ήξερε από καιρό, αλλά ένα πέπλο είχε για λίγο
σκιάσει τα μάτια της. «Κάλεσε τον υπέρμαχό σου,
Άρχοντα των Ορνέων. Αν βαριέσαι τόσο εύκολα,
ίσως είναι επειδή μιλάς συνέχεια μόνος σου».

Ο θεός την κοίταξε παράξενα, σχεδόν οργισμέ-
να, και μετά ένα τιτάνιο γέλιο ανάβλυσε από μέσα
του. «Εμπρός, λοιπόν!» είπε, και χτύπησε τα δάχτυ-
λά του. Ένα άγνωστο πνεύμα εμφανίστηκε δίπλα
στο θρόνο, ένας άνδρας ψηλός όσο και η Ντιάνα,
δυο φορές πιο φαρδύς στους ώμους, με μυς πε-
λώριους και γραμμωτούς, παρά τη χλομάδα του.
«Το όνομά του είναι Κόντορους».

Η Ντιάνα αναγνώρισε το όνομα. Ήταν μονομά-
χος όπως και αυτή, αλλά πολύ παλιότερός της. Ή-
ταν *μπεστιάριους*, δηλαδή πολεμούσε με αιλουροει-
δή και αρκούδες, μέχρι που το πόδι του γλίστρησε
κάποτε στη ματωμένη άμμο.

Οι ψυχές των παλιών πολεμιστών τους δάνεισαν
όπλα και αρματωσιές. Στο δεξιό της μπράτσο πέ-
ρασε τη *μανίκα*, το μεταλλοντυμένο δέρμα που στε-
ρεωνόταν με ένα λουρί γύρω από το στήθος της.
Πρόσθεσε ένα *μπάλτεους*, μια πλατιά ζώνη από με-
ταλλικά ελάσματα που κάλυπτε τη μέση και το στο-
μάχι της. Ψηλές περικνημίδες προστάτευαν τα πό-
δια της, αλλά για τη συγκεκριμένη μάχη αρνήθηκε
μια περικεφαλαία. Για όπλα διάλεξε ένα γκλάντιους
και μια μικρή ασπίδα.

Ο αντίπαλός της διάλεξε ελαφρύτερη αρματω-
σιά, δίχτυ και τρίαινα. Ένα *πούγκιο* κρεμόταν από
μια ζώνη γύρω από τη μέση του.

Σέκιουτορ εναντίον *ρετιάριους*. Έγνεψε με ικα-
νοποίηση. Ήταν ένας αγώνες που πολλές φορές
είχε κερδίσει. Μουρμούρισε τον παραδοσιακό χαι-
ρετισμό, χαμογελώντας με την ειρωνεία της φρά-
σης.

«Είμαι *έντιτορ*[8] και *λανίστα*[9]», είπε τελετουργικά ο Ορκους. «Κόντορους, αν κερδίσεις θα ξαναζήσεις πάνω στη γη με πλούτη και τιμές. Αν κερδίσεις εσύ, Ντιάνα, η ανταμοιβή σου θα είναι η εξής: τα Τάρταρα θα καταπιούν τον ιερέα κι εσύ θα πας στα Ηλύσια Πεδία». Σήκωσε το χέρι στην παραδοσιακή χειρονομία ευλογίας. «Πολεμήστε για μένα».

Ο Κόντορους χτύπησε πριν η Ντιάνα συνειδητοποιήσει πως η μάχη είχε αρχίσει. Το δίχτυ με τα βαρίδια τυλίχτηκε γύρω από τα πόδια της. Το τράβηξε, και τη σώριασε στο έδαφος. Η τρίαινά του γύρεψε την εκτεθειμένη σάρκα της πάνω από το *μπάλτεους*.

Αν η μάχη γινόταν στην αρένα, όλοι οι θεατές θα είχαν πεταχτεί όρθιοι και θα ζητωκραύγαζαν. Εκεί κάτω όμως δεν υπήρχε τίποτα άλλο εκτός από το πλήθος των σιωπηλών πνευμάτων, κι ο Όρκους, ο οποίος δεν έπαιρνε το μέρος κανενός.

Η Ντιάνα έφτυσε άμμο και σήκωσε την ασπίδα της την τελευταία στιγμή, αποκρούοντας το μοιραίο χτύπημα. Βλαστήμησε από μέσα της για τον κακό συγχρονισμό των κινήσεών της. Θα έπρεπε να παγιδέψει τις μύτες της τρίαινας στο χείλος της ασπίδας και μετά να σπάσει το στέλεχος με το σπαθί της.

Ήταν πολύ αργά για να μετανιώσει. Ο Κόντορους χτύπησε ξανά. Η Ντιάνα ούρλιαξε, καθώς ένα από τα άγκιστρα αυλώκωσε τον μυώδη της τρικέφαλο.

«Ο Κόντορους έχυσε το πρώτο αίμα!» φώναξε ο Δέκιος.

Παρ' όλο τον πόνο της, η Ντιάνα πετάχτηκε όρθια, τίναξε το σπαθί, και έκοψε το κορδόνι που έδενε το δίχτυ στον καρπό του Κόντορους. Ήταν τόσο μεγάλη η δύναμη που έβαζε για να κρατά το δίχτυ τεντωμένο, ώστε με το κόψιμο του κορδονιού ο μονομάχος έπεσε προς τα πίσω.

Σηκώθηκαν και οι δυο ταυτόχρονα, με το δίχτυ πεσμένο στην άμμο ανάμεσά τους. Ο Κόντορους τράβηξε το *πούγκιο*. Εκείνη τον κοίταξε προσεκτικά και μετά έκανε μια αδέξια προσποίηση, λες και η πληγή της την είχε εξασθενίσει. Εκείνος έσκυψε να πιάσει το δίχτυ, την καλύτερη άμυνά του, όπως ακριβώς περίμενε και η Ντιάνα.

Όμως τρίαινα, *πούγκιο* και δίχτυ ήταν πάρα πολλά. Το σπαθί της τινάχτηκε και του έκοψε μια φέτα κρέας από τον ώμο, κάνοντάς τον να βγάλει μια κραυγή πόνου. Εκείνη έκανε ένα βήμα μπροστά, παραμέρισε την τρίαινα με την ασπίδα της, αποκρούοντας το χτύπημα του *πούγκιο* πάνω στη *μανίκα* της. Εχωσε το σπαθί της βαθιά κάτω από τη μασχάλη του, μέσα στους μύες του στήθους.

Ο Κόντορους παραπάτησε και έπεσε στο ένα γόνατο. Άνευρα δάχτυλα άφησαν την τρίαινα να πέσει. Σήκωσε το βλέμμα, γυρεύοντας έλεος με μάτια που έκαιγαν από τον πόνο.

Ο Όρκους τον κοίταξε για μια στιγμή και μετά έστρεψε τον αντίχειρα προς τα κάτω. Τα μάτια του Κόντορους έκλεισαν. Το σώμα του έπεσε μπρούμυτα στην άμμο.

Μόνο τότε η Ντιάνα είδε πως οι πληγές του δεν είχαν βγάλει καθόλου αίμα. «Τι έπαθε;» ρώτησε δι-

στακτικά. Μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχε συνειδητοποιήσει πως ο Κόντορους ήταν νεκρός και πως πολεμούσε μονάχα το πνεύμα του. Κι όμως, το πνεύμα παρέμενε ακίνητο, με το στήθος ανοιγμένο από το χτύπημά της.

«Τίποτα δεν έπαθε», της απάντησε ο Όρκους. «Απλά περιμένει την εντολή μου για να σηκωθεί. Ξέρει πως το σπίτι του είναι πια εδώ». Ένας βαθύς αναστεναγμός ακολούθησε τα λόγια του, και ακούμπησε το σαγόνι στην παλάμη του. «Τέλειωσαν όλα τόσο γρήγορα. Περίμενα μια πιο συναρπαστική μάχη. Τέλος πάντων, είχε και καιρό να εξασκηθεί».

Εκείνη κοίταξε με ένα μείγμα δυσπιστίας και απέχθειας τη μορφή πάνω στο θρόνο, τις ψυχές που ήταν συγκεντρωμένες γύρω της, αμέτρητες σε αριθμό όπως μπορούσε να διακρίνει τώρα. Ξαφνικά γύρισε και πέταξε το σπαθί της στο ποτάμι. Εκείνο χτύπησε την επιφάνεια του νερού και βούλιαξε, αφήνοντας πίσω τους ομόκεντρους κύκλους που σε λίγο χάθηκαν.

«Την ανταμοιβή μου, Πατέρα Κόρακα», απαίτησε η Ντιάνα. «Νίκησα ξανά».

Ο Όρκους έγειρε επιδεικτικά πάνω στο θρόνο του. «Ο Γάιος Ανταίους αυτή τη στιγμή που μιλάμε ανεβαίνει για να συναντήσει τη γυναίκα του. Όσο για τα υπόλοιπα...»

Ένα καινούριο φως τράβηξε την προσοχή της. Στα δεξιά της, το πέπλο της ομίχλης στον ορίζοντα σηκώθηκε για να αποκαλύψει λιβάδια και κοιλάδες απερίγραπτης ομορφιάς, αγρούς με ασφοδέλους και πνεύματα που το γέλιο τους έμοιαζε με μουσική.

«Τα Ηλύσια Πεδία», είπε ο Όρκους. «Κέρδισες τον παράδεισο».

Μακριά στα αριστερά της, το άλλο παραπέτασμα υψώθηκε, φανερώνοντας ένα σκοτάδι που απειλούσε ακόμα και την ομορφιά των Πεδίων. «Από εκεί βρίσκονται τα Τάρταρα, η φυλακή των Τιτάνων θεών και όλων των κολασμένων ψυχών. Είναι το μονοπάτι που πρέπει να ακολουθήσεις, ιερέα».

Ο Δέκιος κοίταξε τον Όρκους, μετά τη Ντιάνα, κι ύστερα τα Ηλύσια Πεδία και τα δικά του χέρια. Ήδη τα μάγουλά του είχαν χάσει το χρώμα τους. Χλωμός όπως και τα άλλα πνεύματα, έριξε μια ματιά αποθυμιάς στον παράδεισο και μετά γύρισε και άρχισε να περπατά προς το σκοτάδι.

Η Ντιάνα κοίταξε την πλάτη του, αλλά δεν ένιωσε ικανοποίηση να τη γεμίζει. Θυμήθηκε τη βίλα, τα γλυπτά και τα υφαντά, την άρπα και πόσο πολύ επιθυμούσε να την ακούσει να παίξει και να τραγουδήσει. Ο Όρκους τον είχε αποκαλέσει παιχνιδάκι του. Και όσα παιχνιδάκια δεν τον διασκέδαζαν πια, τα πετούσε. Μπορούσε να κατηγορήσει έναν ηλίθιο, αν τον είχαν κάνει έτσι οι θεοί;

«Περίμενε!» φώναξε, και ο Δέκιος σταμάτησε και γύρισε. Η Ντιάνα πήγε μέχρι τα πόδια του θρόνου και έσεισε τη γροθιά της. «Θέλω να δώσω και άλλον αγώνα», είπε στο Θάνατο, «για το δικαίωμα να τον πάρω μαζί μου».

Ο Σκοτεινός Θεός έσεισε το κεφάλι. «Πέταξες ήδη το όπλο σου. Άσε τα πράγματα όπως έχουν και πήγαινε εν ειρήνη».

Εκείνη έφτυσε και μετά έκλεισε το μάτι στον Δέκιο. Ήταν λυγερός και όμορφος όπως όταν τον είχε πρωτογνωρίσει. «Γέρο Κοκκαλογλύφτη! Σίγουρα δεν υπάρχει έλλειψη σπαθιών εδώ κάτω!»

Ο Όρκους έγειρε αργά μπροστά, έξυσε το σαγόνι του και ύστερα έπλεξε τα δάχτυλα. «Αν νικήσεις, θα έρθει μαζί σου. Αν όμως χάσεις;»

Εκείνη απλά του χαμογέλασε.

Σημειώσεις

1. Στην κυριολεξία «Ψαράς». Ένας τύπος μονομάχου που πολεμούσε χωρίς πανοπλία, έχοντας για όπλο μια μακριά τρίαινα και ένα δίχτυ με βαρίδια. Δημιουργήθηκε αρχικά σαν αντίπαλος του «Μυρμιδόνα», ίσως σαν είδος αστείου, μια και η περικεφαλαία του τελευταίου είχε σκαλισμένο επάνω της ένα ψάρι.
2. Το κοντό και πλατύ σπαθί των Ρωμαίων.
3. Κοντό και πλατύ μαχαίρι. Σχεδόν κάθε μονομάχος είχε επάνω του ένα από αυτά σαν τελευταία άμυνα, και ένας τύπος μονομάχου, ο «Διπλομάχος», πολεμούσε μονάχα με δυο πούγκιο, ένα στο κάθε χέρι.
4. Είδος γυναικείου μακρυμάνικου χιτώνα που έφτανε μέχρι τους αστραγάλους.
5. Το αντίστοιχο του ελληνικού ιματίου, ένα ίσιο κομμάτι υφάσματος που οι γυναίκες έριχναν γύρω τους σαν πανωφόρι, συνήθως όταν ήθελαν να βγουν έξω.

6. Με πιάσατε στα πράσα! Αγνοώ τη λέξη, αν και από συμφραζόμενα θα καταλάβατε πως πρόκειται για κάποιο είδος ασκιού ή παγουριού.
7. Στην κυριολεξία «ακολουθών». Ένα είδος μονομάχου που φαίνεται να δημιουργήθηκε εκ των υστέρων, σαν αντίπαλος του ρετιάριους. Μάλλον πήρε την ονομασία του από το γεγονός πως, επειδή ήταν βαρύτερα οπλισμένος, αναγκαζόταν να ακολουθεί συνεχώς τον ρετιάριους, ο οποίος πισωπατούσε μέχρι να βρει την ευκαιρία και να του πετάξει το δίχτυ του.
8. Ο «χορηγός» ενός συγκεκριμένου αγώνα. Συνήθως κάποιος πλούσιος ευγενής που ήθελε να εντυπωσιάσει τον όχλο για να του αποσπάσει την ψήφο του.
9. Ο εκπαιδευτής των μονομάχων, συνήθως και ο ίδιος παλαίμαχος της αρένας.

ΚΛΕΨΕ ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

του Στέφεν Μπερνς

Η ιστορία του ανόητου αρσενικού και της πονηρήςθηλυκιάς που εκμεταλλεύεται τη σεξουαλική του πείνακαι τον εξαπατά είναι ίσως πολύ πιο συχνή στην πραγματικότητα από ότι στις ιστορίες φαντασίας με τα παγιωμένα ανδροκρατούμενα μοτίβα. Μια ακόμα διασκεδαστική ανάπαυλα στις γυναικείες περιπέτειες της ανθολογίας.

Θ.Μ.

Η νυχτερινή γαλήνη στο Γουελιάνκ, τη Φυλακή των Κλεφτών, διακόπηκε απότομα καθώς ένα μαχαίρι άστραψε μέσα στο σκοτάδι.

Το μαχαίρι καρφώθηκε στο ξύλινο μισοφέγγαρο του σκαμνιού που ξεπρόβαλλε ανάμεσα από τα σκέλια του δεσμοφύλακα. Το σκαμνί, ο δεσμοφύλακας, και το σηκωμένο ασκί που κρατούσε αναποδογύρισαν. Ο άνδρας δεν είχε προλάβει να πέσει στο πάτωμα, όταν μια απαλή βραχνή φωνή ήρθε από την κατεύθυνση που είχε έρθει και το μαχαίρι.

«Αν αγαπάς τη ζωή σου, μη βγάλεις άχνα! Πόσα πληρώνεσαι, φρουρέ;»

Ο δεσμοφύλακας βρήκε το θάρρος να κοιτάξει πάνω από το αναποδογυρισμένο σκαμνί. «Λίγα», ψιθύρισε.

«Αρκετά για να πεθάνεις απόψε;»

Ο δεσμοφύλακας κούνησε το κεφάλι πέρα-δώθε με τόση βία ώστε τα σκουλαρίκια του κουδούνισαν.

Ένα κομμάτι σκοταδιού ξεκόλλησε από τον αφώτιστο διάδρομο και μεταμορφώθηκε σε μια μι-

κροσκοπική μορφή ντυμένη στα μαύρα και καλυμμένη με κουκούλα. «Σήκω επάνω», είπε η φωνή. Το πρόσωπο δεν διακρινόταν κάτω από την κουκούλα, μα η λεπίδα ενός μαχαιριού ξεπρόβαλλε μέσα από ένα μακρύ μανίκι, λαμπερή, κοφτερή και έτοιμη. Ο δεσμοφύλακας σηκώθηκε όρθιος, έχοντας τα μάτια καρφωμένα στο μαχαίρι.

«Δώσε μου τα κλειδιά σου. Θα κάνουμε μια επίσκεψη στον Ραάλτ, το ληστή». Το μαχαίρι που ξεπρόβαλλε από το μανίκι εξαφανίστηκε. Το μανίκι μετακινήθηκε, και μπροστά στα έκπληκτα μάτια του φρουρού το μαυρομάνικο μαχαίρι που ήταν καρφωμένο στο σκαμνί απελευθερώθηκε και πέρασε από μπροστά του σαν πουλί πριν χαθεί μέσα στο μανίκι.

«Πάρε το φανάρι σου και οδήγα με».

Ο δεσμοφύλακας σταμάτησε μπροστά σε ένα κελί του υγρού πέτρινου διάδρομου και έδειξε τη σιδεροντυμένη πόρτα. Ένα μαύρο μανίκι τινάχτηκε προς τα έξω. «Άνοιξε την». Η φωνή του νυχτερινού επισκέπτη δεν ακουγόταν ιδιαίτερα απότομη, αλλά η απειλή διαφαινόταν μέσα της όπως το δερμάτινο θηκάρι που κρύβει την έτοιμη κόψη ενός σπαθιού. Ο δεσμοφύλακας διέκρινε την απειλή και ξεκλείδωσε την πόρτα με ένα νευρικό κροτάλισμα της αρμαθιάς των κλειδιών. Σήκωσε το λαδοφάναρο, και με έναν αναστεναγμό απελπισίας μπήκε μέσα στο κελί.

Ο Ραάλτ ήταν ένας μεγαλόσωμος, μυώδης άνδρας, όμορφος και ξανθός. Κοιμόταν πάνω σε ένα μουχλιασμένο αχυρένιο στρώμα που ήταν πεταγμένο στην άλλη άκρη του κελιού. Δυνατές αλυσίδες αγγιγμένες από τη σκουριά ένωναν τις χειροπέδες

γύρω από τους χοντρούς καρπούς του με έναν μεγάλο σιδερένιο χαλκά βιδωμένο στον τοίχο του κελιού. Οι αστράγαλοί του ήταν κι αυτοί δεμένοι με το ίδιο χοντρές αλυσίδες.

Ξύπνησε καθώς το φως έπεφτε πάνω στα μάτια του. «Έχεις επισκέψεις», ψέλλισε ο δεσμοφύλακας.

Ο Ραάλτ είδε τον μυστηριώδη μαυροφορεμένο επισκέπτη να τον πλησιάζει μέσα σε απειλητική σιωπή. Συσπειρώθηκε χλωμιάζοντας, αλλά διατήρησε το βλέμμα σταθερό. «Είσαι ο Άρμικ; Ήρθες για την Καρδιά;»

Ο Ραάλτ είχε κλέψει την Καρδιά του Άρμικ, και είχε συλληφθεί μετά από μεγάλη καταδίωξη και άγρια μάχη. Είχε σωριάσει κάτω δεκατέσσερις φρουρούς και στρατιώτες, πριν πέσει αναίσθητος από ένα χτύπημα στο σβέρκο. Ήταν ακόμα ζωντανός μονάχα επειδή είχε καταφέρει να κρύψει την Καρδιά πριν τον αιχμαλωτίσουν. Ήθελαν να μάθουν πού την είχε κρύψει.

Η μαυροντυμένη μορφή πλησίασε ακόμη πιο κοντά. Οι μύες του Ραάλτ άρχισαν να συσπώνται καθώς ετοιμαζόταν να αντισταθεί.

Το κελί γέμισε ξαφνικά από τον ήχο ενός ελαφρού, μελωδικού γέλιου. Δυο λεπτά χέρια τράβηξαν πίσω την κουκούλα, αποκαλύπτοντας μια γυναίκα με κοντά μαύρα μαλλιά και λαμπερά μαύρα μάτια. Το εξωτικό της πρόσωπο φωτιζόταν από μια εύθυμη πονηριά.

«Κλία!» μούγκρισε ο Ραάλτ. Το στόμα του παραμορφώθηκε από την οργή και έγειρε πίσω στο στρώμα, κουδουνίζοντας τις αλυσίδες του.

«Θα θελες να βγεις από αυτό το απαίσιο μέρος, αγαπητέ μου Ραάλτ;» Του χαμογέλασε, κλείνοντας το μάτι. «Μπορεί η φήμη του μεγάλου λήσταρχου Ραάλτ να αντέξει την ντροπή της σωτηρίας του από μια γυναίκα;»

Ο Ραάλτ αναρωτήθηκε ποιος θεός του κρατούσε τόση κακία.

«Ασφαλώς, ζητώ κάποιο αντάλλαγμα! θα πάρω τα μισά από αυτά που θα σου αποφέρει η πώληση της Καρδιάς, διαφορετικά θα σε αφήσω εδώ». Κούνησε το κεφάλι με προσποιητή θλίψη. «Τα βασανιστήρια θα ξεκινήσουν με το ξημέρωμα. Έχω ακούσει πως μπορούν να κρατήσουν κάποιον ζωντανό μέσα σε φριχτούς πόνους για ημέρες- εβδομάδες, αν είναι ιδιαίτερα ανθεκτικός».

Ο Ραάλτ μούγκρισε ξανά. Η σωτηρία του, με τον τρόπο που ερχόταν, ήταν χειρότερη κι από τη σύλληψή του. Το γεγονός πως ο σωτήρας του ήταν η Κλία, και το τίμημα που ζητούσε σε αντάλλαγμα, σχεδόν τον έσπρωχναν να αρνηθεί. Κοίταξε θλιμμένα τις χειροπέδες και έτριξε αφηρημένα τις αλυσίδες του. Συλλογίστηκε γάντζους, σφυριά, τανάλιες και πυρωμένα σίδερα να αγγίζουν ευαίσθητα σημεία του. Τι άλλη επιλογή είχε; Σύμφωνοι», είπε κακόκεφα, βεβαιώνοντας τον εαυτό του πως σύντομα θα έπαιρνε άγρια εκδίκηση.

Το χαμόγελο της Κλία έμοιαζε με μαχαιριά. «Ορκίσου στις ψυχές της μάνας σου και του πατέρα σου πως θα με υπακούς και δεν θα προσπαθήσεις να με προδώσεις μέχρι να πάρουμε πίσω την Καρδιά και να την πουλήσουμε».

«Όχι!» φώναξε ο Ραάλτ. «Ζητάς πολλά!»

«Πιθανώς». Η Κλία γύρισε για να φύγει.

«Περίμενε!» Ο Ραάλτ πήρε μια έκφραση σαν να κατάπινε κάτι μεγάλο και αηδιαστικό. Και πράγματι κατάπινε κάτι- τον εγωισμό του. «Στο ορκίζομαι», είπε, τρίζοντας τα δόντια. «Και επιπλέον σου ορκίζομαι πως θα το πληρώσεις πολύ άσχημα!»

Η Κλία σήκωσε τους ώμους, ανεπηρέαστη από την απειλή. «Ελευθέρωσέ τον». Ο δεσμοφύλακας βιάστηκε να την υπακούσει. «Τώρα θα αφήσω ένα μικρό αίνιγμα στο όνομά σου».

Καθώς ο Ραάλτ απελευθερωνόταν από τις αλυσίδες του, η Κλία πλησίασε τον τοίχο όπου ήταν προσαρμοσμένος ο σιδερένιος χαλκάς. Χρησιμοποιώντας ένα κομμάτι κιμωλία που έβγαλε από την τσέπη, σχεδίασε ένα μεγάλο τετράγωνο γύρω από το χαλκά. Ξεκινούσε από το πάτωμα, και έμοιαζε με μια χαμηλή πόρτα η οποία είχε το χαλκά στο κέντρο της. Ζωγράφισε ένα σύμβολο σε κάθε γωνιά του τετραγώνου και μετά έγραψε με ορνιθοσκαλίσματα πάνω από το τετράγωνο τη λέξη «ΦΥΛΑΧΤΕΙΤΕ». Ύστερα έβγαλε μια τζούρα σκόνης από ένα μαύρο δερμάτινο πουγκί και την έτριψε στην πέτρα, ακριβώς επάνω από το χαλκά. Η ραχοκοκαλιά του Ραάλτ ανατρίχιασε καθώς ένιωσε τη συγκέντρωση μαγείας στον αέρα.

Ακολούθησε ένας μακρόσυρτος ήχος σαν αναστεναγμός, και ολόκληρο το τετράγωνο μαύρισε, λες και σε αυτό το κομμάτι είχε ανοίξει ένα παράθυρο στη νύχτα. Ο σιδερένιος χαλκάς έπεσε στο πάτωμα με έναν βαρύ κρότο, με τη βάση του εξαφανισμένη όπως και το κομμάτι του τοίχου που την κρατούσε. Ο Ραάλτ κοίταξε την τρύπα λες και περίμενε κάποιο φριχτό πλάσμα να βγει από μέσα της από στιγμή σε στιγμή.

Η Κλία χαμογέλασε, ολοφάνερα ικανοποιημένη από τη δουλειά της. «Αυτό θα τους απασχολήσει για λίγο το μυαλό». Με τη μύτη της μπότας, έσπρωξε το χαλκά μέσα στο σκοτεινό κατώφλι. Αυτός έπεσε, σέρνοντας πίσω του αλυσίδες και χειροπέδες. Δεν ακούστηκε να χτυπάει σε κάποιο πάτο.

«Τώρα θα πιστέψουν ότι δραπέτευσες με τη βοήθεια κάποιας άγνωστης μαγείας», είπε, κλείνοντας το μάτι στον Ραάλτ. «Δεν πρόκειται να βλάψει τη φήμη σου. Θα σε νομίζουν για μάγο και θα σε φοβούνται περισσότερο!»

«Όλα τα έχεις σκεφτεί», μουρμούρισε ο Ραάλτ, με απρόθυμο θαυμασμό. Έπρεπε να παραδεχτεί ότι του άρεσε να βλέπει το διαβολικό μυαλό της Κλία να δουλεύει- όταν δεν το έστρεφε εναντίον του.

«Πάντα έτσι δεν κάνω;»

Η Κλία οδήγησε τον Ραάλτ σε ένα μέρος ακριβώς έξω από τα τείχη της Φυλακής των Κλεφτών και τον σταμάτησε πλάι σε μια πυκνή συστάδα θάμνων. Μέσα στους θάμνους, τρεις δεμένοι και φιμωμένοι στρατιώτες σπαρταρούσαν σαν σκουλήκια. Πήρε ένα χιτώνα, ένα μανδύα με κουκούλα, σπαθί, ζώνη και θηκάρι, και του τα έδωσε αμίλητη.

Όταν ο Ραάλτ ντύθηκε, απομακρύνθηκαν αρκετά από τα καταθλιπτικά πέτρινα τείχη του κάστρου. Η Κλία περπατούσε αθόρυβα σαν τη σκιά ενός γερακιού. Ο Ραάλτ ακολουθούσε πίσω της, βράζοντας ήδη από το κακό του για τη δυσάρεστη συμφωνία που είχε εξαναγκαστεί να κάνει. Μονάχα ο όρκος

του και οι εμπειρίες αλλοτινών ημερών τον συγκρατούσαν.

Είχαν περάσει δύο χρόνια από την τελευταία φορά που είχε έρθει σε σύγκρουση με την Κλία. Είχε φτάσει πάνω στην ώρα για να ανατρέψει το αποτέλεσμα μιας άγριας μάχης με μια ορδή ιθαγενών από το Νάριμαν, οι οποίοι ήθελαν να απαλλάξουν τον Ραάλτ και τους δυο συντρόφους του από τα λάφυρα της ληστείας ενός έμπορου πολύτιμων λίθων. Η Κλία είχε μπει στη μάχη σαν ενσαρκωμένος δαίμονας, και τα αλλόκοτα μαυρομάνικα μαχαίρια της έφευγαν και ξαναγύριζαν στα χέρια της σαν αστραπή, χωρίς ποτέ να χάνουν το στόχο τους.

Η αψιμαχία πλησίαζε στο τέλος της, όταν ο Ραάλτ αποφάσισε να το σκάσει έφιππος, μαζί με το μπαούλο των πολύτιμων λίθων. Δεν σχεδίαζε να μοιραστεί το πλιάτσικο με τους υπόλοιπους, και έτσι δεν τον ενδιέφερε πώς θα κατέληγε η μάχη.

Η Κλία τον είχε δει και είχε περάσει μέσα από έναν κλοιό έξι ιθαγενών, σκορπίζοντάς τους σαν φύλλα. Τον είχε φτάσει τρέχοντας και τον είχε ρίξει από το άλογο. Εκείνος προσπάθησε να υπερασπιστεί το απόκτημά του με το σπαθί του, αλλά αυτή απέφυγε κάθε χτύπημά του. Τον παρέσυρε μακριά από το μπαούλο, τον αφόπλισε, και ύστερα πισωγύρισε για να του πάρει το σπαθί, το άλογο και τα πετράδια, αφήνοντάς τον άοπλο να αντιμετωπίσει τους εξοργισμένους του συνεργούς. Μόλις και μετά βίας είχε καταφέρει να γλιτώσει το τομάρι του. Δεν ήταν η πρώτη φορά που είχαν έρθει αντιμέτωποι.

Τώρα την είχε ξαναβρεί μπροστά του και είχε αναγκαστεί να πάρει αυτόν τον καταραμένο όρκο-

πράγμα που τον δυσκόλευε ακόμα περισσότερο να βρει έναν τρόπο για να την εξουδετερώσει.

Η Κλία διέκοψε τις σκέψεις του. «Νομίζω πως έχουμε απομακρυνθεί αρκετά. Πες μου τώρα πού έχεις κρύψει την καρδιά».

Ο Ραάλτ όρθωσε τους φαρδείς του ώμους. Κάθε πράγμα στον καιρό του. Ας έπαιρνε πρώτα πίσω την Καρδιά, και μετά θα σκεφτόταν κάποιο τρόπο να την ξεφορτωθεί. Έπρεπε να υπάρχει κάποιος τρόπος. «Δεν μου δόθηκε πολύς χρόνος για να την κρύψω. Οι φρουροί με ακολουθούσαν κατά πόδας-»

«Επειδή, σαν ηλίθιος, ήσουν πολύ βέβαιος για τη δύναμή σου και δεν σχεδίασες την κλοπή προσεκτικά», του είπε η Κλία με περιφρόνηση. «Απλά την άρπαξες και το έβαλες στα πόδια, σωστά;»

Ο Ραάλτ αγρίεψε και άγγιξε τη λαβή του σπαθιού του. «Και γιατί να κάνω αλλιώς;» γρύλισε. «Δεν είμαι καμιά αδύναμη γυναικούλα για να φοβάμαι τη μάχη! Ξέκανα μόνος μου δεκατέσσερις φρουρούς και έβαλα την Καρδιά σε ασφαλές σημείο!»

Συγκρατήθηκε και πήρε μια βαθιά ανάσα για να καταπνίξει το θυμό του. Με το να νευριάζει δεν θα αποκτούσε την Καρδιά γρηγορότερα. «Έριξα την καρδιά μέσα στο Σιντριβάνι της παλιάς Ανατολικής Πλατείας», είπε κακόκεφα. Ήταν συνοφρυωμένος, λες και της έλεγε πως βρισκόταν σε μια σπηλιά φυλαγμένη από χίλια αιμοβόρικα φαντάσματα.

«Δεν είναι δα και τόσο τρομερό», είπε η Κλία απορημένη.

«Ναι, αλλά πρέπει να βρούμε κάποιο τρόπο να τη βγάλουμε».

Η Κλία σήκωσε τους ώμους. «Θα μπεις μέσα και θα βουτήξεις. Τα νερά δεν μπορεί να είναι τόσο βαθιά».

Ο Ραάλτ χλόμιασε. «Μέσα σε τόσο νερό; Ποτέ!» Τρεμούλιασε και μόνο που το σκέφτηκε. Προτιμούσε να αντιμετωπίσει Αιματορουφήχτρες ή Αμμοστόματα. Κάποτε, για ένα μικρό στοίχημα, είχε μπει γελώντας μέσα σε ένα κλουβί για να παλέψει με ένα γκουρ-ρακάρ. Δεν φοβόταν τίποτα που να διαθέτει όπλο, δόντια ή νύχια, αλλά δεν μπορούσε να ανεχτεί το νερό. Ήταν γεννημένος σε ξερούς και άγονους τόπους και του ήταν αδύνατον να αλλάξει.

Η Κλία κατέβασε το κεφάλι και έτριψε το μέτωπο σαν να είχε πονοκέφαλο. «Μα αν φοβάσαι το νερό, πώς θα πάρεις πίσω την Καρδιά;»

«Δεν φοβάμαι!» είπε απότομα ο Ραάλτ. «Απλά δεν μου αρέσει αυτό το καταραμένο νερό! Όσο για την Καρδιά, ίσως να έβαζα κάποιον να βουτήξει και να τη βγάλει- μάλλον δεν το είχα σκεφτεί μέχρι τώρα».

«Έτσι πιστεύω κι εγώ», είπε η Κλία, κουνώντας θλιμμένα το κεφάλι. «Πάμε, λοιπόν. Σου υπόσχομαι πως δεν πρόκειται να βραχείς».

Πλησίασαν την παλιά Ανατολική Πλατεία από ένα αφώτιστο και βρόμικο σοκάκι. Φτάνοντας στην άκρη του σοκακιού, κρυφοκοίταξαν πίσω από κάποιες στοιβαγμένες μπάλες εμπορευμάτων.

«Υπάρχουν μερικοί περαστικοί», ψιθύρισε η Κλία. «Ας καθίσουμε να σκεφτούμε ένα σχέδιο».

«Για ποιο λόγο;» Ο Ραάλτ μισοτράβηξε το σπαθί από το θηκάρι του. «Εσύ θα βγάλεις την καρδιά από

το νερό. Εγώ θα σε καλύπτω, και θα γεμίσω την κοιλιά όποιου τολμήσει να πλησιάσει με ατσάλι! Εσύ πώς σκοπεύεις να τα καταφέρεις;» Τα τελευταία λόγια είχαν ειπωθεί ιδιαίτερα περιφρονητικά.

Η Κλία τον κοίταξε απελπισμένα. «Ραάλτ, είσαι πράγματι πολύ δυνατός και γρήγορος. Είσαι ικανός κλέφτης, αλλά δεν διαθέτεις αληθινή τέχνη, κι αυτό κάποια μέρα θα είναι το τέλος σου». Γύρισε το κεφάλι αλλού, αφήνοντας τον Ραάλτ να απορεί για το αν του είχε κάνει φιλοφρόνηση ή τον είχε περιγελάσει. Ερεύνησε την πλατεία προσεκτικά, παρατηρώντας τα πάντα. «Δεν βλέπω πουθενά φρουρούς ή στρατιώτες, αλλά ποτέ δεν μπορείς να είσαι σίγουρος... Πού ακριβώς έπεσε η Καρδιά;»

«Ακριβώς στο κέντρο του σιντριβανιού. Βυθίστηκε αμέσως».

Η Κλία ένευσε και έδειξε μια παχουλή βαμμένη πόρνη που έγερνε πάνω σε μια πόρτα, σε ένα σημείο κοντά στην κρυψώνα τους. «Μου φαίνεται πως θα χρησιμοποιήσουμε αυτήν». Έδειξε ένα κρασοπουλειό που ήταν ακόμα ανοιχτό. «-και αυτό το μαγαζί. Περίμενέ με εδώ».

Πριν ο Ραάλτ μπορέσει να αντιδράσει, η Κλία είχε φύγει. «Γαμώτο!» μουρμούρισε, αποφασίζοντας να περιμένει και να σκεφτεί τρόπους για να αρπάξει την Καρδιά από τα χέρια της. Ο όρκος τον οποίο τον είχε υποχρεώσει να πάρει μείωνε τις άλλες επιλογές του.

Η Κλία επέστρεψε γρήγορα. «Όλα έτοιμα», είπε, και ακουγόταν πολύ ικανοποιημένη. «Το σχέδιο είναι το εξής: θα προσποιηθούμε πως είμαστε και οι δύο μεθυσμένοι».

Ο Ραάλτ δεν είπε τίποτα, αλλά από μέσα του ευχόταν να είναι πραγματικά μεθυσμένος- και μόνος.

«Θα πάμε αδιάφορα μέχρι το κρασοπουλειό και θα αγοράσουμε ένα ασκί κρασί- πάρε και λεφτά. Είμαστε απλά ένα ζευγάρι που θέλει να πάρει μαζί του λίγο κρασί πριν αποσυρθεί σε κάποιο μοναχικό μέρος. Το 'πιασες;»

Ο Ραάλτ έγνεψε.

«Θα χασκογελάμε και θα φαινόμαστε αθώοι και ευτυχισμένοι. Όταν θα αγοράσουμε το κρασί, θα κατευθυνθούμε προς το σιντριβάνι. Πριν όμως φτάσουμε εκεί, εγώ θα σου ξεφύγω, γελώντας και παίζοντας. Φτάνοντας στο νερό, εγώ θα βουτήξω- κάνοντας μια φαινομενική τρέλα της στιγμής. Εσύ θα με ακολουθήσεις, θα μαζέψεις τα ρούχα σου και θα πας μέχρι την άκρη του σιντριβανιού, συνεχίζοντας να παίζεις το ρόλο σου. Κατάλαβες;»

Ο Ραάλτ σκεφτόταν πως το σχέδιο της Κλία γινόταν όλο και πιο γελοίο. Θα την άφηνε όμως, να κάνει το δικό της- θα ερχόταν και η ώρα του. Ένευσε κοφτά.

«Μόλις εγώ φύγω από κοντά σου, η πόρνη θα πάει στο κρασοπουλειό και θα αρχίσει έναν καυγά για την τιμή του κρασιού. Της είπα να φωνάζει δυνατά και άγρια, έτσι ώστε να αποσπάσει την προσοχή όποιου περνάει από την πλατεία.

«Θα βρω την Καρδιά και εσύ θα έχεις το χιτώνα μου έτοιμο πλάι στο σιντριβάνι, ώστε να μπορέσω να τον φορέσω αμέσως μόλις βγω. Με αυτόν τον τρόπο κανείς δεν θα καταλάβει πως έβγαλα κάτι μέσα από το σιντριβάνι. Έπειτα θα φύγουμε, συνεχίζοντας να παίζουμε τους ρόλους των μεθυσμένων εραστών. Κανείς δεν θα πάρει μυρωδιά τίποτα!»

Η ανυπομονησία του Ραάλτ φούντωσε. «Μα γιατί να κάνουμε όλες αυτές τις βλακείες, Κλία;» Έδειξε προς τη μεριά της πλατείας. «Κανείς δεν μας προσέχει, κι αν κάποιος προσπαθήσει να επέμβει θα πεθάνει μετανοιωμένος!»

Ο Ραάλτ είχε μάθει την τέχνη του από τον μεγάλο Βέγκαν, ο οποίος πάντα έλεγε στον Ραάλτ πως τα περίπλοκα σχέδια ήταν για όσους δεν είχαν τη δύναμη ή την αυτοπεποίθηση να πάρουν με το σπαθί τους αυτό που ήθελαν. Οποίος δεν τα κατάφερνε καλά με αυτή τη μέθοδο, καλά θα έκανε να γίνει πορτοφολάς ή ιερέας.

«Σε είδε κανείς όταν έκλεβες την Καρδιά;» τον ρώτησε η Κλία, αγριοκοιτάζοντάς τον.

«Δεν το νομίζω», γρύλισε εκείνος, σφίγγοντας τις γροθιές του. «Τους ξέφυγα!»

«Μόνο για λίγο! Να χρησιμοποιείς όχι μόνο τα μπράτσα σου αλλά και το μυαλό σου! Αυτό θα σε κάνει διπλά δυνατό! Ποτέ μην αφήνεις τίποτα στην τύχη- ποτέ!» Η Κλία συγκράτησε την περιφρόνησή της και συνέχισε πιο ήπια. «Η κλοπή είναι παιχνίδι και τέχνη ταυτόχρονα. Πάντα να είσαι δέκα βήματα μπροστά από τους άλλους και να κάνεις κάθε κίνησή σου με ομορφιά».

Ο Ραάλτ άρχισε να τρέμει από την οργή, και ήταν έτοιμος να παραβεί τον όρκο του όταν η Κλία του άγγιξε το μπράτσο και είπε: «Με συγχωρείς». Εκείνος ένιωσε ένα παράξενο γαργάλημα στο άγγιγμά της, και στη μύτη του ήρθε η μυρωδιά κά-

ποιου γλυκού αρώματος. Ο θυμός φάνηκε να βγαίνει αμέσως από μέσα του.

Η Κλία πέρασε το μπράτσο της στο δικό του και χαμογέλασε αθώα και απολογητικά. «Έτοιμος, συνέταιρε;»

Εκείνος σήκωσε τους ώμους απορημένα, ενώ αναρωτιόταν πού είχε πάει ο θυμός του. Το γαργαλητό είχε χαθεί μαζί με τη γλυκιά μυρωδιά πριν προλάβει να την εντοπίσει.

Το χαμόγελο της Κλία μετατράπηκε σε συντροφικό μειδίαμα. «Ξεκινάμε, λοιπόν!»

Πιασμένοι αγκαζέ, βγήκαν από το σοκάκι στη φεγγαρόφωτη πλατεία. Το γέλιο της Κλία αντηχούσε τσιριχτό και γλυκό, κάπως χαζοχαρούμενο από το δήθεν πολύ κρασί. Ήταν αρπαγμένη από το μπράτσο του Ραάλτ λες και φοβόταν μήπως της φύγει, και ο γοφός της χτυπούσε στο δικό του σε κάθε βήμα.

Αν και στην αρχή ήταν κάπως δύσκαμπτος, ο Ραάλτ σύντομα άρχισε να μπαίνει στο πετσί του ρόλου του. Σε αυτό τον βοηθούσε και η αλλαγή που είχε έρθει στην Κλία. Δεν έμοιαζε καθόλου με την απότομο και φλύαρο πλάσμα που είχε επιστρέψει για να του κάνει τη ζωή μαρτύριο. Τώρα που δεν του πήγαινε πια κόντρα, του φαινόταν πιο όμορφη και ελκυστική, όπως οι γυναίκες που συνήθιζε να έχει μαζί του. Έτσι όπως ήταν κρατημένη από το μπράτσο του, τον έκανε να συνειδητοποιεί πόσο μικροσκοπική ήταν, βεβαιώνοντάς τον πως θα έπρεπε να έχει κι αυτή τα αδύναμα σημεία της.

Ύστερα θυμήθηκε κάτι άλλο που τον είχε διδάξει ο Βέγκαν, κάτι το οποίο και ο ίδιος είχε επαληθεύσει: η καρδιά μιας γυναίκας ήταν το πιο αδύνατο σημείο της.

Κάτι σαν φως ανέτειλε μέσα του. Ήταν ολοφάνερο! Τον είχε αναζητήσει και τον είχε σώσει, του είχε βρει όμορφα ρούχα και σπαθί. Ακόμα και οι συνεχείς διαφωνίες της θα μπορούσαν να θεωρηθούν σαν ένα είδος παιχνιδιάρικης ερωτοτροπίας, όπως συμβαίνει με τα παιδιά. Ήθελε πραγματικά να είναι κολλημένη δίπλα του, αλλιώς θα είχε σκεφτεί κάποιο άλλο σχέδιο.

Ο Ραάλτ κοίταξε την Κλία, χαμογελώντας από την καινούρια του ανακάλυψη. Στο πρόσωπό του χαράχτηκε ένα διαβολικό χαμόγελο που είχε ρίξει δεκάδες κοπέλες στο κρεβάτι. *Η καρδιά μιας γυναίκας είναι το πιο αδύνατο σημείο της!* Με αυτόν τον τρόπο θα ξεγελούσε την Κλία την Αλεπού. Έσφιξε το χέρι γύρω της και της έκλεισε το μάτι συνωμοτικά. Το χαμόγελο που του ανταπέδωσε ήταν ανοιχτό και πανέμορφο. *Ευάλωτο.* Ο Ραάλτ γέλασε δυνατά.

Έφτασαν στο κρασοπουλειό. Ο Ραάλτ άρχισε να παζαρεύει το κρασί. Στα μισά του παζαρέματος, η Κλία τον τράβηξε από το μανίκι, δείχνοντας πως ήθελε να του ψιθυρίσει κάτι. Εκείνος έσκυψε να ακούσει, κι αυτή έχωσε την υγρή γλώσσα της στο αυτί του, προκαλώντας ένα γέλιο από τον σκελετωμένο τριχωτό έμπορο. Η υγρή της εξερεύνηση κράτησε περισσότερο από ό,τι περίμενε- αν και όχι τόσο πολύ όσο θα ήθελε- και δεν φαινόταν να είναι κάτι το θεατρινίστικο. Ξανά ήρθε στα ρουθούνια του η περίεργη μυρωδιά- κανέλλα ίσως.

Τελικά η τιμή συμφωνήθηκε, και με το κρασί στα χέρια προχώρησαν προς το κέντρο της πλατείας. Η Κλία γελούσε συχνά και συνεχώς τριβόταν επάνω του. Κάπου κάπου μερικά πρόσωπα στρέφονταν προς το μέρος τους, κάποιες φορές συνοφρυωμένα αλλά τις περισσότερες φορές εύθυμα και συγκαταβατικά.

Στα μισά του δρόμου, η Κλία ξέφυγε από τα χέρια του χασκογελώντας. Πέταξε το χιτώνα από πάνω της και τον άφησε να πέσει στο έδαφος. Πισωπάτησε ένα βήμα, ενώ τα μαύρα μάτια της έλαμπαν χαρούμενα. Τα μικρά της δάχτυλα άρχισαν να ξεκουμπώνουν το βαμβακερό εσώρουχο της.

Λίγο πριν φτάσει στο σιντριβάνι, ξεκούμπωσε το τελευταίο κουμπί και η λευκή πουκαμίσα σωριάστηκε στα πόδια της, αφήνοντάς την γυμνή στο θαμπό φως του φεγγαριού. Ο Ραάλτ σταμάτησε απότομα. Τα μάτια του δεν έβλεπαν τίποτε άλλο εκτός από τη λευκή φλόγα του μικρού κορμιού της.

Ένα μέρος του μυαλού του ήταν απασχολημένο να βρει τρόπους με τους οποίους να απαλλάξει την Κλία από το αντίτιμο της Καρδιάς μόλις θα έκλεβε τη δική της, αλλά τα σχέδιά του έγιναν στάχτη καθώς το βλέμμα του αιχμαλωτιζόταν από την ομορφιά της. Πίσω του άκουσε αφηρημένα μια γυναίκα που άρχισε να βρίζει.

Η Κλία πήδησε πάνω στο χείλος του σιντριβανιού, φωνάζοντάς τον. Του έστειλε ένα φιλί και μετά γύρισε και βούτηξε στο σιντριβάνι.

Ο Ραάλτ έσκυψε και σήκωσε το χιτώνα της, ενώ ο φόβος και ο πόθος πάλευαν μέσα του. Ένιωθε μια τρομερή επιθυμία να τρέξει και να βουτήξει ξοπίσω

της. Πριν όμως πείσει τον εαυτό του για μια τέτοια γενναία πράξη, οι φωνές πίσω του έγιναν πιο άγριες. Τις άκουσε, και θυμήθηκε τι έπρεπε να κάνει.

Σήκωσε βιαστικά το δεύτερο ρούχο και πήγε σχεδόν τρέχοντας στην άκρη του σιντριβανιού. Στάθηκε εκεί, μετακινώντας το βάρος του από το ένα πόδι στο άλλο, κοιτάζοντας το νερό, βέβαιος πως τελικά ποτέ δεν θα έβρισκε το κουράγιο να την ακολουθήσει. Η πλατεία παρέμενε έρημη. Πασπατεύοντας το σπαθί του, κοίταξε πάλι το νερό, αρχίζοντας να φοβάται πως η Κλία είχε πνιγεί- ή κάτι ακόμα χειρότερο. Βρισκόταν κάτω από την επιφάνεια πολύ ώρα, και ποιος ήξερε τι φριχτούς κινδύνους έκρυβε το νερό;

Ξαφνικά το κεφάλι της έσπασε τη φεγγαρόφωτη επιφάνεια μπροστά του. Το χέρι της βγήκε από το νερό και έχωσε το δερμάτινο πουγκί με την Καρδιά μέσα στο δικό του. Εκείνος έκλεισε τα δάχτυλά γύρω του με ανακούφιση- αναρωτιόταν αν το νερό θα ήταν πρόθυμο να του το επιστρέψει.

«Γρήγορα, το χιτώνα μου», είπε η Κλία, παίρνοντας βαθιές ανάσες μετά από τόση ώρα κάτω από το νερό. Ο Ραάλτ τον σήκωσε ψηλά, συνεχίζοντας να κρατά σφιχτά το πουγκί, γλύφοντας τα χείλη του στο θέαμα του γυμνού κορμιού της. Η καρδιά του ράγισε όταν το είδε και πάλι ντυμένο.

Όταν το πουγκί είχε αγγίξει την παλάμη του, είχε νιώσει μια έντονη επιθυμία να πάρει την Καρδιά και το χιτώνα και να το βάλει στα πόδια. Όμως η πρώτη θέα του γυμνού κορμιού της έφεγγε μέσα στο μυαλό του σαν φάρος, τόσο λαμπερός ώστε δεν μπο-

ρούσε να τραβήξει το βλέμμα από πάνω του. Έτσι έμεινε.

Φορώντας το χιτώνα της, η Κλία τον πλησίασε και τον αγκάλιασε, περνώντας τα υγρά της χέρια πάνω από τη ραχοκοκαλιά του και κάνοντάς τον να ριγήσει. «Έχω κλείσει ήδη δωμάτια», του ψιθύρισε. «Πάμε να το γιορτάσουμε!»

Ο Ραάλτ τη σήκωσε από το χείλος του σιντριβανιού και την ακούμπησε στο έδαφος. Η Κλία έπιασε το μπράτσο του και το κράτησε σφιχτά. Απομακρύνθηκαν μαζί από το σιντριβάνι, διασχίζοντας την πλατεία.

«Βλέπεις τι μπορούμε να κάνουμε μαζί, συνέταιρε;» είπε η Κλία χαμηλόφωνα.

«Κι έχουμε ακόμα πολύ καιρό μέχρι να ξημερώσει», της απάντησε εκείνος, σταματώντας την για ένα φιλί. Η Κλία ανταποκρίθηκε με μεγάλο πάθος. Τώρα ήταν σίγουρος για τη μυρωδιά- το γαργαλιστικό και αδιόρατο άρωμα ήταν κανέλλα.

Καθώς έφταναν στην άκρη της πλατείας, ο Ραάλτ έλαμπε ολόκληρος από ικανοποίηση. Είχε ξανά την Καρδιά στα χέρια του και η Κλία ήταν δική του. Έπαιρνε όρκο στον εαυτό του πως μέχρι το άλλο πρωί θα τον ικέτευε να κρατήσει και το δικό της μερδικό από την πώληση της Καρδιάς. Ο ίδιος θα κρατούσε τον όρκο της, αλλά εκείνη θα προδινόταν από μόνη της. Η σκέψη της ταπείνωσης της Κλία έκανε το χαμόγελό του ακόμα πλατύτερο.

Ο Ραάλτ δεν μπορούσε να πιστέψει στην πολυτέλεια των δωματίων που είχε νοικιάσει η Κλία. Ήταν δυο μεγάλες κάμαρες που συνδέονταν μεταξύ

τους με μια αψιδωτή είσοδο που καλυπτόταν με μια κουρτίνα από κρεμαστές χάντρες. Το κυρίως δωμάτιο είχε μια πόρτα που έβλεπε προς το δρόμο ενώ το μικρότερο, το οποίο διέθετε κουζίνα και μπάνιο, έβλεπε προς ένα μικρό κήπο.

Οι ασβεστωμένοι πέτρινοι τοίχοι του κυρίως δωματίου ήταν στολισμένοι με μεταξωτές και βαμβακερές χρωματιστές κουρτίνες. Στη μια πλευρά του δωματίου, πλάι στην πόρτα που έβλεπε προς το δρόμο, υπήρχε ένα βουνό από μαλακά και πλούσια κεντημένα μαξιλάρια. Στον απέναντι τοίχο υπήρχε ένα πελώριο κρεβάτι με μεταξωτό ουρανό. Όλα τα έπιπλα ήταν από σκούρο ξύλο ή λαξευτή πέτρα. Αηδόνια κελαϊδούσαν μέσα σε καλαμένια κλουβιά, γεμίζοντας τον αρωματισμένο αέρα με τη μουσική τους. Το δωμάτιο φωτιζόταν από αρωματικά κεριά, και στο τραπέζι υπήρχε ψωμί, τυρί, φρούτα και κρασί.

Ο Ραάλτ περπάτησε μέσα στο κεντρικό δωμάτιο γεμάτος δέος, έχοντας προς στιγμήν ξεχάσει το υγρό ακόμα πουγκί που κρατούσε στο χέρι. Το δωμάτιο επιβεβαίωνε τις υποψίες του για τα κίνητρα της Κλία· είχε φτιάξει μια πραγματική ερωτική φωλιά.

Η Κλία ετοιμαζόταν να βάλει κρασί στα ποτήρια όταν είδε πως ο Ραάλτ ήταν έτοιμος να ανοίξει το πουγκί. Χλώμιασε και τα ποτήρια παραλίγο να πέσουν από τα χέρια της. «Μην το ανοίξεις!» φώναξε, με αληθινό τρόμο στη φωνή της.

«Μα τους θεούς! Αυτή είναι η Καρδιά του Αρμικ!» Έκανε μονάχα ένα βήμα προς το μέρος του, ενώ φαινόταν έτοιμη να το βάλει στα πόδια.

«Και λοιπόν;» ρώτησε εκείνος ανήσυχα, με τα δάχτυλα μπλεγμένα στο κορδόνι του πουγκιού.

«Η Καρδιά είναι καταραμένη! Μόνο οι Ιερείς του Αρμικ μπορούν να την κοιτάξουν χωρίς να πεθάνουν- γιαυτό και την κρατούν πάντα σκεπασμένη! Δεν το ήξερες; Γιατί δεν μπαίνεις στον κόπο να μαθαίνεις πέντε πράγματα για αυτά που σκοπεύεις να κλέψεις;»

«Εεε...» είπε ο Ραάλτ αμήχανα, νιώθοντας πως έχανε και πάλι τον έλεγχο επάνω της. Δεν ήθελε να παραδεχθεί πως δεν είχε ιδέα για την ιστορία της Καρδιάς. Το ότι ήταν κάτι πολύτιμο του ήταν αρκετό. Μπήκε στον πειρασμό να ανοίξει το πουγκί και να της αποδείξει πως οι φόβοι της ήταν αβάσιμοι, αλλά τελικά αποφάσισε να μην το ρισκάρει, μην τυχόν και η Κλία είχε πράγματι δίκιο. Ποτέ δεν μπορούσε να είναι κανείς σίγουρος με τις κατάρες· μερικές φορές ήταν απλά παραμύθια για να τρομάζουν τους εύπιστους, αλλά κάπου κάπου είχαν μια δύναμη που καλύτερα να μην προκαλούσε κανείς.

Η Κλία πήγε στο πλευρό του Ραάλτ. «Με συγχωρείς, αλλά δεν ήθελα να σε χάσω». Το χαμόγελο που του χάρισε θα έκανε το πρόσωπο ενός αγάλματος να ραγίσει, καθώς θα προσπαθούσε να το ανταποδώσει. «Πέρνα το στη ζώνη σου· για να είναι ασφαλισμένο απόψε».

Του έδωσε το ποτήρι του. «Ίσως μπορώ να σου δώσω κάτι άλλο για να ξετυλίξεις και να ευχαριστηθείς».

Ο Ραάλτ χαμογέλασε πεινασμένα στην απροκάλυπτη πρότασή της και πέρασε το πουγκί στη ζώνη του. Μετά, πήρε το κρασί που του πρόσφερε.

Η Κλία τον παρατηρούσε πίσω από το χείλος του δικού της ποτηριού καθώς έλεγε αδιάφορα: «Πάλι καλά που δεν προσπάθησες να ανοίξεις το πουγκί την ώρα που το έκλεβες. - θα σε έβρισκαν νεκρό ενώ θα το κρατούσες ακόμα στο χέρι σου. Και ξέρεις τι θα πάθαινες; Θα πνιγόσουν στη στεριά!»

Ο Ραάλτ στραβοκατάπιε. Η Κλία αναγκάστηκε να τον χτυπήσει αρκετές φορές στην πλάτη πριν συνέλθει.

«Θα πνι... θα πνι...» Δεν μπορούσε να το πει δυνατά.

Η Κλία χασκογέλασε και χάιδεψε με το δάχτυλο το σαγόνι του, το λαιμό και το στήθος του. «Ο Αρμικ είναι ο θεός του νερού της ερήμου», είπε με έναν αναστεναγμό. «Λέγεται πως κάποτε έπνιξε μια ολόκληρη πόλη όταν οι κάτοικοί της σταμάτησαν να τον λατρεύουν». Τα δάχτυλά της έπαιξαν με σημασία πάνω στο στήθος του Ραάλτ, κάνοντας τα φριχτά οράματα του πνιγμού να υποχωρήσουν. Κατάφερε να κατεβάσει άλλη μια γουλιά κρασί.

Τα δάχτυλα της Κλία συνέχιζαν τη δουλειά τους. Η γλώσσα της έγλυψε τα χείλη της καθώς κοιτούσε τον Ραάλτ όλο προσμονή.

Ο Ραάλτ έδιωξε τις τελευταίες σκέψεις του νερού από το μυαλό και έβαλε το κύπελλο στο πλάι. Πήρε την Κλία στην αγκαλιά του, συνθλίβοντας το μικροκαμωμένο σώμα της πάνω στο δικό του, νιώθοντας πάλι τη μυρωδιά της κανέλας και απολαμβάνοντας τον ανήμπορο τρόπο με τον οποίο εκείνη είχε κολλήσει επάνω του. Τα στόματά τους ενώθηκαν και εκείνη τον έσφιξε ακόμα πιο απεγνωσμένα.

Ο Ραάλτ τραβήχτηκε για μια στιγμή, και βλέποντας το παθιασμένο βλέμμα στα σκούρα μάτια ένιωσε την ανάγκη να κρώξει θριαμβευτικά. Η Αλεπού ήταν σχεδόν μαδημένη.

Καθώς τα χέρια του κατέβαιναν για να της πιάσουν τον πισινό, εκείνη ξεγλίστρησε απρόσμενα από την αγκαλιά του. «Για περίμενε», είπε πονηρά. «Δεν χρειάζεται να βιαζόμαστε! Θέλω να πλυθώ πριν συνεχίσουμε- το νερό μέσα στο σιντριβάνι ήταν πολύ βρόμικο!» Σούφρωσε τη μύτη για να του δείξει τι εννοούσε.

«Έτσι λες, ε;» Ο Ραάλτ χασκογέλασε, πλησιάζοντας με τα χέρια ανοιχτά για να την πιάσει. Εκείνη του ξέφυγε, κουνώντας το δάχτυλο πέρα-δώθε και γελώντας.

«Δεν θέλεις μια γυναίκα που να μυρίζει παλιόνερα και χείλια καμήλας, σωστά; Πιες λίγο κρασί και θα γυρίσω πριν το καταλάβεις».

Ο Ραάλτ άνοιξε το στόμα για να διαμαρτυρηθεί. Η Κλία όρμησε μπροστά και του έκλεισε το στόμα με τα δάχτυλα. «Μην παραπονιέσαι γιατί θα σε βάλω να κάνεις κι εσύ μπάνιο!»

Ο Ραάλτ της χάρισε το πιο πονηρό του χαμόγελο. «Εγώ θα πιω. *Εσύ* κοίτα να βιαστείς».

«Εντάξει», είπε εκείνη βραχνά, κοιτάζοντάς τον στα μάτια.

Ο Ραάλτ την άφησε να τον οδηγήσει στο μεγάλο σωρό των μαξιλαριών και περίμενε καθώς του έβγαλε το μανδύα, το σπαθί και τη ζώνη σαν να ήταν σκλάβα του. Έπεσε πάνω στα μαξιλάρια, παίρνοντας το ποτήρι και το ασκί που του πρόσφερε, ικανοποιημένος με αυτήν την καινούρια Κλία. Ήταν

δική του, και μέχρι το ξημέρωμα θα ήταν δική του και η Καρδιά.

Την είδε να κατευθύνεται προς την άλλη άκρη του δωματίου, κουνώντας τους γοφούς προκλητικά. Του χάρισε ένα χαμόγελο γεμάτο υποσχέσεις και μετά πέρασε μέσα από τις χάντρες της κουρτίνας.

Ακούγοντας το πλατσούρισμα του νερού, ο Ραάλτ χάιδευε το πουγκί και έπινε κρασί, ικανοποιημένος με τον εαυτό του. Είχε καλό πιοτό, ένα πλούσιο δωμάτιο, την Καρδιά, την ελευθερία του, και πιο πολύ από όλα τη γλυκιά γνώση πως τελικά είχε ανακαλύψει την αδυναμία της Κλία- και εκείνη είχε πέσει χωρίς καν να δώσει μάχη. Ήδη φανταζόταν τον εαυτό του να μετράει το μερδικό της από το αντίτιμο της Καρδιάς.

Τι υπέροχη δικαιοσύνη! Εκείνη είχε προσπαθήσει να πάρει την καρδιά του κι αυτός είχε κλέψει τη δική της. Η Κλία η Αλεπού είχε βρει το μάστορή της.

Βρισκόταν στο πέμπτο ποτήρι του κρασιού όταν αποφάσισε πως η Κλία είχε παρακαθίσει μέσα στο μπάνιο. Σηκώθηκε τρεκλίζοντας ελαφρά και τανύστηκε. Χαμογέλασε πονηρά καθώς έβγαζε τα ρούχα του. Μετά από μια τελευταία γουλιά κρασί, κατευθύνθηκε προς το χώρισμα των δυο δωματίων, φορώντας μονάχα ένα πλατύ χαμόγελο.

Πέρασε μέσα από τις κρεμαστές χάντρες ξύνοντας τα αχαμνά του. Μόλις τον έβλεπε, θα έβγαινε αμέσως από τη σκάφη.

Όταν τα μάτια του έπεσαν στη σκάφη, το χαμόγελό του έσβησε και τα γόνατά του σχεδόν λύγισαν. Μέσα στη μεγάλη ξύλινη μπανιέρα καθόταν η πα-

χουλή βαμμένη πόρνη από την πλατεία του σιντριβανιού. Η Κλία δεν φαινόταν πουθενά.

Η πόρνη του έκλεισε το μάτι. «Ήρθες, λοιπόν, λεβέντη μου; Η μικρή μου είπε πως θα ήσουν έτοιμος για παιχνίδια, και από ό,τι βλέπω, είσαι!»

«Πού είναι;» βρυχήθηκε ο Ραάλτ. Το όμορφό πρόσωπό του μελάνιασε από το θυμό ενώ τα χέρια του έψαχναν για το σπαθί που είχε αφήσει στο άλλο δωμάτιο. Έσφιξε τις γροθιές και προχώρησε προς τη γυναίκα μέσα στη σκάφη.

Η πόρνη ζάρωσε φοβισμένη, τινάζοντας νερά γύρω της. «Έφυγε, αφέντη μου», φώναξε. «Με άφησε σαν δώρο για σένα! Μου έδωσε ένα χρυσό Δάχτυλο για να μαλώσω με τον κρασοπώλη και άλλα δύο για να κρυφτώ στον κήπο μέχρι να με ειδοποιήσει για να μπω και να σε περιμένω μέσα στη σκάφη!»

Ο Ραάλτ βόγκηξε και γύρισε απότομα. Έτρεξε προς τα παρατημένα του ρούχα, ψάχνοντας για το πουγκί. Το βρήκε, και άρχισε να παλεύει με το κορδόνι, βλαστημώντας ασταμάτητα μέσα από τα δόντια.

Τελικά το κορδόνι λύθηκε. Αναποδογύρισε το πουγκί και είδε να πέφτει έξω ένα μεγάλο υγρό βότσαλο. Έκλεισε τα μάτια και έσφιξε την πέτρα καθώς έπεφτε νικημένος στα μαξιλάρια. Η Κλία τον είχε ξεγελάσει για μια ακόμα φορά.

Αισθάνθηκε κάποιον να του αγγίζει τον ώμο, και σήκωσε το βλέμμα για να δει τη βρεγμένη παχουλή πόρνη. Του μίλησε τρομαγμένα.

«Η μικρή μου είπε- και παραλίγο να το ξεχάσω- να σου πω να θυμάσαι ότι πρέπει πάντα να βρίσκε-

σαι δέκα βήματα μπροστά». Η ταλαίπωρη γυναίκα φαινόταν σαν να περίμενε ότι θα την χτυπούσε.

Ο Ραάλτ πραγματικά έσφιξε και πάλι τη γροθιά του, αλλά μετά από μια στιγμή το χέρι του έπεσε στο πλάι άτονο. Το βότσαλο κύλησε από τα δάχτυλά του, έπεσε στα μαξιλάρια και μετά στο πάτωμα. Έσφιξε τα δόντια για να συγκρατήσει ένα ακόμα βογκητό και έσκυψε το κεφάλι για να κρύψει το πρόσωπό του.

Η πόρνη ήξερε καλά τη δουλειά της. Πλησίασε πιο κοντά και ακούμπησε το κεφάλι του Ραάλτ πάνω στην αφράτη κοιλιά της.

Του έπιασε το κεφάλι τρυφερά, περνώντας τα δάχτυλα μέσα από τα μαλλιά του. «Ησύχασε», τον καλόπιασε. «Ησύχασε, μωράκι μου».

Ενώ γινόταν αυτό το τρυφερό συμβάν, η Κλία ήταν ήδη καβάλα σε ένα γρήγορο άλογο και κάλπαζε μακριά από το Γουελιάνκ. Είχε ήδη απαλλαγεί από την Καρδιά του Αμρικ και οι σάκοι της σέλλας της ήταν φορτωμένοι με χρυσάφι.

Ήταν εύκολο- πολύ εύκολο, σε τελευταία ανάλυση. Τα κέρδη, όμως, ήταν σημαντικά. Το μόνο που την πείραζε ήταν το ότι δεν είχε μείνει για να δει τα μούτρα του Ραάλτ όταν μάθαινε την αλήθεια- αυτό μπορεί τελικά να άξιζε ακόμα και το μισό χρυσάφι.

Σχεδόν το ίδιο πολύτιμο με το χρυσάφι ήταν και η φήμη που είχε ακούσει όσο βρισκόταν στο Γουελιάνκ. Φαινόταν πως ο Τιμούρ του Μορν δεν ήξερε να χάνει με αξιοπρέπεια, και είχε επικηρύξει το κεφάλι της. Η πρόκληση είχε ενδιαφέρον να προσπα-

θήσει να πουλήσει το ίδιο το κεφάλι της, να πάρει την επικηρύξει, και μετά να καταφέρει και να μην το χάσει.

Αν το σχεδίαζε προσεκτικά...

Η Κλία έριξε πίσω την κουκούλα και σπιρούνισε το άλογό της, κάνοντάς το να καλπάσει. Γελούσε δυνατά καθώς άφηνε το Γουελιάνκ πίσω της και κατευθυνόταν προς το φεγγάρι που έδυε.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΚΟΡΑΚΙΟΥ

της Τζίλιαν Φιτζέραλντ

Αυτό το διήγημα προσπαθεί να αναπαραστήσει με αρκετή ακρίβεια μια ιστορική εποχή, δηλαδή αυτήν όπου Βίκινγκς και Ιρλανδοί συνυπήρχαν κάτω από μια εύθραυστη ειρήνη στην Ιρλανδία. Οι Βίκινγκς, κυρίως Δανοί, είχαν κτίσει τις πρώτες πόλεις τους στην Ιρλανδία- ανάμεσα σε αυτές και το Δουβλίνο- ήδη από τις αρχές του 9ου αι. μ.Χ. Οι ιστορικές αναφορές είναι πέρα για πέρα αληθινές και αποδεικνύουν πόσο ισχυρή ήταν η θέση της γυναίκας στη αρχαία Δυτική Ευρώπη πριν τον ερχομό του Χριστιανισμού. Λίγες υποσημειώσεις, για έννοιες και ονόματα που δεν έχουν αναλυθεί σε άλλες ανθολογίες, παρατίθενται στο τέλος του διηγήματος.

Θ.Μ.

Τον καιρό που οι Δανοί είχαν πρωτοέρθει να εγκατασταθούν στην Ιρλανδία, ζούσε ένας Ιρλανδός αρχηγός που συνειδητοποίησε ότι είχε δυο επιλογές: Μπορούσε να συνεχίσει τον αιματηρό πόλεμο που του είχε στερήσει δυο γιους και πολλούς γενναίους άνδρες και είχε αφήσει τη χώρα του ρημαγμένη, ή θα μπορούσε να κλείσει μια έντιμη ειρήνη. Ο οξύθυμος γιος του τον συμβούλευε να συνεχίσει τον πόλεμο, αλλά ο αρχηγός είχε πια κουραστεί. Έτσι, διάλεξε τη δεύτερη λύση και πάντρεψε τη μεγαλύτερη κόρη του με το νεότερο γιο του βασιλιά των Βίκινγκς, γιατί πίστευε πως, αν κάποιος μπορούσε να διδάξει στους ατίθασους Δανούς τις συνήθειες των Ιρλανδών, αυτή ήταν η κόρη του η Μαέβ.

Σαν την πολεμίστρια βασίλισσα του Κόνοτ, της οποίας το όνομα είχε πάρει [1], η Μαέβ νι Ρουάρι δεν ή-

ταν μια κοινή γυναίκα. Είχε χάσει τον αγαπημένο της σύζυγο στον πόλεμο με τους Δανούς και πολλοί ήταν οι Ιρλανδοί άρχοντες που θα την ήθελαν για γυναίκα τους. Ωστόσο, για να σταματήσει αυτή την άσκοπη σφαγή, υποτάχτηκε στις επιθυμίες του πατέρα της. Συμφώνησε να γίνει η νύφη του Χάραλντ Τόρβαλντσον, κι αν ένιωθε κάποια δυσφορία που παντρευόταν έναν νεαρό τέσσερα χρόνια μικρότερό της, δεν άφηνε την κατάθλιψή της να φανεί.

Ο Χάραλντ δεν ήταν και τόσο σκληρά δοκιμασμένος. Και τα δεκαεπτά του καλοκαίρια δεν είχε γνωρίσει τίποτε άλλο εκτός από θαυμασμό: για την αρρενωπή ομορφιά του, για τη μεγάλη του δύναμη, για την ικανότητα του με τα όπλα, για την τέχνη του με τις γυναίκες. Σε ένα μόνο πράγμα η Μοίρα δεν τον είχε ευνοήσει, κι αυτό ήταν πως τον είχε κάνει νεότερο από τον αδελφό του τον Ίνγκβαρ· όμως, ακόμα και σε αυτό η ζυγαριά φαινόταν να γέρνει προς το μέρος του, επειδή ο Ίνγκβαρ είχε φύγει στην ξενιτιά και δεν είχαν μαθευτεί νέα του για έξι χρόνια. Έτσι, ίσως ο Χάραλντ να κληρονομούσε τελικά την περιουσία του πατέρα του.

Συνηθισμένος, λοιπόν, να περνάει πάντα το δικό του, δεν είδε με καλό μάτι την εντολή να παντρευτεί- και μάλιστα μια τέτοια γυναίκα! Μια χλωμή Ιρλανδέζα μέγαιρα που είχε ήδη θάψει έναν άνδρα. Οι γυναίκες που άρεσαν σε αυτόν ήταν τροφαντές και ναζιάρες, μια απαλή αγκαλιά για να ζεσταίνει το κρεβάτι τις κρύες νύχτες, κι η γυναίκα που ήθελαν να του δώσουν δεν ήταν καθόλου του γούστου του.

Ο Τόρβαλντ, που ήταν πιο φρόνιμος και έμπειρος από το γιο του, έβλεπε μια ψηλή γυναίκα με φαρδείς ώμους και γοφούς-δεν θα πέθαινε πάνω στη γέννα

όπως η μάνα του Χάραλντ- αλλά λυγερή, με την άνετη χάρη ενός πολεμιστή και την ατάραχη περπατησιά μιας βασίλισσας. Τα μαλλιά της ήταν μαύρα σαν τις φτερούγες του κοράκου και τραβηγμένα γύρω από ένα χλωμό, βαρυκόκαλο πρόσωπο. Τα υπεροπτικά της γαλάζια μάτια κοιτούσαν τον νέο της σύζυγο και τους συγγενείς του με σταθερή ηρεμία. Μίλησε μετρημένα, παινεύοντας τη μεγάλη αίθουσα και τη γενναιότητα των ανδρών που την κατοικούσαν. Ήταν μια ασυνήθιστη γυναίκα, αυτή η Ιρλανδέζα πριγκίπισσα, κι ο γέροβασιλιάς ευχήθηκε για μια στιγμή να είχε γυρίσει ο Ίνγκβαρ και να την πάντρευε με αυτόν αντί με τον Χάραλντ· σίγουρα θα ήταν πιο ταιριαστό ζευγάρι. Θα την παντρευόταν ο ίδιος, αλλά ήθελε να δέσει και το γιο του στην ειρήνη, και η παντρειά του με μια Ιρλανδέζα σύζυγο φαινόταν ο καλύτερος τρόπος.

Όταν ήρθε η ώρα, ο Χάραλντ πήρε τη Μαέβ στο δωμάτιό του και, χωρίς να πει πολλά ή να ασχοληθεί με τη δική της ικανοποίηση, πλάγιασε μαζί της. Ύστερα ξαναγύρισε στη μεγάλη αίθουσα και έγινε τύφλα στο μεθύσι, έτσι που χρειάστηκαν δυο άνδρες για να τον κουβαλήσουν αναίσθητο πλάι στη γυναίκα του. Το επόμενο πρωί της πρόσφερε τα κλειδιά του σπιτιού- μια και ο Τόρβαλντ δεν είχε πια σύζυγο, αυτή θα γινόταν η κυρά του σπιτικού- και ένα περιδέραιο από κεχριμπάρι σαν δώρο του πρώτου πρωινού. Έπειτα ξαναγύρισε στη μεγάλη αίθουσα, με την ελπίδα πως λίγο ακόμα υδρόμελι θα ηρεμούσε τον πονοκέφαλό του. Δεν ήταν ιδιαίτερα ευοίωνη αρχή, αλλά έθεσε το μέτρο για τη μετέπειτα ζωή τους. Μπροστά σε τρίτους, ο Χάραλντ φερόταν στη σύζυγό του ευγενικά, επειδή φοβόταν την οργή του πατέρα της αλλά και του Τόρ-

βαλντ, μα όταν ήταν μόνοι την αγνοούσε όσο γινόταν περισσότερο. Μετά από εκείνη την πρώτη νύχτα, δεν ξαναζήτησε να πλαγιάσει μαζί της. Για αυτή την εσκεμμένη προσβολή, η Μαέβ ένιωθε μονάχα ικανοποίηση, αλλά σιχαινόταν την απροσχημάτιστη προτίμηση του για τις πιο πρόθυμες υπηρέτριες. Ο πρώτος της σύζυγος την αγαπούσε πολύ, κι έτσι ένιωθε αυτά τα ατοπήματα ακόμα πιο έντονα. Μερικές φορές ένιωθε την επιθυμία να βρίσει άγρια αυτό το κακότροπο αγόρι που της θύμιζε τον αδελφό της, αλλά υπέμενε σιωπηλά επειδή η σιωπή της ήταν μικρό τίμημα για την ειρήνη στη χώρα.

Μονάχα μια φορά ο Χάραλντ έδειξε ανοιχτά τη δυσφορία του, τη μέρα που εκείνος και ο πατέρας του βρήκαν την Μαέβ στην αυλή να εξασκείται στην ξιφασκία με τον γέρο-Χρολφ. Όταν άκουσε τις πατημασιές τους, σταμάτησε και γύρισε το κεφάλι. Φορούσε δερμάτινη αρματωσιά και η φούστα της ήταν σηκωμένη μέχρι τα γόνατα, όπως συνήθιζαν οι Ιρλανδοί.

«Δεν ανέχομαι η σύζυγός μου να παίζει με σπαθιά», φώναξε ο Χάραλντ. «Γυναίκα, άσε κάτω το όπλο και ντύσου όπως πρέπει».

«Σύζυγέ μου, έχω κάποια μικρή ικανότητα με το σπαθί. Ο πατέρας μου φρόντισε να εκπαιδευτώ ώστε να μπορώ να υπερασπίζομαι τον εαυτό μου. Πριν έρθουν στη χώρα οι παπάδες, όλες οι γυναίκες εκπαιδεύονταν με αυτόν τον τρόπο. Θέλω να διατηρήσω την επιδεξιότητά μου, επειδή την απόκτησα με πολύ κόπο».

«Καμιά γυναίκα δεν μπορεί να έχει μεγάλη ικανότητα με ένα ανδρικό όπλο. Χρολφ, δώσε μου το σπαθί να σου δείξω πώς πολεμάει ένας αληθινός άνδρας».

«Όχι, Χάραλντ», είπε ο Τόρβαλντ, και άπλωσε το χέρι να συγκρατήσει τον οξύθυμο γιο του. Είχε παρακολουθήσει την Μαέβ και είχε δει πως ήταν ικανή και γρήγορη. Δεν ήταν τόσο σίγουρος πως ο Χάραλντ μπορούσε να τη νικήσει και, αν έχανε από μια γυναίκα, θα αμαύρωνε σίγουρα την υπόληψή του σαν διάδοχος και πολεμιστής. «Μια γυναίκα που μπορεί να κρατάει σπαθί είναι σπάνιο απόκτημα. Όταν θα φεύγεις για ταξίδια, θα ξέρεις πως αφήνεις το σπιτικό σου σε άξια χέρια. Έχεις μια Βαλκυρία για γυναίκα, σύζυγο κατάλληλη για έναν πολεμιστή».

«Βαλκυρία;» ρώτησε η Μαέβ.

«Είναι οι κόρες του Οντιν, του Μεγάλου Πατέρα, οι οποίες διαλέγουν ποιοι από τους νεκρούς είναι άξιοι να κατοικήσουν στη Βαλχάλα», της εξήγησε ο Τόρβαλντ.

«Είχαμε κι εμείς μια θεά του πολέμου τον παλιό καιρό. Την έλεγαν *Μοριγκού*[2], το Κοράκι της Μάχης».

«Τότε είσαι κι εσύ μια από τις κόρες της, Μαέβ, και πρέπει να εξασκείς την ικανότητά σου στο σπαθί. Αρκετή εξάσκηση, όμως, έκανες για σήμερα. Γύρνα τώρα στο σπίτι και ντύσου· κοντεύει να σκοτεινιάσει».

Καθώς η Μαέβ απομακρυνόταν μαζί με τον Τόρβαλντ, άκουσε τον δυνατό ψίθυρο του Χάραλντ: «Η Κόρη του Κορακιού! Καλά την ονομάτισε. Είναι μαυριδερή σαν κοράκι και δυο φορές πιο άσχημη!». Το χοντρό γέλιο των ανδρών του την ακολούθησε μέχρι τη μεγάλη αίθουσα.

«Συγχώρα το γιο μου», είπε ο Τόρβαλντ χαμηλόφωνα. «Είναι ακόμη νεαρός. Ο χρόνος ίσως μπορέσει να τον διδάξει τη σοφία».

Εκείνη έκανε μια μεγάλη προσπάθεια να χαμογελάσει. «Εμένα ο χρόνος μου δίδαξε την υπομονή, κι αυτό δεν είναι μικρό πράγμα. Από εδώ και στο εξής θα εξασκούμαι μόνο όταν ξέρω πως ο Χάραλντ λείπει σε κυνήγι, έτσι ώστε η συμπεριφορά μου να μην του δίνει αφορμή για θυμό».

«Είσαι όχι μόνο υπομονετική αλλά και σοφή, κυρά μου».

«Ο γάμος αυτός σφράγισε μια συνθήκη ειρήνης. Δεν θα γίνω εγώ η αιτία της διχόνοιας. Σου δίνω το λόγο μου για αυτό».

Έτσι συνέχιζαν τα πράγματα, μέχρι τη μέρα που ένας πυρετός χτύπησε τον Τόρβαλντ και τον άφησε ανήμπορο ακόμα και να σηκωθεί από το κρεβάτι του. Δεν είχε άλλη επιλογή από το να παραδώσει τα ηνία της εξουσίας στον Χάραλντ, αν και κάνοντάς το φάνηκε ταυτόχρονα να παραδίδει και το πνεύμα. Με κάθε ηλιοβασίλεμα γινόταν όλο και πιο αδύναμος. Αν και η Μαέβ τον περιποιούνταν με μεγάλη αφοσίωση και ικανότητα, ξεψύχησε τελικά μια σκοτεινή κρύα ώρα πριν την αυγή. Του έκλεισε τα μάτια με ευγενικά δάχτυλα και έκλαψε πικρά για το θάνατό του, επειδή αγαπούσε και σεβόταν το γέρο αρχηγό.

«Μακάρι να είχα παντρευτεί εσένα και όχι το γιο σου, Τόρβαλντ», του ψιθύρισε. «Ήσουν τόσο καλός άνθρωπος, ώστε ακόμα και οι εχθροί σου θα πρέπει να θρηνήσουν το θάνατό σου. Μακάρι οι Βαλκυρίες σου να σε μεταφέρουν στη Βαλχάλα, γέρο πολεμιστή».

Μετά το θάνατο του Τόρβαλντ, ο Χάραλντ άλλαξε. Δεν είχε πια τη σωφροσύνη του πατέρα του για να τον ελέγχει, και είχε μεθύσει από το κρασί της εξουσίας. Μια και ο αδελφός του ο Ινγκβαρ ήταν θεωρητικά νεκρός, ήταν απόλυτος κυρίαρχος του υποστατικού και κανείς δεν τολμούσε να του πει όχι. Τριγυρνούσε εδώ κι εκεί σαν νεαρό κοκκόρι, και δεν προσπαθούσε πια να κρύψει την αποστροφή του προς τη γυναίκα του. Θα την είχε στείλει πίσω στον πατέρα της, αλλά σύμφωνα με το νόμο θα έπρεπε να επιστρέψει και την προίκα της, μια και δεν είχε κάνει τίποτα που να του επιτρέπει να κρατήσει το χρυσάφι της όταν τη χώριζε. Έτσι, παρόλο που ανυπομονούσε να την ξεφορτωθεί, προτιμούσε να κρατά τα πλούτη της, έστω κι αν αυτό τον υποχρέωνε να ζει μαζί της κάτω από την ίδια στέγη. Δεν τολμούσε να απλώσει χέρι επάνω της, επειδή αυτό θα της έδινε το δικαίωμα να τον εγκαταλείψει, παίρνοντας μαζί όλη την περιουσία της καθώς και τα δώρα που της είχαν κάνει στη διάρκεια του γάμου τους. Ο Χάραλντ γνώριζε τους νόμους καλά, και τους τηρούσε κατά γράμμα, αν και συχνά παραβίαζε το πνεύμα τους, κομπάζοντας για τις απιστίες του και κάνοντάς την αντικείμενο σχολίων. Πίστευε πως, αργά ή γρήγορα, η άγρια υπερηφάνεια που έκαιγε σαν φωτιά πίσω από τη φαινομενική ηρεμία της θα μετατρεπόταν σε οργή, δίνοντάς του αφορμή να την ξεφορτωθεί μια για πάντα. Στο μεταξύ, περίμενε την κατάλληλη ευκαιρία.

Μέσα σε όλα αυτά, η Μαέβ κρατούσε ψηλά το κεφάλι και έπαιζε το ρόλο της βασίλισσας καλά όπως τον είχε μάθει. Κανείς στο υποστατικό της δεν είχε μείνει ποτέ χωρίς φαγητό, ποτό ή ρούχα. Τα υφάσματα που έντυναν τις γυναίκες της ήταν μαλακά και ζεστά, και ήταν γνωστό πως ήταν μυημένη στις θεραπευτικές τέχνες όσο οι καλύτερες γιάτρισσες. Ήταν ευγενική με όλους, ακόμα και με τους άνδρες του συ-

ζύγου της που την κορόιδευαν όταν τους γύριζε την πλάτη. Δίπλα στη νεκρική πυρά του Τόρβαλντ είχε πάρει όρκο να διατηρήσει την ειρήνη που ο γέρος είχε κλείσει με τον πατέρα της. Τίποτα από όσα έκανε ο Χάραλντ δεν μπορούσε να την εξωθήσει να παραβεί τον όρκο της. Δεν θα άφηνε έναν υπερόπτη νεαρό να την εξοργίσει, βοηθώντας τον έτσι να απαλλαγεί από μια σύζυγο που ποτέ δεν ήθελε και που βαθιά αντιπαθούσε. Αν διωχνόταν με τέτοιο τρόπο, η προσβολή θα ήταν πολύ βαριά. Εκείνη ασφαλώς θα καλοδεχόταν ένα τέτοιο τέλος στη φάρσα του γάμου της, αλλά δεν ήθελε να εξαγοράσει την ελευθερία της με τις ζωές των άλλων, μια και η οικογένεια της θα ξεκινούσε σίγουρα πόλεμο για να ξεπλύνει την προσβολή.

Η μόνη διέξοδος στην οργή που μερικές φορές πλημμύριζε σαν παλίρροια την ψυχή της ήταν οι περιστασιακές ξιφομαχίες της με τον γέρο Χρολφ. Εκείνος το είχε κρατήσει μυστικό από τον Χάραλντ όλους εκείνους τους μήνες, και έβρισκε στη Μαέβ έναν καλό αντίπαλο, γρήγορο και έξυπνο, ο οποίος ούτε ζητούσε χάρες, ούτε και έδινε. Δεν είχε ιδιαίτερο ταλέντο με το σπαθί, αλλά αγωνιζόταν σκληρά και ήταν πάντα πρόθυμη να επαναλαμβάνει ένα καινούριο τέχνασμα μέχρι να το μάθει τελείως. Χρησιμοποιούσε τη γρηγοράδα και την ευελιξία της για να εξισορροπήσει ότι της έλειπε σε δύναμη και μήκος του χεριού. Το αλάνθαστο μάτι της που διέβλεπε κάθε αδυναμία του αντίπαλου, της έδινε μια υπεροχή απέναντι σε περισσότερο ικανούς αλλά λιγότερο έξυπνους εχθρούς· πολεμούσε όχι μόνο με το σώμα, αλλά και με το μυαλό. Ο Χρολφ την θεωρούσε ικανότερο διάδοχο του Τόρβαλντ από το γιο του αρχηγού.

Ένα ζεστό καλοκαιριάτικο πρωινό, ενώ ο Χάραλντ είχε φύγει για κυνήγι, η Μαέβ πήγε να βρει τον Χρολφ για τη συνηθισμένη τους εξάσκηση. Φορούσε μια παλιά τουνίκα, ένα παντελόνι του Χάραλντ κομμένο στα μέτρα της και δεμένο με κορδόνια από τους αστράγαλους μέχρι τα γόνατα, σύμφωνα με τη συνήθεια των Βίκινγκς. Ο βαρύς ιρλανδέζικος μανδύας της έκρυβε τα ανδρικά ρούχα από τα αδιάκριτα μάτια. Αρκούσε που ο Χρολφ κινδύνευε να αντιμετωπίσει το θυμό του Χάραλντ έτσι και μάθαινε τι έκανε· δεν ήθελε να μπλεχτούν και άλλοι σε αυτή την υπόθεση.

Μέσα στη σχετική ασφάλεια της αυλής, φόρεσε το δερμάτινο θώρακα, και έδεσε τις χοντρές πλεξούδες της πάνω από το κεφάλι, σαν επένδυση για το βαρύ κράνος. Φόρεσε τα γάντια της, σήκωσε σπαθί και ασπίδα, και γύρισε για να αντιμετωπίσει τον Χρολφ. Δεν είχε όμως προλάβει να ανταλλάξει περισσότερα από μερικά χτυπήματα μαζί του, όταν η οργισμένη φωνή του Χάραλντ της έκοψε την αυτοσυγκέντρωση σαν μαχαίρι.

«Νόμιζα πως είχες μάθει ποια είναι η θέση σου, Μαέβ. Η ξιφομαχία δεν είναι δουλειά για γυναίκες».

Εκείνη άφησε προσεκτικά κάτω την ασπίδα και το σπαθί, και σκούπισε τον ιδρώτα από το πρόσωπό της καθώς γύριζε να τον κοιτάξει. Ο καλοκαιριάτικος ήλιος της έκαιγε την πλάτη, και κάτω από το δερμάτινο θώρακα είχε μουσκέψει. Δεν ήταν εύκολο να μιλήσει σαν βασίλισσα όταν ήξερε πως ακουγόταν σαν μικρομέγαλο αγόρι. «Δεν μου είπε κανείς να εγκαταλείψω την εκπαίδευσή μου, άρχοντά μου», είπε καθησυχαστικά, ενώ ταυτόχρονα αηδίαζε με την υποχρέωσή της να καλοπιάνει αυτόν τον υπερόπτη νεαρό. «Είχα την έ-

γκριση και την ενθάρρυνση του πατέρα σου. Εκείνος θεωρούσε καλό μια γυναίκα να μπορεί να υπερασπιστεί το σπίτι του άντρα της κατά την απουσία του».

«Εγώ δεν το θεωρώ καλό. Είσαι σύζυγός μου και όχι οπλίτης. Δεν ταιριάζει σε μια γυναίκα να ζητά να μάθει τα ανδρικά όπλα. Κι είσαι και ντυμένη με ανδρικά ρούχα. Δεν έχεις τσίπα επάνω σου;»

«Τα φουστάνια με εμποδίζουν, άρχοντά μου», του είπε εκείνη ήρεμα, αλλά οι φλόγες που έκαιγαν μέσα στα γαλανά της μάτια διέψευδαν τον μειλίχιο τόνο της. «Δεν είναι καμωμένα για ξιφασκία ή γρήγορες κινήσεις».

«Αυτό συμβαίνει επειδή οι γυναίκες δεν είναι προορισμένες να δείχνουν ενδιαφέρον για τέτοιου είδους θέματα. Για αυτό φοράνε φουστάνια κι οι άνδρες παντελόνια. Μια σωστή γυναίκα δεν θεωρεί το φουστάνι της εμπόδιο. Δεν πέρασε ποτέ από το μυαλό σου πως, αν οι γυναίκες ήταν προορισμένες να κρατούν σπαθί, δεν θα φορούσαν και φουστάνια;»

Σε αυτά τα λόγια, ο άνδρας που στεκόταν δίπλα του έπνιξε ένα γέλιο. «Παραδέχομαι, αδελφέ μου, πως γυναίκες τυλιγμένες μέσα σε χοντρά μακριά φουστάνια είναι δύσκολο να κρατήσουν σπαθί. Αυτό μονάχα παραδέχομαι και τίποτε άλλο. Αν τα ασκιά είχαν τόσες τρύπες όσες η λογική σου, οι άνθρωποι θα πέθαιναν από τη δίψα. Και δεν με γνώρισες ακόμα στη σύζυγό σου».

«Ούτε και πρόκειται να σε γνωρίσω μέχρι να συμπεριφερθεί όπως αρμόζει», είπε ο Χάραλντ, κατακόκκινος κάτω από το ειρωνικό βλέμμα του αδελφού του. Δεν του έφτανε που ο Ινγκβαρ είχε γυρίσει για να διεκδικήσει την κληρονομιά, αλλά είχε γελοιοποιηθεί

και μπροστά στα μάτια του εξαιτίας αυτής της αφύσικης σκύλας που είχε τολμήσει να αψηφήσει τις διαταγές του... Αυτό παραπήγαινε! Έπρεπε να της δώσει ένα μάθημα, και ταυτόχρονα να εξαναγκάσει τον Ινγκβαρ να τον σεβαστεί. «Δώσε μου το σπαθί», μούγκρισε στον Χρολφ.

«Άρχοντα μου-»

«Δώσε μου το σπαθί αυτή τη στιγμή!» Το πήρε από το γέρο και γύρισε προς την Μαέβ. «Ετοιμάσου, γυναίκα». Όρμησε καταπάνω της.

Δεν πρόλαβε να δώσει ούτε ένα χτύπημα. Παρ όλη τη δύναμή του, ο Χάραλντ δεν ήταν ιδιαίτερα γρήγορος, και δεν είχε μάθει ποτέ να σκέφτεται, προτιμώντας να βασίζεται στα ένστικτά του. Αυτή τη φορά τα ένστικτά του τον πρόδωσαν. Εκείνη έπρεπε κανονικά να πισωπατήσει, αλλά δεν το έκανε. Αντίθετα, έσκυψε χαμηλά, και καθώς εκείνος σήκωνε το σπαθί, τον χτύπησε στο αφύλαχτο γόνατό του με την πλατιά μεριά του σπαθιού της, ενώ ταυτόχρονα έριχνε όλο το βάρος της μεγάλης ασπίδας της πάνω στους καρπούς του. Το σπαθί τινάχτηκε από τα χέρια του, και ο Χάραλντ σωριάστηκε μπρούμυτα στο χώμα ενώ εκείνη τον απέφευγε επιδέξια.

Το γέλιο του Ινγκβαρ αντήχησε δυνατά. «Ώστε οι γυναίκες δεν πολεμούν, έτσι Χάραλντ; Μου φαίνεται όμως πως η γυναίκα σου μόλις τώρα προσποιήθηκε αρκετά καλά. Κυρά μου, επίτρεψέ μου να σε συνοδεύσω μέχρι το σπίτι ενώ ο αδελφός μου θα ανακτά την ισορροπία και την αυτοκυριαρχία του. Εγώ, τουλάχιστον, δεν έχω ξεχάσει να δείχνω ευγένεια σε μια αληθινή αρχόντισσα».

Εκείνη σκέφτηκε πως ήταν πραγματικός γιος του Τόρβαλντ, όχι μόνο στους τρόπους αλλά και στην όψη. Ήταν ψηλός και αδύνατος, με ξανθά μαλλιά και γκρίζα μάτια. Το πρόσωπό του ήταν ηλιοκαμένο από τον ήλιο του νότου- της είπε ότι ερχόταν από τη Μίλγκαρντ, αυτήν που οι Χριστιανοί αποκαλούσαν «Πόλη του Κωνσταντίνου», όπου και ήταν λοχαγός στη Βαράγγεια φρουρά. Τα ρούχα του είχαν κι αυτά μια ξωμερίτικη όψη: λεπτή μεταξωτή τουνίκα, παντελόνι με λαμπερές κεντημένες ρίγες, ζώνη και μπότες από καλοδουλεμένο πορφυρό δέρμα, στολισμένα με παράξενα σχέδια. Μιλούσε χαμηλόφωνα, αλλά κάτι στη χροιά της φωνής του έδειχνε πως ήταν συνηθισμένος να τον υπακούουν. Όταν του είπε πως θα φρόντιζε να ετοιμάσει το δωμάτιο του άρχοντα για αυτόν, εκείνος της είπε να μην ανησυχεί και πως θα κοιμόταν όπου υπήρχε χώρος.

«Ήμουν πάνω στο πλοίο πολλές εβδομάδες. Δεν πρόκειται να πάθω τίποτα αν κοιμηθώ μια-δυο νύχτες ακόμα με τους άνδρες μου- αρκεί να κοιμηθώ πάνω σε στερεό έδαφος».

«Εσύ είσαι πια ο αφέντης εδώ», του είπε εκείνη σιγανά. «Θα διατάξω να μεταφέρουν τα πράγματα του Χάραλντ στο δωμάτιό μου ενώ θα ετοιμάζεται το μπάνιο σου».

Την είδε να φεύγει. Ώστε έτσι είχαν τα πράγματα μεταξύ τους. Ο αδελφός του ήταν μεγαλύτερος ηλίθιος από ότι είχε φανταστεί, για να αποστρέφεται μια τέτοια γυναίκα. Αν ο ίδιος είχε παντρευτεί μια τέτοια σύζυγο και όχι μια άπληστη τσούλα σαν τη Χέλγκα, η οποία γρήγορα τον εγκατέλειψε για έναν πιο πλούσιο εραστή, δεν θα περνούσε έξι χρόνια στην ξενιτιά. Ο

Χάραλντ δεν μπορούσε να αναγνωρίσει την αξία των ανθρώπων. Ο Ινγκβαρ πίστευε πως γυναίκες σαν κι αυτήν υπήρχαν μόνο στα έπη, σαν ιδέες των ποιητών. Συντρόφισσα στη μάχη, βασίλισσα για να κοσμεί τη μεγάλη αίθουσα, άξια αφέντρα στο σπιτικό- και όμορφη επίσης. Και παντρεμένη με τον αδελφό του.

Ο Χάραλντ δεν επέστρεψε πριν το βραδινό φαγητό, και πάλι ήταν μισομεθυσμένος όταν κάθισε στο τραπέζι. Το θέαμα της γυναίκας του φάνηκε να τον παραφρονεί, και έτσι τα αστεία του, τα οποία ποτέ δεν ήταν ιδιαίτερα λεπτά, γίνονταν όλο και πιο χυδαία καθώς περνούσε η βραδιά. Πήρε στα πόδια του μια παχουλή σερβιτόρα και άρχισε να τη χαϊδεύει απροκάλυπτα, ενώ ταυτόχρονα έκανε άσχημες συγκρίσεις με τη Μαέβ, η οποία χλομιασμένη και σφιγμένη πρόσφερε υδρόμελι στους άνδρες του Ινγκβαρ, όπως όφειλε να κάνει μια σωστή κυρά του σπιτιού.

Όταν επέστρεψε στο κάθισμά της, ο Ινγκβαρ έγειρε προς το μέρος της και είπε χαμηλόφωνα: «Νομίζω πως θα ήταν καλύτερα να αποσυρθείς, κυρά μου. Ο αδελφός μου-» Σήκωσε τους ώμους και έδειξε.

Εκείνη ένευσε. «Έτσι θα συνεχίσει όσο είμαι κι εγώ εδώ. Αν φύγω, θα πιει μέχρι λιποθυμίας, αλλά τουλάχιστον δεν θα κάνει τόση φασαρία».

«Γίνεται συχνά αυτό;»

«Αρκετά συχνά, αν και σπάνια μένω για να τα ακούσω. Καληνύχτα, άρχοντά μου».

Σηκώθηκε και βγήκε από την αίθουσα με αξιοπρεπή χάρη.

Στη μοναξιά του μικρού της δωματίου, η Μαέβ ξέσπασε την οργή της αποκαλώντας τον Χάραλντ με κάθε βρισιά που είχε ακούσει σε μια ζωή ανάμεσα σε

πολεμιστές. Όταν πια είχε εξαντλήσει το αξιόλογο ρεπερτόριό της τόσο στα κελτικά όσο και στα νορδικά, ήταν πια αρκετά κουρασμένη για να βυθιστεί σε έναν ανήσυχο ύπνο.

Ξύπνησε από φασαρία στο διάδρομο, και άκουσε τη φωνή του Χάραλντ να βλαστημάει καθώς άνοιγε την πόρτα και έμπαινε τρεκλίζοντας στο δωμάτιο, κρατώντας αγκαλιά την υπηρέτρια που πασπάτευε την ώρα του φαγητού. «Τι ζητάς εδώ;» ρώτησε μεθυσμένα. «Αυτό το δωμάτιο είναι πια δικό μου».

«Το δωμάτιο είναι δικό μας, άνδρα μου. Μήπως προτιμάς να κοιμηθώ στη μεγάλη αίθουσα με τους άνδρες σου; Η, μήπως, μαζί με τους υπηρέτες; Δεν θα ήταν καλό για σένα».

«Δεν με νοιάζει ακόμα κι αν κοιμηθείς στους στάβλους. Κοίτα μονάχα να φύγεις από εδώ! Έχω τη Γκουνίλα για να μου κρατήσει συντροφιά».

Η Μαέβ σηκώθηκε από το κρεβάτι, χωρίς να νοιάζεται που ήταν ντυμένη μονάχα με το νυχτικό. «Δεν πρόκειται να φέρεις αυτή την τσούλα στο κρεβάτι μου. Το απαγορεύω».

«Τι δικαίωμα έχεις να μου απαγορεύεις-»

«Σύμφωνα με τον ιρλανδικό νόμο, δεν μπορείς να φέρεις παλλακίδα στο σπιτικό μας αν δεν το εγκρίνω εγώ. Και δεν πρόκειται να ανεχτώ άλλες προσβολές, Χάραλντ. Για χάρη της ειρήνης σε υπέμεινα για ένα χρόνο, αλλά μέχρι εδώ!» Όλη η οργή που συγκρατούσε για δεκατέσσερις μήνες ξέσπασε ξαφνικά, διαλύοντας την ηρεμία της.

Με μια πνιχτή βλαστήμια, εκείνος πέταξε την Γκουνίλα στο πλάι. Εκείνη έπεσε πάνω στο κρεβάτι βγάζοντας ένα ουρλιαχτό πόνου. Προχώρησε προς το μέ-

ρος της Μαέβ. «Όσο είσαι γυναίκα μου, θα κάνεις αυτό που σου λέω. Τώρα, ξεκουμπίσου από το κρεβάτι μου πριν να-»

«Γκουνίλα, άφησέ μας», είπε ήρεμα η Μαέβ στην κοπέλα. Η υπηρέτρια κοίταξε μια τον αφέντη και μια την αφέντρα της και μετά ξέσπασε σε γοερά κλάματα. Η Μαέβ την έπιασε από το μπράτσο για να τη βοηθήσει να σηκωθεί. «Σταμάτα τις κλάψες και φύγε. Το πρόβλημα είναι ανάμεσα σε μένα και το σύζυγό μου».

«Πάρε τα χέρια σου από πάνω της», μούγκρισε ο Χάραλντ, και όταν η Μαέβ δεν υπάκουσε εκείνος τη χαστούκισε δυνατά. Η Μαέβ πισωπάτησε από το χτύπημα, και η Γκουνίλα ξανάπεσε πίσω, βγάζοντας ένα νέο ουρλιαχτό πόνου.

Η Μαέβ έτρεξε γρήγορα προς τα ρούχα της και τράβηξε το στιλέτο που πάντα φορούσε από το θηκάρι του. «Μη με ξαναγγίξεις, Χάραλντ, αλλιώς θα σε σκοτώσω». Μα ο Χάραλντ ήταν πέρα από τα όρια της λογικής. Όρμησε επάνω της σαν ταύρος και την έριξε στο πάτωμα. Άρχισαν να παλεύουν για το μαχαίρι ενώ η Γκουνίλα είχε ζαρώσει δίπλα στην πόρτα στριγκλίζοντας και κλαίγοντας. Εκείνη τη στιγμή η πόρτα άνοιξε και ο Ινγκβαρ μπήκε μέσα με το σπαθί στο χέρι.

«Σταμάτα τις στριγκλιές», πρόσταξε ο Ινγκβαρ τη Γκουνίλα, και όταν εκείνη δεν υπάκουσε, τη σήκωσε όρθια και την πέταξε έξω, κλείνοντας την πόρτα πίσω της. «Τώρα, τι στο όνομα του Μεγάλου Πατέρα συμβαίνει εδώ μέσα;»

«Αυτή η σκύλα δεν έκανε ό,τι της είπα», μούγκρισε κακόκεφα ο Χάραλντ. «Αυτό δεν πρέπει να συμβαίνει

ανάμεσα σε άντρα και γυναίκα, Ινγκβαρ. Είναι ενάντια στο νόμο».

«Ο νόμος δεν σου δίνει το δικαίωμα να κακομεταχειρίζεσαι μια γυναίκα επειδή είναι σύζυγός σου. Μαέβ, σε πλήγωσε;»

Εκείνη προσπάθησε να χαμογελάσει, αλλά μόρφασε. «Μάλλον εγώ τον πλήγωσα. Δεν τον άφηνα να φέρει το πουτανί του στο δωμάτιό μας, κι έτσι με χτύπησε. Σύμφωνα με το νόμο, ό,τι έκανα ήταν μέσα στα δικαιώματά μου».

«Τον ιρλανδέζικο νόμο, όχι το δικό μας!» είπε ο Χάραλντ. Μια πονηρή λάμψη φώτισε τα μάτια της. «Και σύμφωνα με το νόμο μας, δεν είσαι σωστή γυναίκα και καλά θα κάνω να σε ξεφορτωθώ. Ινγκβαρ, είσαι μάρτυρας μου. Την είδες σήμερα το πρωί με ανδρικά ρούχα. Δεν είναι αληθινή γυναίκα, ούτε αληθινή σύζυγος».

«Μα τι λέει τώρα;» ρώτησε η Μαέβ τον Ινγκβαρ.

Ο Ινγκβαρ αναστέναξε. «Σύμφωνα με το νόμο μας, ένας σύζυγος μπορεί να ζητήσει διαζύγιο γιατί η γυναίκα του φοράει ανδρικά ρούχα. Μια γυναίκα μπορεί να απαλλαγεί από έναν άνδρα αν αυτός ντύνεται γυναικεία. Ο σκοπός του είναι-»

«Ο σκοπός είναι ολοφάνερος, αλλά δεν ισχύει στην περίπτωσή μου. Το ξέρει καλά. Ήμουν πρόθυμη να μοιραστώ το κρεβάτι του, αλλά εκείνος με αρνήθηκε». Το είπε ντροπιασμένα· ήταν ο ύστατος εξευτελισμός. «Μα αν θέλει να με ξεφορτωθεί, θα φύγω αμέσως μόλις ετοιμαστούν τα πράγματά μου. Θα πάρω πίσω μονάχα την προίκα μου. Αφήνω πίσω το δώρο του πρωινού. Δεν θέλω τίποτα δικό του».

«Καμιά προίκα», δήλωσε θριαμβευτικά ο Χάραλντ. «Σύμφωνα με το νόμο, την κρατάω εγώ».

«Λέει την αλήθεια», είπε απρόθυμα ο Ινγκβαρ. «Μα το *Αλθινγκ*[1] δεν πρόκειται να τον δικαιώσει αν καταφύγεις εκεί. Θα μιλήσω εγώ για λογαριασμό σου, κυρά. Το δίκιο είναι με το μέρος σου και όχι με τον αδελφό μου. Αυτός φταίει κι όχι εσύ».

Ακολούθησε μια μεγάλη σιωπή και η Μαέβ έκλεισε τα μάτια. Αν γύριζε πίσω χωρίς την προίκα, ο αδελφός της σχεδόν σίγουρα θα σκότωνε τον Χάραλντ. Ο Κόρμακ, ο οποίος σε πολλά σημεία έμοιαζε στον Χάραλντ, θα έτρεχε αψήφιστα να εκδικηθεί για την ατίμωση, και τότε ο Ινγκβαρ δεν θα είχε άλλη επιλογή παρά να πολεμήσει. Ο πόλεμος θα ξανάρχιζε. Δεν θα προλάβαινε να ζητήσει το δίκιο της στο Αλθινγκ.

«Θα κάνω ό,τι μπορώ, άρχοντά μου, αλλά αυτή τη στιγμή το μόνο που θέλω είναι να φύγω από αυτό το μέρος όπου είμαι ανεπιθύμητη. Θα φύγω αμέσως μόλις ντυθώ. Θα πάρω μόνο τα ρούχα που έφερα μαζί μου και λίγο φαγητό».

«Περίμενε μέχρι το πρωί, και θα στείλω μερικούς άνδρες να σε συνοδεύσουν ή θα σε πάω ο ίδιος».

Εκείνη έσεισε το κεφάλι. «Όχι, δεν χρειάζομαι βοήθεια. Είμαι εκπαιδευμένη στην πολεμική τέχνη και μπορώ να υπερασπιστώ τον εαυτό μου. Τώρα άφησέ με να ντυθώ, ώστε να ξεκινήσω».

Ο Ινγκβαρ μόρφασε κάτω από το σταθερό γαλανό βλέμμα και βλαστήμησε από μέσα του το ηλίθιο κτήνος που οι Νόρνες του είχαν φορτώσει για αδελφό του. Έσκυψε το κεφάλι. «Όπως αγαπάς, κυρά μου. Έλα, Χάραλντ». Παρά τις διαμαρτυρίες του αδελφού του, τον τράβηξε έξω από το δωμάτιο.

Η Μαέβ βγήκε καβάλα σε ένα καστανό άτι ενώ ήταν ακόμη νύχτα, και συνέχισε μέχρι που η πείνα και η

εξάντληση την ανάγκασαν να σταματήσει. Κόντευε πια να ξαναβραδιάσει, κι έτσι σταμάτησε το άλογό της δίπλα σε μια σπηλιά, στα ριζά ενός λόφου. Εκεί κοντά υπήρχε ένα πηγάδι, κι έτσι μπόρεσε να ξεπλύνει τη σκόνη του ταξιδιού από τα χέρια και το πρόσωπό της. Στο τελευταίο φως του ήλιου, έριξε δροσερό νερό πάνω στο ξαναμμένο της πρόσωπο και σκουπίστηκε στην άκρη του μανδύα της. Ύστερα κοίταξε καλύτερα το πέτρινο πηγάδι και διέκρινε πάνω στη φθαρμένη του επιφάνεια το περίγραμμα ενός κορακιού. Ένα ιερό πηγάδι, σκέφτηκε. Ένα μέρος αφιερωμένο στους αρχαίους θεούς, στο ίδιο το Κοράκι της Μάχης, επειδή η Μοριγκού δεν ήταν μόνο θεά του πολέμου αλλά και της θεραπείας.

«Σε ευχαριστώ για το νερό σου, Μεγάλη Βασίλισσα», είπε χαμηλόφωνα. Παρόλο που είχε ανατραφεί σαν χριστιανή, ήταν πρώτα από όλα Ιρλανδέζα, και ήξερε καλά πως οι *Τουάθα ντε Νταναάν*[4] τριγυρνούσαν ακόμα σε εκείνους τους λόφους όταν το ήθελαν, και ήταν καλό να έχει κανείς την εύνοιά τους.

Αφού πότισε το άλογό της, πήρε το δέμα με το φαγητό και μπήκε στη σπηλιά, όπου και άναψε μια μικρή φωτιά επειδή, αν και ήταν καλοκαίρι, οι νύχτες ήταν ακόμα κρύες. Πλάι στη φωτιά, κάθισε κουρασμένα πάνω στον μανδύα της και άρχισε να τρώει το κρέας και το τυρί που είχε πάρει μαζί της. Καθώς μασουλούσε πεινασμένα, κοιτούσε με περιέργεια γύρω της. Ήταν μια μικρή σπηλιά, τίποτα περισσότερο από μια μεγάλη τρύπα ανοιγμένη στη λοφοπλαγιά, αλλά στην άλλη άκρη της υπήρχε ένα τραπέζι, και από πάνω του σκαλισμένο το ίδιο σύμβολο του κορακιού που είχε δει και στο πηγάδι. Είχε μπει σε ένα παλιό ιερό της Μοριγκού.

Αν ήθελε να βρει καταφύγιο εκεί, θα ήταν ευγενικό να προσφέρει κάποιο δώρο σε εκείνη στην οποία ανήκε το ιερό. Σηκώθηκε και πήγε προς το βωμό με ένα φλασκί υδρόμελι από το δισάκι της. «Κυρά των Μαχών, Βασίλισσα των Φαντασμάτων, ζητώ την ευλογία σου και ελπίζω να δεχθείς αυτή τη σπονδή σε αντάλλαγμα για τη φιλοξενία σου». Έχυσε ένα ρυάκι από χρυσό υδρόμελι πάνω στο βωμό. «Χάρισέ μου τη σοφία, Κυρά, επειδή την έχω ανάγκη για να σταματήσω έναν πόλεμο. Είμαι μια από τις κόρες σου και πολεμώ το ίδιο καλά όσο και οποιοσδήποτε άνδρας, αλλά αυτή τη φορά δεν υπάρχει ανάγκη για μάχη. Δεν θα υπάρχει σε αυτήν τιμή και δόξα, αλλά μόνο άσκοπος θάνατος. Καλοί άνθρωποι θα πεθάνουν επειδή δυο οξύθυμα αγόρια θέλουν να παίξουν τους πολεμιστές».

Με αυτά τα λόγια σήκωσε το φλασκί και έκανε μια πρόποση για το Κοράκι της Μάχης. «Είθε το όνομά σου να ζει για πάντα».

Το κρασί και το κουραστικό ταξίδι την είχαν εξαντλήσει, κι έτσι κουλουριάστηκε μέσα στο μανδύα της, πλάι στη φωτιά. Δεν σκόπευε να κοιμηθεί, αλλά μόνο να ξεκουράσει τα μάτια της και να σκεφτεί τι θα έκανε όταν έφτανε το υποστατικό του πατέρα της την επόμενη μέρα, αλλά μάλλον θα την πήρε ο ύπνος, επειδή όταν άνοιξε τα μάτια είδε μια γυναίκα να στέκεται πλάι στο βωμό, μια ψηλή επιβλητική γυναίκα που φορούσε ένα μανδύα από μαύρα κορακόφτερα, και του οποίου η μεγάλη κουκούλα σκίαζε ένα χλωμό, περήφανο πρόσωπο. Σε ένα δυνατό χέρι κρατούσε ένα λαμπερό ακόντιο.

«Πάει πολύς καιρός από τότε που μια από τις κόρες μου ζήτησε τη βοήθειά μου. Τι χρειάζεσαι;» ρώτη-

σε η Μοριγκού, με μια φωνή δροσερή και καθαρή σαν ανοιξιάτικη βροχή.

Γεμάτη δέος, η Μαέβ σηκώθηκε όρθια και υποκλίθηκε. «Δεν- δεν ξέρω τι να πω, Μεγάλη Βασίλισσα. Δεν ξέρω πώς να απευθυνθώ σε μια θεά σαν κι εσένα».

«Μίλα μου σαν να ήμουν αδελφή σου. Έχεις κερδίσει αυτό το δικαίωμα». Άπλωσε το ελεύθερο χέρι της και άγγιξε το μελανιασμένο και πρησμένο μάγουλο της Μαέβ με ευγενικά δάχτυλα. Στο άγγιγμα, ο πόνος υποχώρησε. «Ποιος στο έκανε αυτό;»

Έτσι η Μαέβ της διηγήθηκε όλη την ιστορία, πώς δηλαδή είχε τύχει να παντρευτεί τον Χάραλντ, πώς της είχε φερθεί, πώς εκείνη είχε κρατήσει το στόμα κλειστό για να διατηρήσει την ειρήνη ανάμεσα στους δυο λαούς, πώς την είχε πετάξει έξω την προηγούμενη νύχτα, και πώς αυτό θα οδηγούσε σε πόλεμο αν ο Κόρμακ ζητούσε εκδίκηση για την ατίμωση.

Η Μοριγκού ένευσε. «Καταλαβαίνω γιατί είσαι αναστατωμένη. Η προσβολή αυτή ζητάει εκδίκηση· θα ήταν άσχημο αν έμενε ατιμώρητη. Όμως το ίδιο άδικο είναι κι ένας πόλεμος να ξεκινήσει από τη συμπεριφορά ενός κακομαθημένου αγοριού. Αν το σκοτώσει ο αδελφός σου, τα πράγματα θα καταλήξουν στον πόλεμο. Δεν μπορείς να εκδικηθείς μόνη σου;»

«Τι σημασία έχει ποιος θα κρατά το σπαθί που θα τον σκοτώσει;» ρώτησε η Μαέβ.

«Είπα εγώ τίποτα για σκοτωμούς; Δεν θα ήταν πιο κατάλληλο να αποδείξεις σε όλους πόσο δειλός και ηλίθιος είναι; Σημάδεψέ τον έτσι ώστε να τον δει όλος ο κόσμος. Ας φοράει το σημάδι μου για όλη την υπόλοιπη ζωή του». Έχωσε το χέρι κάτω από το μανδύα της και έλυσε μια αλυσίδα που κρεμόταν γύρω από το

λαιμό της. Ήταν ένα μενταγιόν από νεφρίτη σκαλισμένο στη μορφή ενός κορακιού.

Η Μαέβ το πήρε με τρεμάμενα χέρια. Η πέτρα του ήταν πολύ πιο ζεστή από ότι θα έπρεπε.

«Ακούμπησε το στο δέρμα του, κι αυτό θα τον κάψει σαν να ήταν πυρωμένο. Δεν το θεωρείς κατάλληλη εκδίκηση;»

«Πολύ κατάλληλη, και δεν νομίζω πως ο αδελφός του θα αισθανθεί την ανάγκη να την ανταποδώσει. Είναι πολύ λογικός άνδρας. Πώς όμως θα τον ακινητοποιήσω ώστε να αφήσω το σημάδι σου επάνω του; Ακόμα κι αν τον παραμονέψω την ώρα του κυνηγιού, δεν θα είναι μόνος. Είμαι ικανή με το σπαθί, αλλά δεν μπορώ να τα βγάλω πέρα με τρεις ή τέσσερις μαζί. Θα μπορούσα να τον βρω την ώρα του ύπνου, αλλά αμφιβάλλω αν θα μπορέσω να φτάσω μέχρι εκεί απαρατήρητη. Το σπίτι του φυλάγεται καλά».

«Αυτό δεν είναι πρόβλημα. Κανείς δεν θα σε δει αν φοράς το μανδύα μου. Δεν με αποκαλούν Βασίλισσα των Φαντασμάτων χωρίς λόγο. Πάρε τον, και δώσε μου το δικό σου μανδύα σε αντάλλαγμα». Άφησε το φτερωτό μανδύα να πέσει από τους ώμους της και, πριν αποστρέψει το βλέμμα, η Μαέβ είδε μια κοκκινομάλλα γυναίκα με υπερφυσική ομορφιά, ντυμένη όλη σε πορφυρά μετάξια. Τα λευκά χέρια πήραν τον φθαρμένο μανδύα από τα δικά της. Η Μαέβ έσκυψε να σηκώσει το φτερωτό μανδύα που κείτονταν στα πόδια της, και όταν ξανασήκωσε το βλέμμα η Μοριγκού είχε χαθεί.

Εκείνη τη νύχτα κοιμήθηκε κάτω από τον φτερωτό μανδύα, νιώθοντας την ευλογία της θεάς να την τυλίγει. Όταν ξύπνησε το πρωί, ήταν δυνατή και ανανεω-

μένη, χωρίς πόνο στα μέλη της και χωρίς οργή στην ψυχή της. Θα έκανε αυτό που έπρεπε, αλλά είχε ξεπεράσει την ιδέα της εκδίκησης. Αυτό ήταν ένα ανούσιο παιχνίδι για αγόρια όπως ο Χάραλντ και ο αδελφός της.

Της πήρε όλη τη μέρα για να γυρίσει πίσω, και η νύχτα έπεσε όταν έδεσε το άλογό της έξω από το υποστατικό. Τυλίγοντας το μανδύα της Μοριγκού γύρω της, μπήκε σιωπηλά μέσα στη μεγάλη αίθουσα. Οι φρουροί συνέχιζαν τη συζήτησή τους σαν να μην είχαν καταλάβει την παρουσία της, και αυτό την έκανε να συνειδητοποιήσει αυτό που μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν τολμούσε πραγματικά να πιστέψει, δηλαδή πως ήταν αόρατη. Ο Χάραλντ δεν ήταν στη μεγάλη αίθουσα, αν και ο Ινγκβαρ ήταν καθισμένος στο τραπέζι μαζί με τους άνδρες του. Έτσι, προχώρησε προς το δωμάτιο που ήταν κάποτε δικό της και άνοιξε προσεκτικά την πόρτα.

Ο Χάραλντ ήταν ξαπλωμένος μπρούμυτα, ροχαλίζοντας μεθυσμένος, με τη Γκουνίλα απλωμένη δίπλα του. Εκείνη κοιμόταν με το στόμα ανοιχτό, και αυτό την έκανε να μοιάζει με αγελάδα. Η Μαέβ έδεσε τα χέρια και τα πόδια του με τα σκοινιά που είχε φέρει, και ύστερα τον κύλησε στο πλάι. Τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα και ετοιμάστηκε να φωνάξει, αλλά εκείνη έχωσε ένα κομμάτι ύφασμα στο στόμα του πριν προλάβει. Δίπλα του, η Γκουνίλα συνέχιζε να κοιμάται μακάρια.

Ο Χάραλντ την κοίταξε με διάπλατα, τρομαγμένα μάτια. Η Μαέβ συνειδητοποίησε πως ο τρόμος του οφειλόταν στο γεγονός ότι δεν μπορούσε να τη δει.

Την θεωρούσε φάντασμα. Ωραία, λοιπόν! Ας έβραζε το κάθαρμα λιγάκι στο ζουμί του. Του άξιζε.

«Πρόσβαλες μια κόρη του Κορακιού της Μάχης, Χάραλντ Τόρβαλντσον, και γιαυτό θα πρέπει να πληρώσεις», είπε με σοβαρότητα, αλλά στην πραγματικότητα συγκρατώντας τα γέλια της με μεγάλη δυσκολία. Ο Χάραλντ έτρεμε από ένα φόβο που άγγιζε τα όρια του πανικού. «Για αυτό που έκανες, κανονικά το τίμημα έπρεπε να είναι η ζωή σου, αλλά μου ζήτησε να σου χαρίσω τη ζωή, και γιαυτό σου δείχνω έλεος παρ όλο που δεν το αξίζεις. Θα κουβαλάς όμως πάντα μαζί σου το σημάδι του Κορακιού της Μάχης, έτσι ώστε όλοι να γνωρίζουν πως η Θεά του Πολέμου σε θεωρεί ανάξιο για πολεμιστή».

Πήρε το μενταγιόν από το λαιμό της και το ακούμπησε πάνω στο γυμνό στήθος του. Όταν το τράβηξε, είχε αφήσει ένα πυρωμένο σημάδι, ήδη σχεδόν γιατρεμένο. Ο Χάραλντ σπαρτάρισε, περισσότερο από φόβο παρά από πόνο.

«Ηρέμησε, μικρέ. Προσπάθα να φερθείς σαν άνδρας, έστω κι αν δεν είσαι».

Μια δεύτερη σκέψη της ήρθε στο μυαλό και τράβηξε το μαχαίρι της. Στη θέα της γυμνής λεπίδας, ο Χάραλντ συσπάστηκε και έβγαλε πνιχτούς ήχους. Έκοψε τις χρυσές πλεξούδες του και μετά έκοψε τα γένια του όσο πιο κοντά γινόταν στο πηγούνι του. «Όταν τα γένια και οι πλεξούδες ενός πολεμιστή θα ξαναφυτρώσουν, ίσως να είσαι άξιός τους», του είπε.

Ύστερα τον έπιασε από τους αστραγάλους και τον έσυρε μέχρι τη μεγάλη αίθουσα. Στο δρόμο δεν αντάμωσε κανένα, πράγμα για το οποίο ένιωσε ανακούφιση. Είχε έρθει για να τιμωρήσει μονάχα τον Χάραλντ,

και δεν υπήρχε λόγος να μπλέξει οποιονδήποτε άλλον. Όταν έφτασε στην αίθουσα, κλώτσησε την πόρτα και τον τράβηξε μέσα. Μια μεγάλη σιωπή έπεσε πάνω στη σύναξη των ανδρών καθώς είδαν τον πρώην κύριό τους, ολόγυμνο σαν μωρό και δεμένο σαν μοσχάρι για σφάξιμο, να μπαίνει μέσα στην αίθουσα σερνάμενος στο κατόπι κάποιου που δεν μπορούσαν να δουν. Μπροστά στον Ινγκβαρ, η Μαέβ άφησε τα πόδια του Χάραλντ να πέσουν με πάταγο και ύστερα έβγαλε το μανδύα. Όλοι πετάχτηκαν μουγκρίζοντας όρθιοι, έτοιμοι να ορμήσουν μπροστά.

Ο Ινγκβαρ τους έκανε νόημα να ησυχάσουν. «Τι εννοείς, κυρά μου;»

«Σου παραδίδω αυτό το άχαρο κτήνος που κάποτε ήταν σύζυγός μου. Πήρα εκδίκηση και τώρα έχουμε πατσίσει». Τον κλότσησε με τη μπότα της. «Έκανα ό,τι μου είπε το Κοράκι της Μάχης, και τον σημάδεψα με το σημάδι της». Μετά του διηγήθηκε τι είχε συμβεί από τη στιγμή που άφησε το υποστατικό.

Ο Ινγκβαρ την άκουσε με σεβασμό και μετά ένευσε ακούγοντας τις προσταγές της θεάς. «Άξιζε αυτό που του έκανες. Δεν το βρίσκω άδικο, και δεν βρίσκω αναγκαίο να ζητήσω εκδίκηση. Εξάλλου», χαμογέλασε ειρωνικά, «δεν έχω καμιά επιθυμία να εξοργίσω τη θεά σου. Αν είναι τόσο τρομερή όσο η κόρη της, θα είναι πολύ επικίνδυνος αντίπαλος».

«Ο εγωισμός μου ικανοποιήθηκε. Τώρα μπορώ να επιστρέψω στον πατέρα μου». Αντιμετώπισε ψύχραιμα το βλέμμα του Ινγκβαρ. «Οι λαοί μας δεν πρόκειται να πολεμήσουν για αυτό το λόγο».

Ο Ινγκβαρ σηκώθηκε όρθιος. «Μείνε εδώ απόψε, κυρά. Το πρωί θα διατάξω τους άνδρες μου να μαζέ-

ψουν τα υπάρχοντά σου. Θα πάρεις και το γαμήλιο δώρο σου, όπως επίσης και μια αποζημίωση για την προσβολή της τιμής σου. Θα φροντίσω να φτάσεις στον πατέρα σου ασφαλής και θα του ζητήσω συγγνώμη».

Σταμάτησε, την κοίταξε, και ύστερα άπλωσε ένα χέρι προς το μέρος της. «Από την άλλη, θα μπορούσες να μείνεις εδώ σαν δική μου γυναίκα. Δεν είμαι παντρεμένος, και θα ήταν τιμή μου αν με δεχόσουν για σύζυγο. Δεν είμαι κάποιος ήρωας από τα έπη, και μόνο ένας τέτοιος θα σου άξιζε, αλλά-» Σταμάτησε. «Είμαι πολεμιστής και όχι ποιητής, κυρά. Δεν ξέρω να λέω ωραία λόγια. Θα μείνεις μαζί μου σαν γυναίκα μου;»

Η Μαέβ γέλασε καλόκαρδα. «Δεν είμαι μια Βαλκυρία, όπως ίσως νομίζεις. Είμαι μονάχα μια κόρη του Κορακιού της Μάχης. Δεν θα είμαι εύκολη σύζυγος».

«Δεν θέλω μια εύκολη σύζυγο., Λένε πως η πλάτη χωρίς αδελφό είναι γυμνή. Εγώ δεν έχω αδελφό αλλά έναν ηλίθιο. Χρειάζομαι μια σύζυγο για να πολεμάει στο πλευρό μου».

«Θα μείνω, λοιπόν, αλλά αυτή τη φορά θα παντρευτούμε μόνο σύμφωνα με το ιρλανδέζικο συνήθειο. Θα περάσει ένας χρόνος πριν ο γάμος μας γίνει δεσμευτικός[5]. Με γνωρίζεις μόνο μερικές ημέρες. Ίσως τελικά ανακαλύψεις πως δεν σου αρέσω. Η, ίσως, εσύ δεν αρέσεις σε μένα».

«Ας γίνει όπως θέλεις. Όσο για τον Χάραλντ...» Αγριοκοίταξε το δεμένο αδελφό του. «Θα αφήσω το μαχαίρι μου στο τραπέζι, αδελφέ. Φτάσε το και κόψε τα δεσμά σου. Θα σου πάρει κάμποση ώρα, και αυτή την ώρα μπορείς να σκεφτείς με πόσους τρόπους ντρόπιασες αυτό το σπιτικό. Σκέψου επίσης πως το

πλοίο μου ξεκινάει μέσα στην εβδομάδα ξανά για την ανατολή. Ίσως το ταξίδι μέχρι το Κίεβο να σε διδάξει μερικά απαραίτητα μαθήματα». Στράφηκε προς την Μαέβ. «Έλα, κυρά μου, ας τον αφήσουμε στις σκέψεις του».

Βγήκαν μαζί από την αίθουσα, ακολουθούμενοι από τους υπόλοιπους.

«Μια στιγμή», είπε η Μαέβ. «Άφησα τον μανδύα της Μοριγκού στην αίθουσα». Γύρισε πίσω με τον Ινγκβαρ πλάι της, αλλά σταμάτησε στην πόρτα. «Δεν χρειαζόταν να ξαναγυρίσω. Ήρθε η ίδια να πάρει πίσω το μανδύα της».

Και πράγματι, ο μανδύας είχε εξαφανιστεί, και ένα μεγαλόπρεπο κοράκι παρακολουθούσε με χαρά τις αγωνιώδεις προσπάθειες του Χάραλντ, κουρνιασμένο πάνω στο τραπέζι της αίθουσας.

Υποσημειώσεις

1. Θρυλική Ιρλανδέζα πολεμίστρια βασίλισσα η οποία σύμφωνα με την παράδοση βασίλεψε στο Κονότ για ενενήντα οκτώ χρόνια! Ηταν ένας από τους τρομερότερους αντίπαλους του Κουκουλάιν, του μεγάλου ήρωα των Ιρλανδών.

2. Ιρλανδέζα θεά του πολέμου της βίας και της θεραπείας.Έχει πολλά πρόσωπα, κι έτσι άλλοτε παρουσιάζεται σαν νεαρή κοπέλα, άλλες σαν ώριμη πολεμίστρια και άλλες σαν σοφή αλλά και αιμοβόρα γριά.

3. Η Μεγάλη Συνέλευση των Φατριών που γίνονταν σε καθορισμένες ημερομηνίες και στις οποίες ο καθένας μπορούσε να ζητήσει το δίκιο του, αν θεωρούσε πως είχε αδικηθεί. Συνδυάζονταν με πράξεις νομοθεσίας, διακανονισμούς γάμων, συνάψεις συμμαχιών και κηρύξεις πολέμων. Κάτι σαν την ελληνική Εκκλησία του Δήμου, σε μια πιο πλατιά μορφή.

4. Η φυλή των θεών ή ημίθεων της Ιρλανδίας. Το όνομά τους σημαίνει «Τα Παιδιά της Ντάνα», δηλαδή της Θεάς Γης. Η Μοριγκού ήταν αυτή που ορμήνεψε τους Ντανάαν πώς να αντιμετωπίσουν τα ξόρκια των Φομόρ κατά τη Δεύτερη Μάχη του Μόι Τούρα, όπου και κρίθηκε η μοίρα της Ιρλανδίας.

5. Ο δοκιμαστικός γάμος ήταν ένα ιρλανδικό έθιμο. Ξεκινούσε με συμφωνία του ζευγαριού, συνήθως τη γιορτή του Λούγκνασαντ (31 Ιουλίου) και κρατούσε μέχρι τη γιορτή του Μπελτέιν (1 Μαίου). Έτσι οι δύο σύντροφοι είχαν ένα σχεδόν χρόνο για να δουν αν ταίριαζαν ερωτικά αλλά και συναισθηματικά πριν επισημοποιήσουν την ένωσή τους.

ΜΕ ΔΥΟ ΨΥΧΕΣ

του Θωμά Μαστακούρη

Η ιστορία αυτή, ίσως ο πρόλογος μιας πολύ μεγαλύτερης, είναι αφιερωμένη σε όλους εκείνους κι εκείνες που κουβαλούν μέσα τους δυο ψυχές. Τους λυπάμαι, αλλά και τους μακαρίζω. Είμαι κι εγώ ένας από αυτούς.

Θ.Μ.

«Αρίτα, τι είναι αυτό που ζωγράφισες;» Τα μάτια της Σεβάσμιας Επόπτρια Τεχνών είχαν γουρλώσει από την έκπληξη.

«Είχα την επιθυμία να δημιουργήσω κάτι χαρούμενο και όμορφο», είπε η νεαρή κοπέλα, κοιτάζοντας τον καμβά με τα πολύχρωμα σχέδια. Είχε σχεδιάσει μορφές ανθρώπων που χόρευαν, αλλά τα σώματά τους ήταν πλαστικά, αέρινα, ρευστά. Έμοιαζαν με στήλες καπνού που χόρευαν μέσα σε ένα καταπράσινο λιβάδι, διάστικτο από κόκκινα λουλούδια.

Η Σεβάσμια Επόπτρια κούνησε το γέρικο κεφάλι της με αποδοκιμασία. «Αν ο Μέγας Οδηγός έβλεπε αυτό το κατασκεύασμα, τα πράγματα θα ήταν πολύ άσχημα για σένα. Πού είναι το μέτρο, Αρίτα; Πού είναι η αρμονία των γραμμών; Ξέρεις καλά πως η ανώτατη μορφή των εικαστικών τεχνών είναι τα τέλεια γεωμετρικά σχήματα. Ανέχτηκα τις παρατυπίες σου, τις φυ-

σικές απεικονίσεις του εξωτερικού κόσμου, αλλά αυτό παραπάει!»

«Ήταν κάτι που βγήκε από την ψυχή μου!» διαμαρτυρήθηκε η κοπέλα, με μια δόση επαναστατικότητας. Δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί η γρια στρίγγλα είχε σοκαριστεί τόσο πολύ.

Τα μάτια της Σεβάσμιας Επόπτριας γυάλισαν από οργή και αποτροπιασμό. «Εδώ, στο Μεγάλο Κάστρο του Ενός, αγωνιζόμαστε να οδηγήσουμε την ανθρωπότητα στο μονοπάτι του Νόμου και της Τάξης! Δεν σου λένε τίποτα οι διδαχές του Ιερού Βιβλίου; Το μελετάς, όπως όλες οι Δόκιμες Οδηγήτριες από τότε που έμαθες να διαβάζεις. Θυμήσου την πέμπτη εντολή του Μικρού Αναθέματος: «Μη ποιήσεις σεαυτώ αγεωμέτρητον σχήμα». Την έχεις παραβεί ήδη πολλές φορές, αλλά αυτό εδώ είναι κατασκεύασμα του... είναι κατασκεύασμα του...» Το χλωμό της πρόσωπο είχε αναψοκοκκινίσει και το κεφάλι της έτρεμε τόσο που ο αυστηρός της κότσος φαινόταν έτοιμος να λυθεί. Ήθελε να πει τη λέξη, αλλά δεν τολμούσε.

«Του Χάους;» τη βοήθησε η Αρίτα.

Η Σεβάσμια Επόπτρια σωριάστηκε σε μια καρέκλα δίπλα στην κοπέλα. Φαινόταν έτοιμη να λιποθυμήσει. «Αρίτα, αν δεν ήσουν τόσο υπάκουη, ευγενική και πρόθυμη, θα πίστευα πως κάποιο δαιμόνιο του Ακατονόμαστου έχει μπει μέσα σου. Πέταξε αμέσως στη φωτιά αυτό το φριχτό δημιούργημα και μην ξανατολμήσεις να ζωγραφίσεις κάτι τέτοιο. Για τιμωρία σου θα σχηματίσεις με γαλάζια άμμο εκατό τέλειους ομόκεντρους κύκλους στην τρίτη αυλή της δυτικής πτέρυγας. Αύριο το απόγευμα, όταν περάσω, θέλω να είναι εκεί, πριν ο άνεμος της νύχτας σβήσει τα ίχνη τους!»

«Μάλιστα, Σεβάσμια Επόπτρια», είπε η Αρίτα, προσπαθώντας να πνίξει το πνεύμα της οργής που έβραζε μέσα της. Κανείς δεν είχε το δικαίωμα...

Η γριά βγήκε, κλείνοντας την πόρτα πίσω της. Τα ξύλινα σανδάλια της αντήχησαν στο γυμνό πέτρινο διάδρομο.

Η Αρίτα κοίταξε και πάλι το δημιούργημά της. Της φαινόταν τόσο όμορφο. Ένα κομμάτι του εαυτού της τής έλεγε πως η Σεβάσμια Επόπτρια είχε δίκιο, και πως η σκέψη και τα δημιουργήματά της ήταν ανεπίτρεπτα για τον οποιονδήποτε, ειδικά για αυτήν, μια μέλλουσα Οδηγήτρια του Λαού. Όμως μια φωνή μέσα της επαναστατούσε. Κανείς δεν είχε δικαίωμα να ορίζει στους άλλους πώς να βλέπουν την ομορφιά! Τελικά έκανε το ύφασμα ρολό και το έχωσε προσεκτικά στην πιο βαθιά γωνιά του μπαούλου της. Πήρε ένα άλλο κομμάτι λευκού καμβά και το πέταξε στη φωτιά, σε περίπτωση που η Επόπτρια επέστρεφε. Ύστερα πήγε και ξάπλωσε στο σκληρό κρεβάτι του μικρού δωματίου.

Η Αρίτα δεν είχε δει ποτέ τον εαυτό της σε καθρέφτη. Οι καθρέφτες είχαν απαγορευτεί έξι γενιές πριν, με έδικτο του Μεγάλου Οδηγού Μοχάν Αλντρις, επειδή προκαλούσαν στους ανθρώπους αυταρέσκεια και λαγνεία. Κάποιες φορές όμως είχε δει την αντανάκλασή της στη στρογγυλή μαρμάρινη λίμνη της Κεντρικής Αυλής του Κάστρου, και έτσι γνώριζε αμυδρά το πρόσωπό της. Τα μακριά μαύρα μαλλιά της ήταν πάντα τραβηγμένα πίσω, στον αυστηρό κότσο που ήταν υποχρεωτικός για όλες τις γυναίκες, αποκαλύπτοντας ένα πανέμορφο πρόσωπο με καστανοπράσινα μάτια, πλατύ μέτωπο, μικρή μύτη και ένα τέλεια σχηματισμένο

στόμα. Το κορμί της ήταν ψηλό και γεροδεμένο, κάνοντάς την να ξεχωρίζει όχι μόνο από τις άλλες γυναίκες του Κάστρου αλλά και από τους περισσότερους άνδρες. Ο κοντός, καχεκτικός λαός στον οποίο ανήκε τη θεωρούσε σχεδόν σαν τέρας, παρά την εμφανή ομορφιά της. Λίγοι άνδρες την είχαν ποτέ πλησιάσει για την αυστηρά καθορισμένη διαδικασία της Επιλογής Μόνιμου Συντρόφου. Τους είχε όλους απωθήσει ευγενικά, εκτός από τον Νακάρ. Την είχε κερδίσει η υπομονή και η επιμονή του. Χαμογέλασε γλυκόπικρα καθώς σκέφτηκε τη μορφή του. Σε λίγες εβδομάδες, την καθορισμένη ιερή Ημέρα των Δεσμών, θα έδιναν τον όρκο της Αιώνιας Πίστης μπροστά στο Μεγάλο Οδηγό. Θα ζούσαν ευτυχισμένοι και θα μπορούσαν να περνούν το προβλεπόμενο βράδυ μαζί κάθε επτά νύχτες. Γιατί λοιπόν ένιωθε τόσο ανικανοποίητη, τόσο... δυστυχισμένη;

***

Φωνές και χλιμιντρίσματα αλόγων την έβγαλαν από το ονειροπόλημά της. Έτρεξε στο παράθυρο και κοίταξε κάτω, στη μεγάλη αυλή του Κάστρου. Τόση φασαρία της φάνηκε περίεργη, όχι μόνο επειδή αυτή καθ' αυτή ήταν αφύσικη στο Κάστρο, αλλά και επειδή σε λίγα λεπτά θα χτυπούσε η Καμπάνα της Σιωπής, επιβάλλοντας την απόλυτη σιγή μέχρι το ερχόμενο πρωί.

Μια ομάδα έφιππων στρατιωτών είχαν μπει από την Πύλη της Ανατολής, σέρνοντας πίσω τους μια πεζή, κουρελιασμένη μορφή. Το λιγοστό φως των δαυλών δεν της επέτρεπε να διακρίνει τα χαρακτηριστικά της, αλλά έμοιαζε να είναι ένας νεαρός άνδρας, δεμένος

πισθάγκωνα και με μια λαιμαριά από το λαιμό. Άθελά της έφερε έντρομη το χέρι στο στόμα, όταν διέκρινε την ακρίβεια, μετέφεραν πτώματα. Καθώς η ομάδα περνούσε κάτω από τον ψηλό πύργο των Δόκιμων Οδηγητριών, ο νεαρός άνδρας σήκωσε το βλέμμα, λες και γνώριζε πως κάποιος τον κοιτούσε. Τα μάτια του καρφώθηκαν στα δικά της. Χωρίς να ξέρει γιατί, η Αρία ένιωσε τα πόδια της να λυγίζουν. Την άλλη στιγμή, ένα βίαιο τράβηγμα έκανε τον άνδρα να τρεκλίσει μπροστά για να αποφύγει τον πνιγμό. Η πομπή χάθηκε στη στροφή, κατευθυνόμενη ολοφάνερα προς τον Πύργο των Πατέρων.

***

Το επόμενο πρωί, στο κοινό πρόγευμα, ο ερχομός του παράξενου αιχμάλωτου ήταν το θέμα συζήτησης όλων των αδέσμευτων κοριτσιών. Μάταια οι Επιστάτριες Συσσιτίου προσπαθούσαν να επιβάλλουν την τάξη και την απαραίτητη σιωπή. Μέσα στη μονότονη ζωή του Κάστρου, οποιοδήποτε παράξενο γεγονός, πόσο μάλλον ο ερχομός ενός ξένου, ήταν αρκετό για να εξάψει τα πνεύματα των πιο ανήσυχων και να ταράξει την ησυχία των πιο σοβαρών.

«Είναι ένας πανάσχημος γέρο-μάγος που οι Βιγλάτορες έπιασαν στους βάλτους», έλεγε η Βερναντούρ, μια κοντόχοντρη κοκκινομάλλα με μικροσκοπικά, αεικίνητα μάτια. Οι Πρεσβύτεροι θα τον κάψουν στη φωτιά!»

«Έχει νύχια σουβλερά και τρεις σειρές δόντια!» πρόσθεσε η Νίρα, η Μαθηματικός.

«Και ανάμεσα στα σκέλια έχει ένα φαρμακερό φίδι!» ψιθύρισε η Ράντα, η μαθητευόμενη Καλλιγράφος.

Η Αρίτα δεν μπόρεσε να συγκρατήσει την οργή της και πετάχτηκε όρθια. «Γιατί είστε όλες τόσο ηλίθιες; Τον είδα καλά χθες το βράδυ, και μπορώ να σας πω ότι είναι κανονικός άνθρωπος σαν κι εμάς!»

Όλα τα μάτια στράφηκαν προς το μέρος της, αλλά αυτή δεν νοιαζόταν. Την έπνιγε η αγανάκτηση για τα στείρα μυαλά που είχε γύρω της. Ο θυμός της ήταν τόσο μεγάλος ώστε σχεδόν δεν ένιωσε το οδυνηρό χτύπημα του ραβδιού της Επιστάτριας στην πλάτη της. «Μια εβδομάδα στα μαγειρεία ίσως σε μάθει να τηρείς τους Κανόνες του Φαγητού, Αρίτα. Τα καζάνια θα σε περιμένουν αμέσως μετά το μάθημά σου». Η Επιστάτρια γύρισε για επιβεβαίωση προς το τραπέζι των Εποπτριών, και είδε τη Σεβάσμια Επόπτρια Τεχνών να νεύει επιδοκιμαστικά. Η Αρίτα κάθισε πάλι και έσκυψε το κεφάλι πάνω από τον άνοστο χυλό της.

***

«Αρίτα, έλα εδώ!» Η φωνή του Υπεύθυνου Μαγειρείων Ντρόφο ήταν βαριά αλλά καλοκάγαθη. Ο χοντρός μάγειρας ήταν ένας από τους λίγους ανθρώπους που συμπαθούσε η Αρίτα. Σκούπισε τα χέρια στη λιγδιασμένη ποδιά της και πλησίασε προς το μέρος του.

«Πάρε αυτό το δίσκο με το χυλό και το νερό και κατέβασέ τον στο υπόγειου του Κεντρικού Φυλακίου. Οι Πρεσβύτεροι θέλουν ο νέος τους ρατούμενος να είναι γερός και χορτασμένος όταν θα αρχίσουν να τον ανακρίνουν».

«Μα... δεν τον κρατούν στην Πτέρυγα Σωφρονισμού;» ρώτησε με απορία η Αρίτα. Ο μελαχρινός άνδρας γέλασε δυνατά, κάνοντας την Αρίτα να χαμογελάσει, ξεχνώντας για μια στιγμή τις έγνοιες της. Ελάχιστοι άνθρωποι γελούσαν μέσα στο Κάστρο του Ενός. «Οι Πρεσβύτεροι φοβούνται πως θα μολύνει με τα λόγια του τα πιο ατίθασα μέλη της μικρής κοινωνίας μας», είπε ο Ντρόφο. Τον κρατούν μόνο του σε ένα κελί, στα αχρησιμοποίητα υπόγεια του Φυλακίου.

Η καρδιά της Αρίτα χτύπησε δυνατά και τα μάγουλά της κοκκίνισαν. Θα της δινόταν ευκαιρία να δει από πιο κοντά τον παράξενο κρατούμενο... αν ασφαλώς οι φρουροί της επέτρεπαν να πλησιάσει. Πήρε το δίσκο με τρεμάμενα χέρια και κατευθύνθηκε προς την αυλή, προσπαθώντας να συγκρατήσει την ανυπομονησία της.

***

Ο ήλιος έριχνε τις τελευταίες ακτίνες του πίσω από τα πανύψηλα τείχη του Κάστρου, όταν η Αρίτα έφτασε στην είσοδο του Κεντρικού Φυλακίου. Ο Φρούραρχος την αναγνώρισε και της έκανε βαριεστημένα νόημα να κατέβει.

Τα πέτρινα σκαλιά τής φάνηκαν ατέλειωτα, αλλά τελικά έφτασε στο βαθύ υγρό υπόγειο που φωτιζόταν μονάχα από τέσσερις δαυλούς οι οποίοι έριχναν απειλητικές σκιές στους τοίχους. Τα υπόγεια του Φυλακίου ήταν ο φόβος και ο τρόμος των νεαρών κάτοικων του Κάστρου, αλλά η περιέργεια έδιωχνε εντελώς το φόβο από το μυαλό της. Σε ένα ξύλινο τραπέζι, πολύ κοντά στη σκάλα, ήταν καθισμένος ένας ξερακιανός σαρα-

ντάρης άνδρας με τη στολή του Καστροφύλακα. Με το ένα χέρι έσφιγγε το δόρυ του με τόση δύναμη ώστε οι αρθρώσεις του είχαν ασπρίσει, και με το άλλο έπαιζε ένα κομποσκοίνι, μουρμουρίζοντας προσευχές μέσα από τα δόντια. Η Αρίτα τον αναγνώρισε. Τον έλεγαν Καρνούτ. «Έφερα φαγητό για τον κρατούμενο», του είπε.

Ο Καρνούτ άφησε το κομποσκοίνι στο τραπέζι και άρχισε να μασουλάει τα νύχια του. «Και δηλαδή, θα πρέπει να του το πάω εγώ;» Τα μάτια του είχαν γουρλώσει σαν αυτά ενός τρομοκρατημένου μοσχαριού.

«Νομίζω πως δεν θα ήταν σκόπιμο να εγκαταλείψεις το πόστο σου», είπε πονηρά η Αρίτα. «Αν ασφαλώς μείνει μεταξύ μας, μπορώ να του το πάω εγώ».

Η ελπίδα έλαμψε στα μάτια του Καρνούτ. «Μεταξύ μας; Ασφαλώς θα μείνει μεταξύ μας. Πέρνα γρήγορα το φαγητό κάτω από τα κάγκελα και γύρνα πίσω».

«Θα πρέπει να μείνω για να πάρω το δίσκο», είπε η Αρίτα, γνωρίζοντας πως δοκίμαζε υπερβολικά την τύχη της. Ο φόβος όμως του φρουρού για το «μάγο» ήταν πολύ δυνατός. «Εντάξει, τράβα», της είπε. «Κοίτα όμως να είσαι πίσω πριν η καμπάνα χτυπήσει για το βραδινό φαγητό και γίνει η αλλαγή της βάρδιας».

Η Αρίτα έκανε ένα σιωπηλό υπολογισμό. Είχε περίπου ένα τέταρτο στη διάθεσή της. Κούνησε το κεφάλι καταφατικά. «Σίγουρα θα έχω γυρίσει. Μην ανησυχείς, εμείς οι Οδηγήτριες είμαστε άτρωτες μπροστά στη σαγήνη του Χάους».

Στο άκουσμα της λέξης ο Καρνούτ έκανε με τρεμάμενα δάχτυλα το αποτρεπτικό σημάδι του Ενός πάνω στο στήθος του. «Το κελί είναι αμέσως μετά τη γωνία του διαδρόμου. Πάρε μαζί σου ένα δαυλό».

***

Παρά την αυστηρή συντήρηση και καθαριότητα ολόκληρου του Κάστρου, το υπόγειο του Φυλακίου ήταν υγρό και τα κάγκελα των κελιών σκουριασμένα. Η Αρίτα σκέφτηκε πως το μέρος εκείνο θα είχε χρόνια να χρησιμοποιηθεί. Έφτασε τελικά μπροστά στο κελί που της είχε υποδείξει ο Καρνούτ και είδε μια μορφή καθισμένη πάνω σε ένα σωρό υγρά άχυρα, με τα χέρια ακουμπισμένα στα γόνατα. Το φως της φωτιάς τον έκανε να μορφάσει και να σηκώσει το ένα χέρι μπροστά στο πρόσωπο. Ύστερα, καθώς τα μάτια του συνήθιζαν στο φως, ο άνδρας χαμήλωσε το χέρι, είδε την Αρίτα και της χαμογέλασε.

«Αν αυτό είναι το τελευταίο μου φαγητό, σίγουρα θα είναι το πιο νόστιμο που έχω φάει, ειδικά αν το έχει φέρει μια κοπέλα τόσο όμορφη όσο εσύ».

Η Αρίτα προσπάθησε να μιλήσει, αλλά ένας κόμπος της έπνιγε το λαιμό. Παρ' όλο που τους χώριζαν τρία μέτρα μισοσκότεινου κελιού και τα βαριά σιδερένια κάγκελα, έβλεπε τώρα τον ξένο πιο καθαρά, και η αίσθηση της αναγνώρισης που είχε νιώσει το προηγούμενο βράδυ ήταν ακόμα μεγαλύτερη. Με τρεμάμενα χέρια πέρασε το δίσκο κάτω από το ειδικό χαμηλό άνοιγμα ανάμεσα στα σίδερα. Ο ξένος γέλασε σιγανά και σηκώθηκε με κόπο. Η Αρίτα είδε πως ήταν δεμένος από τη μέση και το αριστερό πόδι με βαριές αλυσίδες που κατέληγαν σε έναν πελώριο χαλκά, βιδωμένο γερά στον πέτρινο τοίχο. Παρ' όλα αυτά, ένας παράλογος φόβος την έκανε να πισωπατήσει μέχρι που η πλάτη της ακούμπησε στον τοίχο του διαδρόμου. Ο

άγνωστος σταμάτησε δυο βήματα μακριά από το δίσκο.

«Φοβάμαι πως θα πρέπει να με βοηθήσεις, λίγο», της είπε. «Η αλυσίδα μου δεν μου επιτρέπει να φτάσω το φαγητό και ομολογώ πως είμαι αρκετά πεινασμένος».

Η Αρίτα προχώρησε μπροστά και έσπρωξε το δίσκο λίγο πιο μέσα. Αντί να τον πάρει μαζί του, ο άγνωστος κάθισε ανακούρκουδα στο υγρό πάτωμα και άρχισε να τρώει, χωρίς να τραβήξει ούτε μια στιγμή τα μαύρα μάτια του από πάνω της. Καθισμένη πάνω στις φτέρνες της, στο σημείο όπου είχε σκύψει, η Αρίτα συνέχισε κι αυτή να τον κοιτάζει σαν υπνωτισμένη. Αν και είχε αρχίσει να ασπρίζει, δεν φαίνονταν να είναι πάνω από τριάντα χρονών. Τα μαλλιά του ήταν μαύρα και ατίθασα, κι έπεφταν αχτένιστα μέχρι τους ώμους του. Το μελαχρινό του πρόσωπο με την κάπως χοντρή μύτη ασχήμαινε από μια μεγάλη μελανιά στον δεξιό κρόταφο και από ξεραμένα αίματα στο μάγουλο και το αυτί. Τα ρούχα του ήταν κουρελιασμένα και τόσο βρόμικα ώστε δεν μπορούσε να ξεχωρίσει το χρώμα και την αρχική μορφή τους.

Τα πρώτα λεπτά πέρασαν σιωπηλά, καθώς ο ξένος καταβρόχθιζε αχόρταγα το φαγητό του. Όταν η πείνα του φάνηκε να καταλαγιάζει κάπως, άφησε κάτω τη γαβάθα και της χαμογέλασε ξανά. «Με λένε Ταμάς», της είπε. «Εσένα;»

«Α... Αρίτα...»

«Όνομα όμορφο σαν κι εσένα», είπε ο ξένος, και μετά έμεινε ακίνητος, κοιτάζοντάς την στα μάτια. Η Αρίτα φοβήθηκε πως προσπαθούσε να εξασκήσει κάποια μαγεία επάνω της, αλλά μέσα στο βλέμμα του

δεν αντίκριζε παρά τη φυσική επιθυμία ενός νέου άνδρα για μια γυναίκα.

«Γιατί σε έχουν κλείσει εδώ;» τόλμησε τελικά να ρωτήσει η κοπέλα.

Ο Ταμάς σήκωσε τους ώμους με ένα ειρωνικό χαμόγελο. «Τα βιβλία που έγραφα μιλούσαν για την ελευθερία της θέλησης και της επιλογής, για την ομορφιά της ποικιλίας και της χαράς της ζωής, για την ηδονή του έρωτα και το μεθύσι της τέχνης. Όλα θέματα απαγορευμένα και καταδικασμένα από τους Πρεσβύτερους και τη Λατρεία του Ενός. Αναγκάστηκα να φύγω από την πρωτεύουσα και να κρυφτώ σε ένα καλύβι στους βάλτους. Κάποιος «φίλος» όμως με πρόδωσε, κι έστειλαν τους Βιγλάτορες να με συλλάβουν ώστε να τιμωρηθώ παραδειγματικά. Δεν κάθισα με σταυρωμένα χέρια να με αλυσοδέσουν, αλλά τελικά τα κατάφεραν... *Μερικοί* από αυτούς».

Η Αρίτα θυμήθηκε με μια παράξενη ανατριχίλα, όχι απόλυτα αποκρουστική, τα πτώματα των τριών ανδρών που κουβαλούσαν τα άλογά τους. «Ξέρεις τι σε περιμένει;» τον ρώτησε με τρεμάμενη φωνή.

Ξανά ο άνδρας σήκωσε τους ώμους.

«Βασανιστήρια και δημόσια εκτέλεση. Μάλλον θα θέλουν να με κάψουν μαζί με τα βιβλία μου».

«Γιατί να σε βασανίσουν;»

«Θέλουν να μάθω αν είχα διασυνδέσεις με άλλα πρόσωπα στη χώρα, και δεν έχουν άδικο. Δεν ξέρεις πόσοι είναι αυτοί που στενάζουν κάτω από τον «αγαθοποιό» ζυγό των Πρεσβυτέρων. Πόσοι είναι αυτοί που προτιμούν να είναι μοναχικοί λύκοι από πειθήνια, άβουλα πρόβατα».

«Πρόβατα...» επανέλαβε μέσα από μισόκλειστα χείλη η Αρίτα. «Και... και δεν φοβάσαι μήπως μιλήσεις;»

Ο Ταμάς γέλασε δυνατά. «Τα μυαλά των Πρεσβυτέρων είναι τόσο άκαμπτα ώστε δεν νομίζω να μπορούν να εφεύρουν κάποια αξιόλογα βασανιστήρια. Κατά πάσα πιθανότητα θα διατάξουν κάποιους να με δείρουν ή να με μαστιγώσουν μέχρι λιποθυμίας. Νομίζω πως μπορώ να το αντέξω. Αν πάλι όχι... θα αναγκαστώ να κατηγορήσω μερικούς από τους δικούς τους αφοσιωμένους προύχοντες, ώστε να φέρω λίγη ακόμα αναστάτωση στις τάξεις τους πριν πεθάνω».

Απόμακρα, μέσα από τους χοντρούς πέτρινους τοίχους, η Αρίτα άκουσε το Μεγάλο Σήμαντρο να σημαίνει την ώρα του βραδινού φαγητού. Ο μισός της εαυτός ήθελε να σηκωθεί και να τρέξει, ο άλλος μισός να μείνει και να συνεχίσει να μιλά με τον παράξενο άνδρα. Τελικά, έσκυψε βιαστικά και έχωσε το χέρι μέσα από τα κάγκελα για να πάρει το δίσκο. Με μια προσπάθεια που τον έκανε να βογκήξει από τον πόνο, ο Ταμάς κατάφερε να φτάσει το χέρι της και να αγγίξει τα ακροδάχτυλά της. Ένα παράξενο γαργάλημα διαπέρασε όλο της το κορμί. «Θα σε ξαναδώ;» τη ρώτησε.

«Ίσως», είπε εκείνη, τραβώντας το δίσκο βιαστικά. Με μια τελευταία ματιά προς το μέρος του, γύρισε και άρχισε να τρέχει προς τη σκάλα, αφήνοντας το δαυλό κρεμασμένο πίσω της.

***

«Ναι, πράγματι έχουν βρει κάποια βιβλία του, Αρίτα». Ο Νακάρ κοιτούσε την Αρίτα ανήσυχα και παραξενεμένα. «Ο λοχαγός των Βιγλατόρων είναι φίλος

μου, και μου ομολόγησε πως ξεφύλλισε μερικά από αυτά που βρήκαν στο σπίτι του πριν να τα παραδώσει στον Μεγάλο Οδηγό. Μέσα από αυτά προσπαθεί να επαναφέρει τη λατρεία των παλιών ειδώλων και τη σκοτεινή εποχή πριν από την εμφάνιση των Οδηγών, όταν στον κόσμο βασίλευε...» -ξεροκατάπιε- «το... Χάος! Εγώ πιστεύω πως είναι μάλλον ένας ελαφρόμυαλος που θα συνερχόταν μετά από μερικούς μήνες στα αγροκτήματα υποχρεωτικής εργασίας, αλλά οι περισσότεροι στο Συμβούλιο των Πρεσβυτέρων θέλουν να τον εκτελέσουν για παραδειγματισμό. Λένε πως έχει ξεσηκώσει πολλούς με τα παράνομα βιβλία του».

«Και πού είναι τώρα αυτά τα βιβλία, Νακάρ;» ρώτησε η Αρίτα, όσο μπορούσε πιο αδιάφορα. Ο Τελετάρχης την κοίταξε παραξενεμένα. «Η Πρώτη Βιβλιοθηκάριος τα κρατά κλειδωμένα στη μεγάλη βιβλιοθήκη του Κάστρου. Νομίζω πως οι Πρεσβύτεροι επιθυμούν να τα ρίξουν μαζί του στην πυρά». Ο νεαρός αξιωματούχος πλησίασε την Αρίτα και της χάιδεψε το μάγουλο. «Δεν νομίζω πως θα πρέπει να ασχολείσαι άλλο με αυτή την υπόθεση. Κοίτα καλύτερα τις σπουδές σου, ώστε να πάρεις σύντομα το αξίωμα της Οδηγήτριας». Την κοίταξε στα μάτια με αληθινή αγάπη. «Δεν ξέρεις πόσο ανυπομονώ για την επόμενη Ημέρα των Δεσμών. Θα αποκτήσουμε πολλά παιδιά, Αρίτα, ικανούς συνεχιστές των αξιωμάτων μας. Ποιος ξέρει, ίσως κάποιο από αυτά να φτάσει να γίνει μέλος του Συμβουλίου των Πρεσβυτέρων, ίσως ακόμα και Μεγάλος Οδηγός!»

Η Αρίτα ένευσε, προσπαθώντας να χαμογελάσει. Ο Νακάρ ήταν τόσο τρυφερός και καλόκαρδος. Οι προοπτικές για την εξέλιξή της, παρά τις όποιες αντιδράσεις των ανωτέρων της, ήταν λαμπρές. Γιατί, λοιπόν,

αυτή η αίσθηση του ανικανοποίητου που τις τελευταίες ώρες είχε γίνει ακόμα μεγαλύτερη;

Φίλησε τον Νακάρ στο μάγουλο και βρήκε μια δικαιολογία για να φύγει. Του είπε πως θα γύριζε στο δωμάτιό της για να μελετήσει, αλλά εκείνη κατευθύνθηκε προς το μεγάλο κτίριο που στέγαζε τη βιβλιοθήκη του κάστρου. Περνούσε πολλές από τις ώρες της μελετώντας, και η Λίνια, η Πρώτη Βιβλιοθηκάριος, ήταν καλή της φίλη παρά την κάποια ηλικία που τις χώριζε. Έχοντας διαβάσει τόσα πολλά βιβλία, μερικά από αυτά απαγορευμένα στον υπόλοιπο κόσμο, η Λίνια είχε μια ευρύτητα πνεύματος και μια ανεκτικότητα σπάνια για τους κάτοικους του Κάστρου.

Η Λίνια χλόμιασε όταν η Αρίτα της ζήτησε τα βιβλία του κρατούμενου. Οι Πρεσβύτεροι είχαν απαγορεύσει την ανάγνωσή τους ακόμη και στην ίδια. Όμως η ώρα ήταν πια περασμένη, η βιβλιοθήκη άδεια, και η Αρίτα την παρακάλεσε τόσο πολύ ώστε τελικά την οδήγησε σε ένα μικρό πλαϊνό δωμάτιο, αφού πρώτα την όρκισε πως θα έβγαινε αμέσως με ένα βιβλίο γεωμετρίας σε περίπτωση που την άκουγε να μιλάει με κάποιο νεοφερμένο.

Τα βιβλία ήταν μικρά και γραμμένα σε κακής ποιότητας χαρτί. Προφανώς είχαν τυπωθεί σε κάποια παράνομη πρέσα, ίσως κατασκευασμένη ερασιτεχνικά από τον ίδιο τον Ταμάς. Τα σχέδια που τα κοσμούσαν ήταν πρόχειρα και θαμπά, αλλά διέθεταν μια παράξενη ζωντάνια. Πολύχρωμα λουλούδια, παράξενα φτερωτά όντα, δέντρα με ατίθασα φυλλώματα και περίεργους καρπούς. Μερικά είχαν κείμενα ολοφάνερα φανταστικά, πράγμα που ξένιζε εντελώς την Αρίτα, μια και στο Κάστρο κανένα βιβλίο δεν είχε προορισμό να ψυχαγω-

γεί αλλά μονάχα να διδάσκει. Ένα ή δύο, όμως, ήταν γραμμένα με διαφορετικό τρόπο, και αναφέρονταν στα αρχαία είδωλα που η Λατρεία του Ενός είχε εξαλείψει από τον κόσμο. Ο Ταμάς αναφερόταν αυτά σαν να ήταν αληθινά, περιγράφοντας τις ιδιότητές τους και παραθέτοντας τα αλλόκοτα ονόματά τους... Ο Ολιμαν, ο Κύριος της Γνώσης... η Αμιτού, η Κυρά του Έρωτα, ο Φαρνού, ο Αφέντης του Φεγγαριού.

Τα ονόματα ξυπνούσαν μέσα της αρχέγονες αναμνήσεις, αν και η ίδια δεν τα είχε ποτέ συναντήσει μέχρι εκείνη τη στιγμή. Ήθελε να διαβάσει κι άλλο, μα η τρεμουλιαστή φωνή της Λίνια τη συνέφερε.

«Καλησπέρα, Πρεσβύτερε Ζαρακούμπ...»

«Καλησπέρα, Λίνια», ακούστηκε η βαριά φωνή του ηλικιωμένου άνδρα. Θέλω να μου δώσεις όλα τα αρχεία που αναφέρονται σε δίκες μάγων του παρελθόντος. Η δίκη αυτού του κολασμένου πρέπει να γίνει με κάθε τύπο, ώστε να αποδείξουμε στο λαό όλα τα παραπτώματα που έχει διαπράξει, μικρά και μεγάλα».

«Μάλιστα, Πρεσβύτερε...»

Η Αρίτα άκουσε τα βήματα της Λίνια και του Ζαρακούμπ να πλησιάζουν προς το μέρος της. Έχωσε βιαστικά τα βιβλία στη θέση τους, όλα εκτός από ένα που έπεσε στα πόδια της. Το έσπρωξε με το πόδι κάτω από το τραπέζι, ενώ ταυτόχρονα έσφιγγε στα χέρια της το βιβλίο της γεωμετρίας που είχε αφήσει πλάι της για ώρα ανάγκης.

«Καλησπέρα, Αρίτα», είπε ο Πρεσβύτερος με ένα σαρδόνιο χαμόγελο. «Είσαι κάπως αργοπορημένη. Σε λίγο θα χτυπήσει η Καμπάνα της Σιωπής».

«Ήθελα να μελετήσω ορισμένα γεωμετρικά σχήματα, Πρεσβύτερε», είπε η Αρίτα, σκύβοντας το κε-

φάλι και κοκκινίζοντας ολόκληρη, όχι τόσο από ντροπή όσο από αγωνία.

Ο Πρεσβύτερος την πλησίασε και της χάιδεψε το μάγουλο, ενώ το χαμόγελό του γινόταν ακόμα πιο πλατύ. «Έγινες αληθινή γυναίκα, πια, Αρίτα», της είπε με προσποιητή τρυφερότητα.

Κι εσένα σου αρέσουν μονάχα τα παιδιά, σκέφτηκε η Αρίτα από μέσα της, νιώθοντας ξαφνικά το μίσος να την πλημμυρίζει. Το άγγιγμα του Πρεσβύτερου της έφερνε αναγούλα.

Χωρίς άλλη κουβέντα, ο Πρεσβύτερος της γύρισε την πλάτη και ακολούθησε τη Λίνια στο μακρύ διάδρομο. Η Αρίτα πρόσεξε πως η γυναίκα περπατούσε φοβισμένα, λες και κάθε στιγμή ήταν έτοιμη να σωριαστεί. Έσκυψε και μάζεψε το βιβλίο του Ταμάς. Ένιωσε την επιθυμία να το πάρει μαζί της, αλλά ήταν σίγουρη πως ο αριθμός τους και το περιεχόμενό τους είχαν καταγραφεί αυστηρά από τους Πρεσβύτερους. Πριν το ξαναβάλει στο ράφι, το άνοιξε στην πρώτη σελίδα. Ήταν λευκή, εκτός από δυο αράδες που έλεγαν: «Η ελευθερία της σκέψης και της έκφρασης είναι το μεγαλύτερο αγαθό του ανθρώπου». Τα λόγια αυτά αντηχούσαν μέσα στο μυαλό της Αρίτα, καθώς επέστρεφε σαν υπνωτισμένη στο μικρό δωμάτιό της.

***

Το πρόσωπο του Ταμάς ήταν ακόμα πιο μελανιασμένο από τα χτυπήματα, ενώ οι ώμοι και η γυμνή του πλάτη ήταν ένας παράξενος χάρτης από κόκκινες αυλακιές. «Τουλάχιστον δεν μου έχουν σπάσει ακόμα κανένα κόκαλο», είπε χαμογελώντας με δυσκολία στην

Αρίτα που τον παρακολουθούσε να τρώει πίσω από τα κάγκελα. «Ίσως μου το φυλάνε για αύριο».

«Γιατί δεν τους λες αυτά που θέλουν;» ρώτησε η Αρίτα. «Ίσως σε λυπηθούν και σου χαρίσουν τη ζωή».

Ο Ταμάς μόρφασε πικρόχολα. «Ζεις μαζί με τους Πρεσβύτερους από τότε που γεννήθηκες, αλλά φαίνεται πως δεν τους γνωρίζεις καλά. Δεν έχουν σκοπό να αφήσουν κάποιον σαν κι εμένα να συνεχίζει να αμφισβητεί την εξουσία τους. Είμαι βέβαιος πως σκοπεύουν να με κάψουν αμέσως μετά τη Γιορτή της Αποκάλυψης».

Η Αρίτα έκανε ένα σιωπηρό υπολογισμό. Η Γιορτή της Αποκάλυψης του Νόμου ήταν μονάχα τέσσερις μέρες μακριά. «Θέλω να ξέρεις πως δεν εύχομαι το θάνατό σου», του είπε, κομπιάζοντας παράξενα. Εκείνος της άγγιξε για άλλη μια φορά τα ακροδάχτυλα μέσα από τα κάγκελα του κελιού. «Σε βεβαιώνω πως ούτε κι εγώ θέλω να πεθάνω. Δεν είμαι καμωμένος από τη στόφα του μάρτυρα και με ευχαρίστηση θα δραπέτευα από εδώ αν μπορούσα. Όμως, μια και κάτι τέτοιο είναι μάλλον αδύνατον, δεν θα τους δώσω τη χαρά να με δουν να ικετεύω».

Η Αρίτα πήρε θλιμμένα τη γαβάθα που της επέστρεψε. «Ελπίζω να σε δω και αύριο», της είπε. «Την παράλλη μέρα ίσως δεν θα μπορώ πια να συνεννοηθώ μαζί σου».

***

«Ποτέ δεν μου είχες παραπονεθεί για αϋπνίες, Αρίτα». Ο Δεύτερος Θεραπευτής φαινόταν ανήσυχος. «Είσαι σίγουρη πως θέλεις κάποιο υπνωτικό;»

Η Αρίτα έπιασε το κεφάλι της σε μια όχι και τόσο προσποιητή χειρονομία. «Η προσμονή των εξετάσεων με έχει εκνευρίσει, Κερσάν. Έχω δυο ημέρες να κλείσω μάτι». Δεν έλεγε ψέματα.

Ο Κερσάν, ένας αδύνατος σαραντάρης με βαθουλωμένα μάγουλα και λιγοστά μαλλιά, πλησίασε ένα ράφι και κατέβασε ένα μικρό μπουκαλάκι. «Ρίξε μια ή δυο σταγόνες το πολύ στο νερό σου πριν πλαγιάσεις». Της χαμογέλασε φιλικά. «Πρόσεξε μόνο μη ρίξεις παραπάνω, γιατί δεν πρόκειται να ξυπνήσεις πριν τη Γιορτή της Αποκάλυψης».

«Θα είμαι προσεκτική», είπε η Αρίτα, με μάτια που έλαμπαν από ενθουσιασμό. «Σε ευχαριστώ, Κερσάν». Άρπαξε το μπουκαλάκι από τα χέρια του και γύρισε για την αγγαρεία της στα μαγειρεία.

***

«Ο Ντρόφο σας στέλνει αυτό το κανάτι με το κρασί». Η Αρίτα ένιωθε την καρδιά της έτοιμη να σπάσει, καθώς ο Φρούραρχος κοιτούσε καχύποπτα το κρασί. Έλπιζε πως είχε ρίξει μέσα αρκετές σταγόνες για να τους κοιμίσει, αλλά όχι αρκετές για να ανακαλυφθεί το τέχνασμά της όταν θα ξυπνούσαν μετά από μερικές ώρες. Το σχέδιό της ήταν παράτολμο, κι ίσως αν το σκεφτόταν στα σοβαρά να μην το είχε ποτέ επιχειρήσει, αλλά είχε ενεργήσει από ένστικτο, χωρίς να υπολογίσει στα σοβαρά τις συνέπειες. Ευχόταν ο φόβος των περισσότερων κατοίκων του Κάστρου για το «μάγο» να απέδιδε σε αυτόν και τα ξόρκια του τον αφύσικο ύπνο των φρουρών και τη μυστηριώδη απόδρασή του.

«Ο μάγειρας δεν μας έχει συνηθίσει σε τέτοια κεράσματα», είπε τελικά ο αυστηρός μουστακαλής άνδρας, χωρίς όμως να πάψει να κοιτάζει άπληστα το κανάτι. «Πηγαίνεις φαγητό στον κρατούμενο;» Κούνησε το κεφάλι βαριά. «Νομίζω πως θα είναι το τελευταίο του γεύμα. Οι Πρεσβύτεροι ήταν σχετικά ήπιοι μαζί του σήμερα, αλλά αύριο δεν νομίζω πως θα του έχουν μείνει δόντια για να φάει».

«Κάνω αυτό που με διατάζουν οι ανώτεροί μου», είπε η Αρίτα, όσο πιο ψύχραιμα μπορούσε. Αν είχε αναβάλλει το σχέδιό της για την επομένη...

Ο Φρούραρχος και οι τρεις άνδρες του άρχισαν να πίνουν ενώ η Αρίτα κατέβαινε τα υγρά πέτρινα σκαλιά. Πλησίασε το δεσμοφύλακα. Ήταν ο Βιρ, ένας γεροδεμένος άνδρας, πολύ πιο ψύχραιμος από τον Καρνούτ. Ευτυχώς για αυτήν, η ανία καταλάμβανε σχεδόν εξίσου όλους τους ανθρώπους, κι ο Βιρ ολοφάνερα βαριόταν όπως και κάθε άλλος στη θέση του.

«Ο Ντρόφο έστειλε κρασί στο Φρούραρχο και τους άνδρες του», είπε η Αρίτα, δήθεν αδιάφορα. Είδε το δεσμοφύλακα να βλαστημάει μέσα από τα δόντια. «Μην ανησυχείς», του χαμογέλασε, όσο πιο αφοπλιστικά μπορούσε. «Αντί να πάω νερό στον κρατούμενο, που έτσι κι αλλιώς δεν το χρειάζεται, έφερα ένα κανάτι και σε σένα. Ξεσκέπασε το δεύτερο κλειστό κανάτι, αφήνοντας το άρωμα του κρασιού να φτάσει στη μύτη του δεσμοφύλακα. Ο Βιρ χάιδεψε το μουστάκι του. «Η βάρδια μου τελειώνει σε λίγη ώρα. Ένα ποτήρι δεν θα μου κάνει κακό...» Η Αρίτα αναστέναξε με ανακούφιση. Ήταν τυχερή που οι περισσότεροι Βιγλάτορες έλειπαν στα δυτικά για να καταπνίξουν έναν τοπικό ξεσηκωμό και οι Πρεσβύτεροι ήταν αναγκασμένοι να αναθέτουν

το ρόλο του δεσμοφύλακα σε παρακατιανούς. Αν στη θέση του ήταν κάποιος φανατικός Βιγλάτορας, όχι μόνο δεν θα δεχόταν το κρασί, αλλά και θα κατήγγειλε στους Πρεσβύτερους την Αρίτα με το πρώτο φως της ημέρας. Ενώ ο φρουρός κατέβαζε την πρώτη κούπα, η Αρίτα κατευθύνθηκε με τρεμάμενο βήμα προς το κελί του Ταμάς.

Αυτή τη φορά ο Ταμάς βόγκηξε δυνατά καθώς την είδε και προσπάθησε να έρθει προς το μέρος του. Το αριστερό του χέρι κρεμόταν σε μια παράξενη γωνία και το γυμνό του στήθος ήταν γεμάτο καψίματα από πυρωμένο σίδερο. «Έχουν γίνει κάπως πιο εφευρετικοί», της είπε, προσπαθώντας να χαμογελάσει.

«Μη μιλάς», είπε εκείνη χαμηλόφωνα. «Ήρθα για να σε σώσω!»

«Να με σώσεις!» Ο Ταμάς προσπάθησε να γελάσει, αλλά το μόνο που κατέφερε ήταν να ξεροβήξει σπαστικά. «Μήπως ξέρεις κανένα ξόρκι για να ανοίγουν πόρτες ή για να πετάς πάνω από τείχη κάστρου;»

«Έριξα υπνωτικό στους φρουρούς, ανόητε!» είπε η Αρίτα εκνευρισμένη. «Όσο για τη διαφυγή σου από το κάστρο, είναι μοναδική ευκαιρία για να ξεφύγεις, μια και απόψε ξεκινά η πρώτη ολονυχτία για τη Γιορτή της Αποκάλυψης! Ξέρω μια μικρή πλάγια πόρτα από όπου οι χωριάτες φέρνουν κάθε πρωί τις πραμάτειες τους. Νομίζω πως δεν φυλάγεται!»

«Καλή μου, ακόμα κι αν είναι ένα ψέμα, σε ευχαριστώ για την πρόσκαιρη ελπίδα που μου δίνεις», είπε ο Ταμάς, και κάτι από την παλιά λάμψη ξαναγύρισε στα μάτια μου. «Όπως και νά' χει το πράγμα, το μόνο που θέλω είναι να πεθάνω με ένα σπαθί στο χέρι κι όχι σαν

πρόβατο πάνω στη φωτιά. Αν μπορείς να μου προσφέρει κάτι τέτοιο, δεν ζητώ τίποτε άλλο από εσένα».

Η Αρίτα πήγε κάτι να πει, αλλά άκουσε τον βαρύ γδούπο που έκανε το σώμα του δεσμοφύλακα καθώς σωριαζόταν στο πάτωμα. Με το στόμα στεγνό από την αγωνία, έτρεξε πίσω και έβγαλε την αρμαθιά με τα κλειδιά από τη ζώνη του.

Χρειάστηκαν αρκετά λεπτά που της φάνηκαν αιώνες μέχρι να βρει το κλειδί που ταίριαζε στην κλειδαριά του κελιού και άλλα τόσα μέχρι να τον απελευθερώσει από τις βαριές αλυσίδες του. Έσκυψε να τον βοηθήσει να σηκωθεί και τον βρήκε ανάλαφρο και δυνατό, λες και η ελπίδα είχε ποτίσει με καινούρια δύναμη το κορμί του.

Κοίταξε γύρω του σκεπτικός και μετά της πήρε τα κλειδιά από τα χέρια. Γύρισε πίσω και ξανακλείδωσε τη σιδερένια ζώνη και το βαρύ χαλκά που λίγο πριν παγίδευε το πόδι του. Έφτιαξε με τα άχυρα έναν πρόχειρο κύκλο γύρω από τις αλυσίδες και σχημάτισε με τον ίδιο τρόπο μερικά παράξενα σύμβολα στο εσωτερικό του. Βγαίνοντας, κλείδωσε το κελί πίσω του. Της έκλεισε το μάτι που είχε γλιτώσει το πρήξιμο. «Έτσι θα νομίσουν πως κάποιος δαίμονας με πήρε μαζί του, και κανείς δεν θα κατηγορήσει εσένα. Οι φρουροί δεν θα τολμήσουν να ομολογήσουν πως ήπιαν κρασί σε ώρα υπηρεσίας».

Εκείνη του έσφιξε το χέρι ενθουσιασμένα. «Ναι, έτσι είναι!»

Προχώρησαν προς την έξοδο, ανεβαίνοντας τα σκαλιά όσο πιο γρήγορα επέτρεπε η κατάστασή του. Καθώς όμως περνούσαν μπροστά από το τραπέζι με τους κοιμισμένους φρουρούς, η Αρίτα ούρλιαξε άθελά

της καθώς ένιωσε ένα χέρι να την αρπάζει από το φόρεμα. Ο Φρούραρχος, ένας πελώριος άνδρας με ξυρισμένο κρανίο και κράση βουβαλιού, είχε ακόμα τις αισθήσεις του.

«Σκύλα!» μουρμούρισε, με φωνή αργόσυρτη από το ναρκωτικό που κυλούσε μέσα του. «Εσύ μας κοίμισες, ερωμένη των δαιμόνων!»

Μια γροθιά του Ταμάς τον έριξε ανάσκελα, κομματιάζοντας το ξύλινο τραπέζι από κάτω του. Το μέτωπο του συγγραφέα είχε ζαρώσει. Η Αρίτα τον είδε να τραβάει το σπαθί ενός από τους φρουρούς. «Με λύπη μου θα αναγκαστώ να τον σκοτώσω», μουρμούρισε. «Αν δεν το κάνω, τη θέση μου στην πυρά θα την πάρεις εσύ».

«Όχι, σε παρακαλώ!», του φώναξε. «Σε ικετεύω! Ήταν μια δική μου ανοησία! Δεν φταίει σε τίποτα αυτός!»

Ήταν σειρά του Ταμάς να εξοργιστεί. «Προτιμάς, λοιπόν να πεθάνεις;» Την άλλη στιγμή το βλέμμα του μαλάκωσε. «Εκτός κι αν... έρθεις μαζί μου».

Μόλις εκείνη τη στιγμή η Αρίτα συνειδητοποίησε τι είχε κάνει. Για την παρόρμηση μιας στιγμής, για να βοηθήσει κάποιον που όχι μόνο της ήταν άγνωστος αλλά και δηλωμένος εχθρός του Νόμου και κάθε άλλης ιδέας που είχε μάθει να θεωρεί ιερή, είχε καταστρέψει το μέλλον της, την ευτυχία της, την ίδια τη ζωή της! Έφερε την ανάστροφη του χεριού της στο στόμα και δαγκώθηκε απελπισμένα. Ο Ταμάς έγδυσε βιαστικά έναν από τους φρουρούς που πλησίαζε κάπως το ύψος του, φόρεσε τη στολή, τις μπότες και το κράνος του, κι ύστερα ζώστηκε το σπαθί, πέρασε σταυρωτά στη ζώνη του δύο από τα βαριά πιστόλια

των φρουρών. Ύστερα, την έπιασε από το μπράτσο. «Δείξε μου την πύλη που έλεγες!» Η Αρίτα ένευσε και προχώρησε μπροστά. Ήταν βέβαιη πως ζούσε ένα όνειρο και πως κάθε στιγμή θα ξυπνούσε.

***

Σε ένα αγρόκτημα κάπου μισή ώρα μακριά από το κάστρο, κι ενώ οι καμπάνες πίσω τους χτυπούσαν ήδη δαιμονισμένα, ο Ταμάς άρπαξε με την απειλή των όπλων δυο άλογα από τους τρομοκρατημένους ιδιοκτήτες τους. Η Αρίτα δεν είχε σταματήσει μια στιγμή να κλαίει με αναφιλητά. Οι χωρικοί δεν φάνηκαν να αναγνωρίζουν κανέναν από τους δύο, αλλά δεν θα μπορούσαν παρά να δώσουν την περιγραφή τους στους στρατιώτες που αργά ή γρήγορα θα έφταναν. Θα την καταδίωκαν σαν κυνηγημένο αγρίμι μέχρι να τη βρουν, και τότε...

***

Κάλπαζαν όλο το βράδυ, κι ένα μέρος του επόμενου πρωινού, μέχρι που έφτασαν σε ένα μικρό χωριατόσπιτο, στους πρόποδες των λόφων. Προσπαθώντας να φαίνεται όσο πιο αυστηρός αλλά και αρτιμελής γινόταν, ο Ταμάς δήλωσε στους έκπληκτους χωρικούς πως ήταν ο λοχίας Τράλεκ και συνόδευε την Οδηγήτρια Ερίθια στην πόλη της Μάρνα για τη Γιορτή της Αποκάλυψης. Στο όνομα του Ενός και των Πρεσβυτέρων του, απαιτούσε κατάλυμα μέχρι το επόμενο πρωί.

Μετά από το φαγητό, στο οποίο ο Ταμάς και η Αρίτα φρόντισαν να αποφύγουν κάθε κουβέντα, οι δυο

φυγάδες αποσύρθηκαν στις δυο φτωχικές κάμαρες του πρώτου ορόφου οι οποίες επικοινωνούσαν μεταξύ τους με μια χαμηλή πόρτα. Ο Ταμάς έβγαλε τις μπότες του και σωριάστηκε βαρύς στο στρώμα. Σηκώνοντας το κεφάλι, είδε την Αρίτα να τον παρατηρεί από την ενδιάμεση πόρτα. Ανασηκώθηκε στους αγκώνες. «Έχω να ξαπλώσω κάμποσες μέρες σε αληθινό κρεβάτι», της εξήγησε χαμογελώντας. Οι μελανιές στο πρόσωπό του είχαν υποχωρήσει κάπως, φανερώνοντας τη γαλήνια όψη του.

Η Αρίτα προσπαθούσε να συγκρατήσει τα δάκρυα που κάθε στιγμή ήταν έτοιμα να κυλήσουν από τα μάτια της. Από το μυαλό της περνούσες χιλιάδες εικόνες. Τι θα έλεγαν εκείνοι τη στιγμή για αυτήν οι φίλες της στο Κάστρο; Και ο Νακάρ; Πόσο μεγάλος θα ήταν ο εξευτελισμός για αυτόν. Ίσως ακόμα και να κινδύνευε να τον κατηγορήσουν για συνεργό.

Ο Ταμάς διάβασε τις σκέψεις της, σηκώθηκε με κόπο και την πλησίασε. Άπλωσε το χέρι και της άγγιξε το μάγουλο. «Ένα κομμάτι του εαυτού μου λυπάται βαριά για όσα έχασες», της είπε βραχνά. «Όμως θα ήμουν ο μεγαλύτερος ψεύτης αν έλεγα πως δεν χαίρομαι που είμαι ζωντανός... και που σε έχω μαζί μου».

Τον αγκάλιασε σφιχτά, περισσότερο από ανάγκη παρά από έρωτα, κι άρχισε να κλαίει με αναφιλητά. Εκείνος την κρατούσε για πολλή ώρα, χαϊδεύοντάς της τα μαλλιά και ψιθυρίζοντας παρηγορητικά λόγια, μέχρι που εκείνη ηρέμησε κάπως και τον κοίταξε στα μάτια. Φιλήθηκαν σαν να ήταν το φυσικότερο πράγμα του κόσμου. Ενα πέπλο έπεσε για μια στιγμή στο μυαλό της, εξαφανίζοντας το παρελθόν, αλλά το ίδιο γρήγορα ανασηκώθηκε. Τον έσπρωξε απότομα, αλλά ευ-

γενικά, και έκλεισε πίσω της την ενδιάμεση πόρτα. Ο Ταμάς άκουσε το πρωτόγονο μάνταλο να πέφτει. Ξαναγύρισε στο κρεβάτι, και ξάπλωσε κοιτάζοντας το ταβάνι και ξεφυσώντας βαριά.

***

Όλη την υπόλοιπη μέρα δεν μίλησαν σχεδόν καθόλου μεταξύ τους. Έφαγαν και οι δύο αμίλητοι το βραδινό φαγητό, αφού πρώτα η Αρίτα το ευλόγησε με σπαστή φωνή στο όνομα του Ενός, και μετά αποσύρθηκαν στα δωμάτιά τους όπου κι έπεσαν σε έναν ανήσυχο ύπνο. Ο Ταμάς ήθελε να φύγουν το ίδιο βράδυ, αλλά έκρινε πως ούτε ο ίδιος, ούτε η Αρίτα ήταν σε θέση να ταξιδέψουν. Υποσχέθηκε όμως στον εαυτό του να ξεκινήσουν με το πρώτο χάραμα.

***

Κάτι τον ξύπνησε μέσα στη νύχτα. Πετάχτηκε αλαφιασμένος σαν αγρίμι. Πέρασαν αρκετές στιγμές για να συνειδητοποιήσει τι ήταν. Το πνιγμένο ρουθούνισμα ενός αλόγου στην αυλή. Μόνο που οι χωρικοί δεν είχαν άλογο και τα δικά τους βρίσκονταν στο στάβλο, από την άλλη πλευρά του σπιτιού!

Έτρεξε στο παράθυρο και τράβηξε στο πλάι τη λινή κουρτίνα. Τρεις... όχι, τέσσερις σκιές, πλησίαζαν το σπίτι κάτω από το λιγοστό φως των αστεριών. Κάποια αντικείμενα έτριζαν επάνω τους. Όπλα και αρματωσιές!

Ζώστηκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε το σπαθί, φόρεσε τις μπότες και, με τη μια πιστόλα στο χέρι χτύπησε την πόρτα της Αρίτα.

«Τι θέλεις;» τον ρώτησε ψιθυριστά. Ήταν φανερό πως δεν είχε κοιμηθεί.

«Μας πρόδωσαν! Ντύσου γρήγορα! Η ζωή μας κρέμεται από μια κλωστή!»

Κρύφτηκε πίσω από το χοντρό δοκάρι του κεφαλόσκαλου. Όλα εξαρτιόντουσαν από το πόσο μεγάλη θα ήταν η σιγουριά των διωκτών τους. Αν έμπαιναν μέσα όλοι μαζί, χωρίς να φροντίσουν να καλύψουν τα νώτα τους...

Η εξώπορτα άνοιξε. Στο φως ενός λυχναριού, ο Ταμάς διέκρινε το μεγαλύτερο γιο του χωρικού να μπαίνει σκυφτά και τρομαγμένα. Τον ακολουθούσαν τρεις αρματωμένες μορφές.

Σήκωσε τον κόκορα των δυο πιστολιών, ενώ ευχόταν η Αρίτα να καθυστερήσει μερικές ακόμα στιγμές να ανοίξει την πόρτα. Ένας από τους στρατιώτες πήρε το λυχνάρι από το νεαρό και άρχισε να ανεβαίνει με τους άλλους ξοπίσω του.

Τα μάτια του Βιγλάτορα γούρλωσαν καθώς βρέθηκε να κοιτάζει κατάματα την κάνη του πιστολιού. Την επόμενη στιγμή, μέσα σε έναν εκκωφαντικό θόρυβο, έπεφτε ανάσκελα με μια τρύπα στο μέτωπο, παρασύροντας μαζί του και τους υπόλοιπους που ακολουθούσαν.

Η πόρτα πίσω του άνοιξε και είδε την Αρίτα να παρατηρεί έκπληκτη τη σκηνή. «Ακολούθα με», της είπε. Πριν οι δυο άλλοι στρατιώτες προλάβουν να σηκωθούν, τους είχε διαπεράσει με το σπαθί. Πηδώντας πάνω από τα ετοιμοθάνατα κορμιά, όρμησαν προς την

πόρτα. Το σπίτι ήταν έρημο. Οι ιδιοκτήτες του είχαν φροντίσει να το εκκενώσουν.

Όλα είχαν συμβεί μέσα σε διάστημα μερικών δευτερολέπτων. Οι δυο Βιγλάτορες που βρίσκονταν απέξω καθυστέρησαν μερικές στιγμές να συνειδητοποιήσουν τι είχε γίνει. Ο Ταμάς άδειασε το δεύτερο πιστόλι στο πρόσωπο του ενός και κάρφωσε το σπαθί του στην κοιλιά του δεύτερου. Τραβώντας την Αρίτα από το χέρι, έφτασε στο στάβλο όπου με ανακούφιση είδε πως τα άλογά τους τούς περίμεναν ακόμα. Βοήθησε την Αρίτα να ανεβεί στο ένα και ύστερα πήδησε στο δεύτερο. Έβγαιναν στην αυλόθυρα, όταν έπεσαν επάνω σε έναν ολόκληρο ουλαμό από Βιγλάτορες. Σπαθίζοντας δεξιά κι αριστερά, ο Ταμάς άνοιξε δρόμο. Ήξερε πως, στην κατάσταση που βρισκόταν, δεν θα μπορούσε να αντέξει παραπάνω από λίγα λεπτά σε αναμέτρηση με έναν ψύχραιμο Βιγλάτορα, πόσο μάλλον με μια ντουζίνα από δαύτους. Μια ομοβροντία πυροβολισμών ακούστηκε πίσω τους. Ο Ταμάς ένιωσε ένα φοβερό κάψιμο στο δεξιό πλευρό. Έσφιξε τα δόντια και συνέχισε να καλπάζει στα τυφλά, ελπίζοντας η Αρίτα να τον ακολουθούσε ακόμα.

* * *

Το μόνο που τους έσωσε από την άμεση σύλληψη ήταν πως τα δικά τους άλογα ήταν ξεκούραστα, ενώ των Βιγλατόρων εξαντλημένα από την ολοήμερη πορεία. Όμως, κάθε φορά που η Αρίτα γύριζε το κεφάλι, διέκρινε τους καβαλάρηδες σαν μικρές μαύρες κουκίδες κάτω από το ολόγιομο φεγγάρι, το φως του οποίου έκανε ακόμα πιο δύσκολη τη διαφυγή τους. Η Αρίτα

σκεφτόταν πως ίσως η απόδρασή τους και οι επακόλουθοι σκοτωμοί να ήταν μάταια. Το προαίσθημά της επαληθεύθηκε όταν, κάπου τρεις ώρες αργότερα, ο Ταμάς έκοψε ταχύτητα και λίγο αργότερα σωριάστηκε βαρύς στο χώμα. Η Αρίτα ξεκαβάλησε και έτρεξε κοντά του. Νομίζοντας πως είχε απλά λιποθυμήσει από την εξάντληση, προσπάθησε να τον συνεφέρει. Μόνο όταν αισθάνθηκε το χέρι της υγρό από το αίμα κατάλαβε πως ήταν πληγωμένος. Κοίταξε γύρω της απεγνωσμένα. Μερικές εκατοντάδες μέτρα πιο πέρα από το μονοπάτι, υψωνόταν ένα συνονθύλευμα βράχων, ανάμεσα στους οποίους διέκρινε κάτω από το φως του φεγγαριού και μια σπηλιά. Κατάφερε να ρίξει τον Ταμάς στη σέλα του αλόγου του και να το οδηγήσει μέχρι εκεί. Ύστερα, ρίχνοντας τον πάνω στους ώμους, κατάφερε τρεκλίζοντας να τον κουβαλήσει μέχρι την είσοδο της σπηλιάς.

Ο Ταμάς παραληρούσε μέσα στον πυρετό που του είχε προκαλέσει η πληγή. Το μέτωπό του έκαιγε, και τα μάτια του είχαν χωθεί βαθιά μέσα στις κόγχες τους. «Φύγε, Αρίτα», ψέλλισε μέσα από σκασμένα χείλη. «Η θάλασσα είναι τρεις μέρες δρόμο από εδώ... Η μεγάλη θάλασσα... Κάπου πέρα από αυτήν, υπάρχουν άνθρωποι που πιστεύουν ακόμα στους αρχαίους θεούς... στην ομορφιά και την ελευθερία... Φτάσε τους και ζήσε ελεύθερη, μακριά από τη σκλαβιά του μυαλού και του σώματος... Φύγε... Φύγε!»

Προσπάθησε να ανασηκωθεί και να τις σφίξει τα μπράτσα, αλλά ήταν πολύ αδύναμος. Έπεσε βογκώντας πίσω και άρχισε να παραμιλάει ακατάληπτα.

Τρελαμένη από την αγωνία, η Αρίτα κοίταξε γύρω της. Η σπηλιά ήταν πιο βαθιά από ό,τι είχε αρχικά νομίσει. Με την ελπίδα πως ίσως θα μπορούσε να βρει μια καλύτερη κρυψώνα για τους δυο τους, κατευθύνθηκε προς το πίσω μέρος της, κοιτάζοντας ανήσυχα την ύπτια μορφή του Ταμάς που έτρεμε σύγκορμος μέσα στο σκισμένο μανδύα του.

Με μεγάλη της έκπληξη, στο βάθος της σπηλιάς ανακάλυψε έναν τοίχο καμωμένο από πλίνθους και λάσπη. Κατάλαβε πως κάτι ήταν κρυμμένο πίσω από εκεί, και μέσα στην απελπισία της τράβηξε το μαχαίρι της και άρχισε να ξύνει την παλιά, ετοιμόρροπη κατασκευή. Ο τοίχος ήταν πρόχειρα κατασκευασμένος, κι έτσι, σπρώχνοντας με τα δυνατά της μπράτσα, κατάφερε τελικά να ανοίξει ένα μικρό άνοιγμα στο κέντρο του. Κοιτάζοντας από μέσα, είδε έναν κυκλικό χώρο με γρανιτένια τοιχώματα και μια ανοιχτή οροφή, η οποία φωτιζόταν από τον αστροφέγγιστο ουρανό και το ολόγιομο φεγγάρι. Γδέρνοντας και ματώνοντας τα δάχτυλά της, κατάφερε να ξεκολλήσει μερικούς πλίνθους, κάνοντας ένα άνοιγμα αρκετά μεγάλο για να τη χωρέσει. Αναστέναξε βαθιά. Τώρα τουλάχιστον υπήρχε μια ελπίδα, έστω και μικρή. Θα μπορούσε να μεταφέρει τον Ταμάς μέχρι εκεί και στη συνέχεια να διώξει τα άλογα και να μπαλώσει τον τοίχο όσο πιο καλά μπορούσε, ελπίζοντας πως η κρυψώνα τους θα άντεχε σε μια πρόχειρη έρευνα των Βιγλατόρων. Ήταν έτοιμη να γυρίσει πίσω και να τον σηκώσει, όταν το μάτι της έπεσε στον παράξενο πέτρινο βωμό που στεκόταν στο μέσο του χώρου, σαν μια ακόμα σκιά ανάμεσα στις τόσες που γέμιζαν την πέτρινη αίθουσα. Μια παράξενη παρόρμηση την έκανε να περάσει μέσα από το άνοιγμα και να την πλησιάσει, χάνοντας έτσι πολύτιμο χρόνο.

Ο βωμός είχε το σχήμα μισοφέγγαρου, και στο εσωτερικό του ημικύκλιου υπήρχε η βάση από ένα θρυμματισμένο μαρμάρινο άγαλμα. Κάποια γράμματα ήταν σκαλισμένα πάνω στη βάση. Το φως ήταν πολύ λίγο για να τα διαβάσει, αλλά έσκυψε και τα ψηλάφισε με τα ματωμένα δάχτυλα του δεξιού της χεριού. Φ..α..ρ..ν..ο..ύ, διάβασαν τα δάχτυλα, ο Φω..το..δότης της Νύ..χτας. Τα χείλη της ανοιγόκλεισαν, επαναλαμβάνοντας τα λόγια. Μακριά, έξω από τη σπηλιά, άκουσε χλιμιντρίσματα αλόγων και ανδρικές φωνές. Οι διώκτες τους πλησίαζαν.

Η απόγνωση πλημμύρισε σαν κύμα την ψυχή της Αρίτα, αλλά μαζί με αυτήν ήρθε μέσα της και μια αίσθηση οργής και ανυποταξίας. Είχε προσευχηθεί στον Έναν να τους λυπηθεί, αλλά εκείνος δεν είχε εισακούσει τις προσευχές της. Πώς θα μπορούσε, άλλωστε, αφού είχε εναντιωθεί σχεδόν σε κάθε εντολή και διδαχή του; Γύρισε προς το βωμό που εκείνη τη στιγμή είχε βγει από τις σκιές, λουσμένος από τις ακτίνες του φεγγαριού. Ήταν η φαντασία της, ή μήπως τα γράμματα στη βάση του σπασμένου βάθρου γυάλιζαν παράξενα, αχνοκόκκινα όπως το φεγγάρι την ώρα που ανατέλλει;

Ενώ ο μισός εαυτός της επαναστατούσε σε αυτή την πράξη, το στόμα της άνοιξε και η Αρίτα πρόφερε το όνομα του θεού του Φεγγαριού. Άρχισε να τον επικαλείται με προσωνυμίες που ίσως να είχε διαβάσει στα βιβλία του Ταμάς ή ίσως ποτέ να μην είχε ακούσει:

«Φαρνού, Φωτοδότη της Νύχτας, Φαρνού, Άρχοντα της Τρέλας και της Έμπνευσης, Φαρνού, Αφέντη της Παλίρροιας και της Άμπωτης, Βασιλιά των Ξωτικών, Μαργαριτάρι της Νύχτας, εσύ που χαρίζεις το γέλιο

και το δάκρυ, εισάκουσέ με! Αν αυτός ο τόπος είναι για σένα ιερός, αν είσαι αληθινός και όχι ένα ψεύτικο είδωλο του παρελθόντος, φανερώσου εδώ μπροστά μου και δώσε μου τη δύναμη να σώσω τον... Τι έπρεπε να πει; Τι ήταν για αυτήν ο Ταμάς; Ο άλλος μισός της εαυτός ξανακυριάρχησε για μια στιγμή μέσα της. Κρύος ιδρώτας την έλουσε και ήταν έτοιμη να το βάλει στα πόδια, όταν μια άυλη μορφή εμφανίστηκε στη θέση του γκρεμισμένου αγάλματος. Έμοιαζε καμωμένη από τις ακτίνες του φεγγαριού και είχε την όψη ενός πανέμορφου νέου με βαριά ματόκλαδα και ένα ειρωνικό χαμόγελο χαραγμένο στα σαρκώδη χείλη. Ήταν ολόγυμνος, και τέλειος στις αναλογίες, αλλά κάποια κομμάτια του κορμιού του ήταν κρυμμένα μέσα σε σκιές που κανονικά δεν έπρεπε να υπάρχουν.

«Αρίτα, γιατί πας να φύγεις;» είπε μια φωνή που αντήχησε μέσα στο κεφάλι της. «Με κάλεσες, κι εγώ ήρθα, αν και μου είναι πια πολύ δύσκολο να παίρνω ορατή μορφή πάνω στον κόσμο σου».

Ένας παράξενος τρόμος, ανακατεμένος με σεβασμό, περιέργεια και μια παράξενη, σχεδόν ερωτική λατρεία, έκανε τα πόδια της Αρίτα να λυγίσουν και να γονατίσουν μπροστά στη μορφή. Έπλεξε τα δάχτυλα και τα ύψωσε προς τη μεριά του. «Σώσε μας, Άρχοντα!»

Το χαμόγελο του θεού έγινε ακόμα πιο ειρωνικό. «Αρίτα, Αρίτα, ακόμα κι αυτή τη στιγμή, που εσύ κι ο σύντροφός σου είστε μονάχα μια αναπνοή μακριά από το θάνατο, εσύ δεν παύεις να αμφιταλαντεύεσαι. Δεν σε κακίζω. Μεγάλωσες μέσα στα σιδερένια δεσμά του Νόμου και της Τάξης και είναι δύσκολο να ξεπεράσεις την παλιά σου πίστη. Τι μπορώ, όμως, να κάνω εγώ για

σένα, αν με πιστεύεις μόνο με τη μισή σου ψυχή; Αν αγαπάς αυτόν που θες να σώσεις μόνο με τη μισή σου καρδιά;»

Η Αρίτα είχε σκύψει το κεφάλι και έκλαιγε με αναφιλητά. Οι φωνές και τα χλιμιντρίσματα πλησίαζαν, και η παράξενη ακουστική του χώρου τα έκανε να ακούγονται σαν να έρχονταν από παντού ολόγυρά της.

Ο θεός χάιδεψε το στρογγυλό πηγούνι του. «Αφού αμφιταλαντεύεσαι τόσο πολύ, μόνο ένας τρόπος υπάρχει για να σε βγάλω από το δίλημμα. Να σου δώσω μια δεύτερη ψυχή».

Τα βουρκωμένα μάτια της Αρίτα γούρλωσαν από τον πανικό. «Μια δεύτερη ψυχή;»

Ο Φαρνού φάνηκε να σηκώνει τους τέλειους ώμους της. «Ένα μικρό βοήθημα ώστε να ξεπεράσεις τις αναστολές σου. Ουσιαστικά, δεν θα είναι κάτι ξένο, αλλά μια εξατομίκευση του μισού σου εαυτού, αυτού που του αρέσει η ελευθερία της γνώμης, η ομορφιά των χρωμάτων, η χαρά της ζωής... και η ηδονή του θανάτου. Δέξου τη, και σώσε τον εαυτό σου και τον πληγωμένο φίλο σου».

Λιθάρια που κυλούσαν στην ανηφοριά φανέρωσαν πως οι στρατιώτες είχαν αρχίσει να ανεβαίνουν προς τη σπηλιά. Σίγουρα τους είχαν οδηγήσει μέχρι εκεί τα ίχνη του αίματος, το χλιμίντρισμα ενός αλόγου ή... η τιμωρία του Ενός. Μέσα από το άνοιγμα είδε τον Ταμάς να προσπαθεί να σηκωθεί όρθιος, στηριζόμενος με τρεμάμενα χέρια στο σπαθί του. Γύρισε το κεφάλι της προς το Φαρνού. «Δώσε μου αυτό που είναι να μου δώσεις!»

Ο Φαρνού γέλασε τρανταχτά και άπλωσε το χέρι με την παλάμη ανεστραμμένη προς το μέρος της. Μια

παράξενη πολύχρωμη πεταλούδα λαμπύρισε στο φως του και φτεροκόπησε προς την Αρίτα. Τη μια στιγμή ερχόταν προς το μέρος της, την άλλη είχε χαθεί.

«Ίσως να παρατηρήσεις μερικές αλλαγές στο σώμα αλλά και στο μυαλό σου. Μη φοβάσαι, καλή μου Αρίτα. Αγκάλιασε την Αλλαγή. Χωρίς το καινούριο και το αλλιώτικο, κάτι κοιμάται μέσα μας και ποτέ δεν ξυπνάει. Θα ξαναβρεθούμε». Ο θεός χάθηκε τόσο γρήγορα όσο είχε εμφανιστεί.

Το σώμα της Αρίτα είχε γεμίσει από μια παράξενη ζωτικότητα. Τα μάτια της στέγνωσαν και πήραν μια αλλόκοτη λάμψη. Τα άσπρα δόντια της γυμνώθηκαν σε ένα μειδίαμα άγριας προσμονής. Γύρισε τρέχοντας στην είσοδο της σπηλιάς.

Ο Ταμάς την είδε, προσπάθησε να της κάνει νόημα να ξανακρυφτεί, και η προσπάθεια τον σώριασε πάλι στο έδαφος. Η Αρίτα τον πλησίασε και πήρε ευγενικά το σπαθί μέσα από τα άτονα χέρια του. «Κοιμήσου, αγαπημένε μου», είπε με μια φωνή που δεν αναγνώριζε για δική της. «Είναι σειρά μου να σε προστατέψω».

Το κεφάλι του πρώτου Βιγλάτορα εμφανίστηκε στην είσοδο της σπηλιάς, και το ίδιο γρήγορα εξαφανίστηκε, αφήνοντας πίσω του έναν κομμένο λαιμό και ένα πίδακα αίματος. Τα βογκητά έκπληξης των υπόλοιπων στρατιωτών ανακατεύτηκαν με το άγριο γέλιο της Αρίτα. Το σώμα της ελεγχόταν από μια άλλη ψυχή, πλημμυρισμένη από την άγρια μανία και χαρά της μάχης.

Έπεσε επάνω τους σαν ένας από εκείνους τους δαίμονες που οι Πρεσβύτεροι ισχυρίζονταν ότι βασάνιζαν τους αμαρτωλούς στους έξι λάκκους της Κόλασης. Εκείνη τη στιγμή, η ζωή κι ο θάνατος ήταν γι' αυ-

τήν τα ίδια. Το σπαθί της τιναζόταν σαν φίδι, αστράφτοντας αλλόκοτα κάτω από το φως του φεγγαριού. Ένας αξιωματικός σήκωσε το όπλο του για να την αποκρούσει. Το χέρι της Αρίτα, ή το σπαθί από μόνο του, συστράφηκε την τελευταία στιγμή, κάνοντας μια απίθανη κίνηση και καρφώνοντάς τον στο λαιμό. Πριν ακόμα σωριαστεί κάτω, η Αρίτα είχε τραβήξει το πιστόλι από τη ζώνη του και πυροβολούσε έναν τρίτο.

Ίσως όλα να οφείλονταν στο γεγονός πως ήταν γυναίκα, κι αυτό έκανε ακόμα και τους σκληρούς Βιγλάτορες να διστάσουν... να διστάσουν αρκετές στιγμές ώστε να πεθάνουν. Ίσως η δύναμη που είχε ακόμα ο Φαρνού πάνω στη γη να τους είχε στερήσει ένα μέρος από τα λογικά τους. Ίσως πάλι το ξέσπασμα της συσσωρευμένης οργής τόσων χρόνων να ήταν μια καταιγίδα στην οποία κανείς δεν θα μπορούσε να αντισταθεί. Το γεγονός πάντως ήταν πως, όταν η Αρίτα σταμάτησε να χτυπά ολόγυρά της, πέρα από αυτήν δεν υπήρχε κανένας ζωντανός. Σήκωσε το ματωμένο σπαθί προς το φεγγάρι κι έβγαλε μια ιαχή ικανοποίησης, νίκης και κορεσμού. Ύστερα το χέρι της άφησε το σπαθί να πέσει, και ξαναγύρισε στο πλάι του Ταμάς. Εκείνος ψηνόταν ακόμα από τον πυρετό, αλλά κατάφερε να της χαμογελάσει. Η Αρίτα διέκρινε ένα παράξενο φόβο στα μάτια του, φόβο όχι τόσο για τον ίδιο όσο για εκείνη.

Κάθισε δίπλα του, ακουμπώντας στο τοίχωμα της σπηλιάς. Αυτό που τη γέμιζε είχε χαθεί, αφήνοντας πίσω του ένα μεγάλο κενό. Μονάχα τα ματωβαμμένα χέρια της και ένα μικρό, ανεπαίσθητο φτερούγισμα στο μέρος της καρδιάς, της θύμιζαν ακόμα πως είχε μέσα της... δυο ψυχές.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΡΙΕΣ

Ιστορίες με γυναίκες που διάλεξαν ή αναγκάστηκαν να αντικρίσουν τη βία και τον πόλεμο κατάματα.

Ιστορίες σε κόσμους όπου θεωρείται φυσικό για μια γυναίκα να κρατάει σπαθί, και σε άλλους στους οποίους κάτι τέτοιο θεωρείται αδιανόητο.

Ένα βιβλίο που σπάει την παράδοση των ανδρικών προτύπων στο χώρο της ηρωικής φαντασίας. Οι ηρωίδες των διηγημάτων του είναι γυναίκες με πάθος και δυναμικότητα, οι οποίες προσπαθούν να επιβιώσουν μέσα σε κόσμους γεμάτους βία και ξαφνικό θάνατο.

Οι περιπέτειές τους σίγουρα θα σας συναρπάσουν.

Δρχ. 800